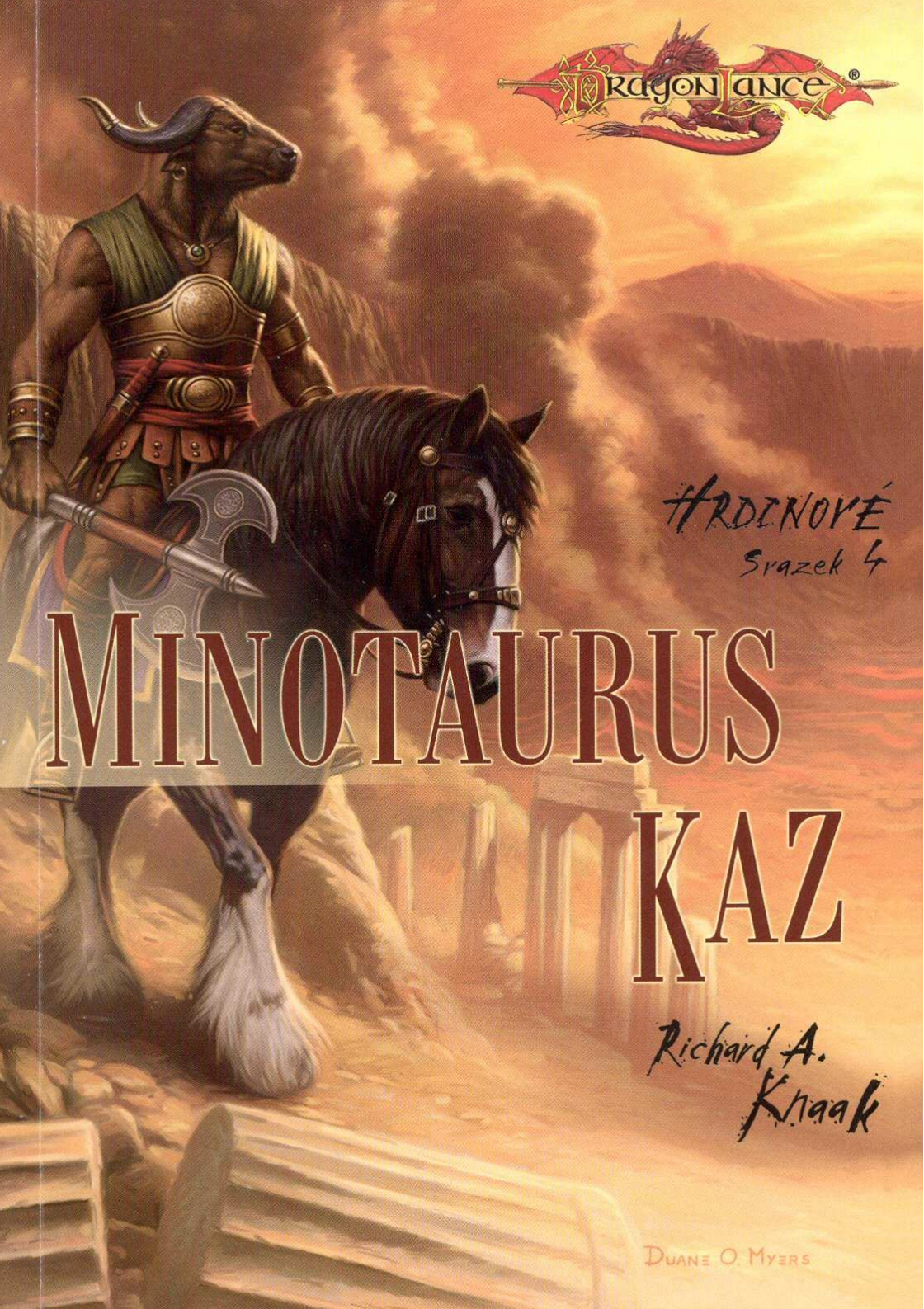

DragonLance®
HRDINOVÉ
Srazek 4
MINOTAURUS
KAZ
Richard A. Knaak
Duane O. Myers

cyklus DragonLance: Hrdinové
v nakladatelství FANTOM Print

Legenda o Humovi
Bouřný meč
Lasičkovo štěstí
Minotaurus Kaz
Brány Thorbardinu *

* Připravujeme

HRDINOVÉ
Svazek 4

MINOTAURUS KAZ

Richard A. Knaak

FANTOM Print
2008

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoli podoba se skutečnými osobami, ať žijícími, nebo ne, je čistě náhodná.

Kniha je chráněna autorským zákonem USA. Jakákoli reprodukce nebo neautorizované užití textu či kreseb je zakázáno bez písemného souhlasu Wizards of the Coast, Inc.

Loga DragonLance a Wizards of the Coast jsou chráněnými obchodními známkami patřícími Wizards of the Coast, Inc.

Všechny postavy Wizards of the Coast, jména i výrazně jim podobná jména jsou obchodními známkami patřícími Wizards of the Coast, Inc.

U.S., CANADA, ASIA,
PACIFIC & LATIN AMERICA
Ltd Wizards of the Coast, Inc.
P:O: Box 707
Renton, WA 98057-0707
+1-800-324-6496

EUROPEAN HEADQUARTERS
Hasbro UK
CaswellWay
Newport, Gwent NP9 0YH
GREAT BRITAIN

Navštivte www.wizards.com

Copyright © 2004 Wizards of the Coast, Inc.

Práva na české vydání vlastní FANTOM Print

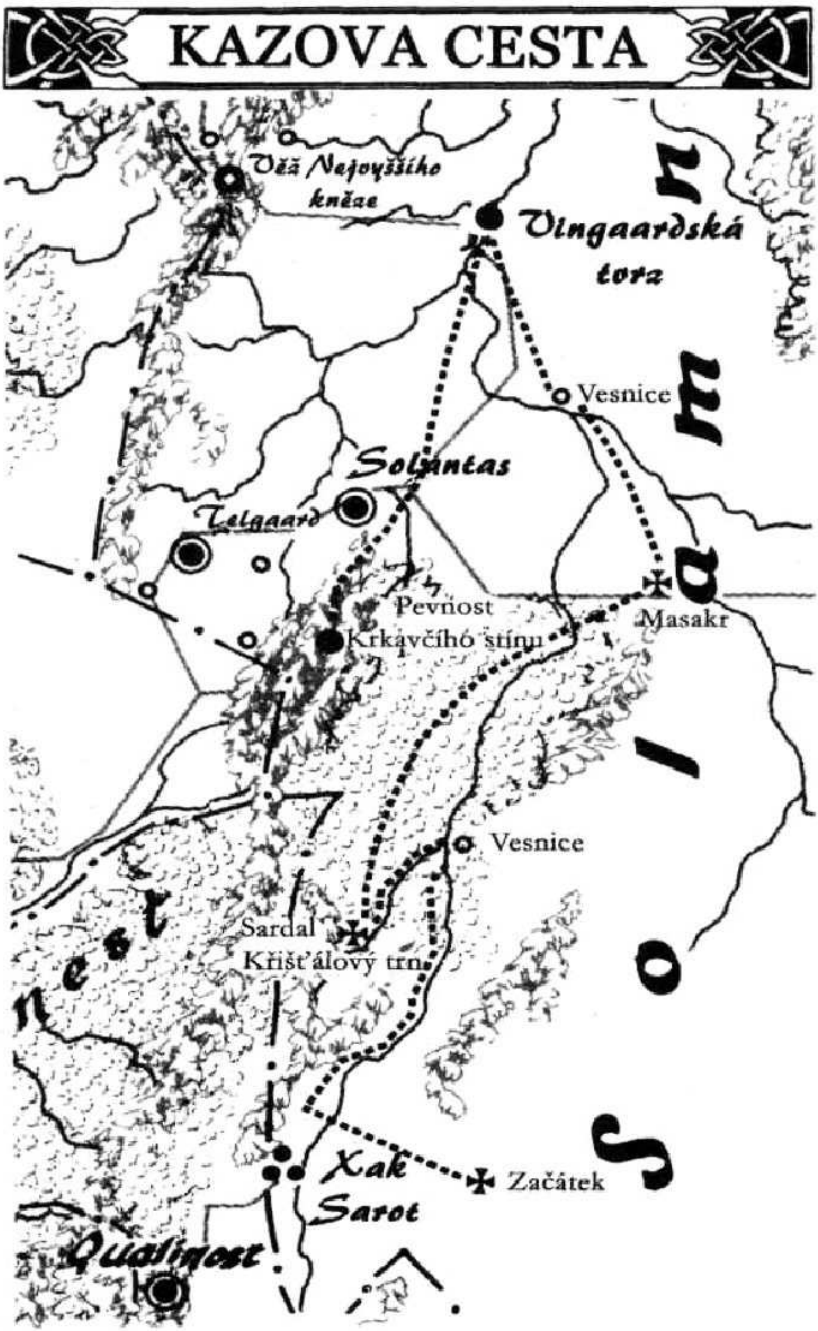
Cover art Duane O. Meyers

Translation Radka Demková

ISBN 978-80-7398-023-8

www.fantomprint.cz

Jennifer Ashley King, mé neteři
a kmotřence, která ještě nebyla mezi
námi, když jsem naposledy věnoval
knihu rodině.

KAZOVA CESTA
Věž Nejvyššího kněze
Vingaardská tvrz
Vesnice
Solantas
Telgaard
Pevnost Krkavčího stínu
Masakr
Vesnice
Sardal
Křišťálový trn
Xak
Sarot
Začátek
Quatinost
Samsol
Nest

1

Dvanáct a jeden, seděli schoulení kolem malého ohniště. Takovéto rozdělení bylo důležité, protože ačkoli oněch dvanáct následovalo toho jednoho jako svého vůdce, pohrdali jím stejně, jako on pohrdal jimi. Svedla je dohromady jen nutnost a otázka cti. A také je tak dlouho udržela pohromadě.

Ten jeden byl zlobr. Měl mohutnou, hromotluckou postavu, hodně přes šest stop. Tvář měl plochou, ošklivou, s dlouhými, odpornými zuby, dobrými pro trhání masa buď z potravy, nebo z nepřítele. Kůži měl bledou a skvrnitou, vlasy přilepené k hlavě. Nosil jen kilt a opasek. V pochvě na zádech měl to, co by pro člověka byl obouruční meč. Ale pro někoho velkého jako zlobr byl nanejvýš jednoruční: válečná trofej.

Zastrčené za opasek, zdánlivě drobné v porovnání s obrovskou čepelí, měl ještě dva nože. Jmenoval se Molok a zrovna používal obrovské, zakrvácené drápy, aby odtrhl maso ze své porce kořisti, tajně pozorujíce ostatní.

Když stáli, většina z nich byla o hlavu vyšší než zlobr. Ne, že by tato skutečnost Moloka nějak znepokojovala. Odtrhl od kosti další kus téměř syrového masa a nacpal si ho do chřtánu, zatímco přihlížel, jak se tucet minotaurů krmí. Na rozdíl od zlobra jedli minotauři pomaleji, opatrně, třebaže s jistou divokostí, která by lidi či elfy znervózňovala. Devět mužů a tři ženy, všichni ozbrojení. Dva měli oštěpy a tři meče, podobné tomu, který nesl

jejich nevítaný společník, a zbytek měl obrovské, dvouhlavé bojové sekery. Muži měli rohy přes stopu dlouhé, ženy o něco kratší.

Minotauři jsou příliš uvolnění, usoudil Molok. To mu nebylo po chuti. Chtěl, aby byli rozrušení a nemohli se dočkat, až splní úkol, i kdyby jen proto, aby už nemuseli putovat se zlobrem.

„Už je to skoro týden, ohyzdo, co jsi našel nějakou stopu." Molok vydrapl mezi žlutými zuby kousek masa. „Je to snad proto, že ten zbabělec je lstivější než ty? Je *lepší* než ty?"

Při zvuku jeho hrubého hlasu všichni minotauři vzhlédli. Odlesky ohně dodaly jejich očím dravčí vzhled. Minotaurus, jehož tvář byla zohavena mnoha jizvami, které mluvily o přestálých nelítostných bojích, odhodil maso a začal vstávat. Menší minotaurus, žena, ho popadl za paži.

„Ne, Skurne," řekla tiše. Hlas měla hluboký, ale na minotaura docela příjemný.

„Pusť mě, Helati," zavrčel ten, kterému říkali Skurn. Hlas měl jako temné, hluboké hřmění těsně před začátkem velké bouře. Bojová sekera, která ležela vedle něj, byla obrovská i na někoho jeho rasy. Molok ho viděl v akci, sekeru používal velmi zručně, ale nebál se ho. Věděl, jak s touhle bandou manipulovat. Nedokázal snad štvát Kaze více než čtyři roky?

„Jen klid, Skurne," zamumlal minotaurus vedle Helati. Ti dva si byli hodně podobní. Hekar byl Helatin sourozenec. Podle zlobra byli právě oni nejslabším článkem. Za čtyři roky se z odhodlaných pronásledovatelů změnili v největší obdivovatele odpadlíka, kterého skupina hledala. Odpadlíka, bez něhož se tihle minotauři nesmějí vrátit domů.

Zjizvený minotaurus si zase sedl, ale Molok viděl, že svého záměru už dosáhl. Uvedl věci do pohybu. Jako vždy začala skupina

probírat poslední neúspěchy.

„Nemůžu popřít, že Kaz je lstivý."

„Dokonce i zbabělci mají mozek!"

„Zbabělec? Přežil silvanestské země!"

„Skurn řekl, že to jsou jen řeči, neříkals to Skurne?"

Minotaurus přikývl. I ve světle jednoho měsíce, Lunitáru, bylo vidět, že má rohy obroušené od častých soubojů. Skurn byl bojovník, který, kdyby měl mozek stejně mocný jako tělo, by byl mezi svými lidmi už dávno vůdce. Jenže byl ukvapený. Pro Molokovy úmysly byl perfektní.

„Kaz nikdy do Silvanestu nešel," posměšně si odfrkl Skurn. „Je zbabělec a beze cti. Jen další trik, aby nás svedl ze stopy."

„Což se mu daří až příliš dobře," prohodil nedbale Molok.

Skurn po něm vrhl nasupený pohled. Nejradši by zlobra chytil za krk a tiskl, až by z něj vyprchal veškerý život. Ale nemohl. Ne, dokud jejich cesta neskončí a Kaz nebude buď mrtvý, nebo v řetězech. „Moc jsi nám zatím nepomáhal, Moloku. Jsi dobrý jedině k tomu, abys nám říkal, jak jsme neschopní. Co jsi udělal, abys urychlil tenhle Sargasem zatracený hon? Za poslední čtyři roky už máme dost zírání na tvůj psí čumák i tvého rýpání."

Zlobr lhostejně pokrčil rameny a utrhl si další kus masa. „Bylo mi řečeno, že jste skvělí stopaři, nepřekonatelní lovci. Doteď jsem neviděl nic, co by mě o tom přesvědčilo. Klesáte do bahna. Vaše čest pro vás znamená tak málo? A co Tremok? To chcete být horší než on?"

Zlobr v takových chvílích rád připomínal Tremoka. Byl to oblíbený minotauří příběh. Ve jménu cti Tremok čtyřikrát přešel kontinent Asalonu během honu na vraha své družky a přivedl ho před spravedlnost. Pronásledování trvalo víc než dvacet let. Příběh byl užitečný ze dvou důvodů. Za prvé připomínal jeho

býkohlavým společníkům, co je obětavost a co je v životě nejdůležitější, za druhé je nutil ke zvýšenému úsilí. Nikdo z nich nechtěl takhle strávit příštích dvacet let.

Rozhýbal je dostatečně. Teď bylo na čase zaměřit je na lov. „Když není u elfů, Skurne, tak kde může být?“

Odpověděl mu Hekar. „Ať už Kaz cestoval do zemí silvanestských elfů – což asi mohl – pravděpodobně se stočil na západ.“

„Na západ?“ Skurn se podíval na pohled na druhého minotaura. „Do Qualinestu? To je stejně šílené jako strčit nos do Silvanestu.“

Teď si odfrkl Hekar. „Myslel jsem Thorbardin. U trpaslíků má větší naději, že ho nechají na pokoji. A odtamtud může pokračovat do země zvané Ergot.“

Zlobr je pozoroval a neříkal nic. Byl zvědavý, co odpoví zjizvený minotaurus.

Skurn se zvedl, odtrhl kus tuku s chrupavkou z kořisti a hodil ho do ohně. Oheň se rozhořel, tuk prskal a škvířil. Zohavený minotaurus se posměšně zachechtal. „Buď ses pomátl, nebo jsi začal Kaze pro jeho schopnost utíkat a schovávat se obdivovat, takže se nás od něj snažíš odlákat!“

Hekar se začal zvedat a vypadalo to, že oba tvorové se na sebe vrhnou. Ostatní zneklidněli, vzrušením začali hlasitě odfukovat. Helati, zase jednou hrající roli smírce, se bleskurychle postavila bratrovi tváří v tvář.

„Ne, Hekare!“ zasyčela tiše.

„Z cesty, ženo!“ zavrčel bratr přes zaťaté zuby.

„Skurn tě zabije,“ zašeptala. „A ty to víš!“

„Má čest…“

„Tvá čest snese malý trest. Pamatuj, že moudrý minotaurus ví, kdy bojovat. Tvůj čas ještě přijde.“

„Neustoupím. Ostatní…“

I přes rozdíl ve výšce mu nějak dokázala pohlédnout zpříma do očí. „Ostatní moc dobře vědí, že kohokoli z nich dokážeš porazit, kdykoli si zamaneš.“

Hekar zaváhal. Podíval se na zlobra, který se tvářil, že ho plně zaměstnává studium kosti, jako by na ní nějakou náhodou ještě mohlo zbýt nějaké maso, a zafrkal. U něj nebylo jisté nic. Nakonec přikývl a posadil se. Helati se k němu připojila. Hekar nicméně dál cenil ostré zuby a sotva dokázal udržet vztek na uzdě.

„Kaz nepůjde na západ a nepůjde ani na východ. Zůstane na jihu a bude doufat, že se nám vyhne.“ Skurn se otočil na Moloka, jestli souhlasí.

Zlobr se podíval na okolosedící minotaury, jako by si až teď uvědomil, že hádku vlastně rozpoutal on. Molok se rozhodl, že je na čase ji ukončit. Utřel si chlupaté pracky do kiltu a z vaku mezi nohama vytáhl zmačkaný kus pergamenu. Jedním plynulým pohybem ho hodil Skurnovi. Překvapenému minotaurovi se ho podařilo chytit dřív, než nenadálé zaprskání jisker popálilo papír i jeho ruku.

„Co je to?“

Molok rozlomil kost, kterou obíral, a začal z ní vysávat morek. Minotaurus rozmrzele rozvinul list a snažil se rozluštit znaky v mihotavém světle plamenů. Vyvalil oči a zlostně pohlédl na zlobra.

„To je zatykač podepsaný samotným velmistrem Solamnijských rytířů!“

Znova se kolem ohně ozvalo mumlání. Po čtyřech letech pronásledování kořisti zeměmi lidí věděli teď o Solamnijských rytířích víc než kdokoli z jejich rasy, snad vyjma Kaze.

„Co se tam píše, Skurne?“ zeptal se nedočkavě jeden z

minotaurů.

„Velmistr nabízí odměnu za několik tvorů různých ras. Jedním z nich je Kaz!“ četl nevěřícně. „Chtějí ho prý za úklady proti rytířstvu, hlavně za plánování atentátu na samotného velmistra. Je tu zmínka i o vraždě, ale neříká se koho a kdy.“ Skurnův tón prozrazoval, že z toho, co četl, je poněkud zmatený.

„Pak ho rytířstvo chce stejně jako my!“ zvolal někdo.

„Kde jsi to získal?“ utrhl se Hekar na zlobra.

Molok pokrčil rameny. „Našel jsem to včera. Myslím, že ten papír… spadl… ze stromu, na který ho někdo pověsil.“

„Proč by rytíři šli po Kazovi? Byl jejich druh!“ ptala se jedna ze žen svých společníků.

„Stejně jako i další, co na tom zatykači jsou,“ přidal se Skurn. Hodil papír jinému minotaurovi, který začal pomalu číst. Minotauři byli hrdí na skutečnost, že ze všech ras, snad kromě elfů, jsou nejvzdělanější. Zatímco fyzická síla byla v jejich společnosti rozhodující, vědění bylo nástroj, který té síle dodával ostří.

„Rytíři se zbláznili!“ zamumlal Hekar. „Udali nějaký důvod?“

„Udali snad důvod k čemukoli, co jsme viděli za tu dobu, co pronásledujeme Kaze?“ Skurn se rozhlédl. „Možná mají důvod; možná ne. V tom zatykači jsou jména jejich zapřísáhlých spojenců… z té doby.“

‚Ta doba‘ byla válka, na kterou se minotauři snažili ze všech sil zapomenout. Nejeden vrhl na Moloka pohled plný zvířecí nenávisti. Minotauři byli otroci – vojáci zlobrů a lidí, kteří následovali temnou bohyni Takhisis v jejím boji proti svému protějšku, pánu světla Paladinovi. Solamnijští rytíři tomuto bohu sloužili a nakonec to byl jeden z jejich řad, rytíř Koruny jménem Huma, kdo doslova donutil bohyni, aby se vzdala. Přežil jen jediný

svědek jejich hořkého vítězství.

Kaz. Jen málokdo věděl, jakou roli vlastně hrál v konečné bitvě. Lidé neměli ve zvyku oslavovat někoho, koho vnímali jako zrůdu. Minotauři za léta poskládali z útržků celý příběh, i když někteří, jako například Skurn, mu odmítali uvěřit.

„Když rytíři Solamnie chtějí jeho hlavu," začal zohavený válečník, „pak určitě zůstane na jihu, kde je jejich vliv nejslabší."

Většina ostatních přikývla. Molok se na každého podíval a pak zavrtěl hlavou. „Po čtyřech letech stále ještě nic nechápete. Ani ti z vás, kteří Kaze znali."

Dostalo se mu dvanácti upřených pohledů, které ignoroval. Jako ostatně vždy. „Rytíři se chovají divně. Z jeho přátel jsou dnes nepřátelé, dokonce i velmistr, který, pokud je to, co jsme se dozvěděli, pravda, ho za války nazýval přítelem."

Rozhostilo se ticho. Teď měl jejich plnou pozornost. „Kaz půjde na sever – na sever do Vingaardu."

Měli jediné štěstí, že v okolí nebyly žádné usedlosti, protože výkřiky, jež se rozezněly táborem, byly jistojistě slyšet na míle daleko. Nakonec ostatní utišil Skurn – Skurn a Hekar.

„Solamnijští rytíři mohli sejít z cesty, Moloku," vyhrkl Hekar. „Jak jsme viděli znovu a znovu, ale nehaž Kaze do jednoho pytle s jejich šílenstvím. Prese všechno, co se stalo, je stále ještě minotaurus!"

Skurn přikývl. Ani on nevěřil, že by jejich kořist byla natolik bláznivá, aby zamířila na sever.

Molok si vzal zpět zatykač a naposled se na něj podíval. S krutým úsměvem plným ostrých zubů ho hodil do ohně. Chvíli se díval, jak hoří, a pak se zahleděl na své společníky… nenáviděné společníky.

„Není blázen. Nikdy jsem neřekl, že je." Molok si posbíral věci

a zvedl se. Věnoval minotaurům pohled plný opovržení pro všechno to, čím byli.

Dokonce i teď, když už nebyli otročtí vojáci, potřebovali zlobra, aby je vedl za ty jejich ohavné čenichy. „Ale je to Kaz, a proto půjde na sever do Vingaardu. Žádný další důvod nepotřebuje."

Otočil se, odešel a jeho znepokojený výraz skryla před minotaury temnota noci.

2

Měl bych jít na západ, pomyslel si ponuře Kaz. *Na západ, nebo zůstat na jihu.*

Když se podíval zpět cestou, kterou se ubíral, odfrkl si. Slunce stálo vysoko na obloze, takže bylo vidět do dálky. *Tak proč vůbec pokračuju na sever, když každý den mě vede blíž a blíž k vingaardské tvrzi a k šílenství, které posedlo Solamnijské rytíře?*

Jeho hřebec, obrovský válečný oř, jehož mu věnoval sám pan Osval na důkaz své vděčnosti, netrpělivě zařehtal. Zvíře po pěti letech s Kazem pochytilo mnoho rebelantských sklonů, které by formálněji založené rytíře šokovaly. V mnoha ohledech byl kůň obrazem svého pána.

Kaz hřebce uklidnil a znovu si prohlédl zatykač.

Byla to už pátá kopie, již našel, a ani teď mu nedával o nic větší smysl, než když ho četl poprvé. Pan Osval byl přítel, druh. Postarší rytíř Růže, zvolený velmistrem po smrti svého bratra. Dokonce dal Kazovi pečeť, která mu umožňovala bezpečný průchod zeměmi ovládanými Solamnijským řádem. A nyní ho tentýž přítel neprávem obviňoval z činů, jež prý spáchal!

Zprávy ze severu teprve nedávno dorazily do jižních zemí. Kaz si odfrkl. Zběžně prošel jména ostatních psanců, kteří byli na zatykači společně s ním. Některá z nich poznával, jako pana Guye Avondala, ergotského velitele, jenž pomáhal v rozhodující bitvě

proti odpadlému mágovi, Galanu Dracosovi, a jeho temné vládkyni, bohyni Takhisis. Huma o tom muži vždy hovořil v dobrém, jednou dokonce řekl, že Avondale by si zasloužil nosit zbroj Solamnijského rytíře, tak obdivuhodné byly jeho činy.

Se zavrčením minotaurus strhl list ze stromu. *Spiknutí a vražda?* Zmačkal papír do malé kuličky a odhodil ho do křoví.

Kaz odvedl válečného oře na chráněnější místo vlevo od cesty a opřel se o strom, aby na někoho počkal. Trpělivost nebyla jednou z jeho silných stránek a zatím se mu ji nepodařilo vylepšit. Ta troška, již vlastnil, byla právě tak akorát vyčerpána tím, že musel čekat.

„U Paladinova meče! Delbine!“ mumlal si. „Jestli se nevrátíš do hodiny, tak odjíždím!“

Mohl se jen domýšlet, jakou neplechu zase jeho společník tropí v Xak Sarotu, městě jen pár mil směrem na západ. Xak Sarot hraničil na jihozápadě se Solamnií a na východě s Qualinestem, zemí elfu. Bylo to centrum obchodu spojující sever a jih. Kaz doufal, že jeho společník bude schopen koupit některé z věcí, které potřebovali. Taky doufal, že Delbin vyslechne i nějaké klepy, které by mohly vysvětlit ty Sargasem prokleté zvěsti, přicházející z oblastí obklopujících mocenské sídlo rytířstva ve Vingaardu. Zvěsti, které nemohly – nesměly – být pravdivé.

Ale poslat Delbina Vrbičku bylo přinejmenším riskantní. Kaz se přikrčil v očekávání další pohromy, kdykoli se jeho společník za poslední čtyři měsíce dobrovolně a s rozjásaným úsměvem nabídl na jakoukoli práci. Byla to právě ona rozjařenost, jež obrovitého minotaura znervózňovala.

Delbin Vrbička byl šotek, a šotci jsou samá neplecha.

Jako na zavolanou uslyšel Kaz kroky koně. Delbin odešel před třemi dny a sliboval, že se vrátí v domluvenou dobu. Pokud byl

správně motivován, maličký šotek byl skvělý špeh. Šotkům nikdo nevěnoval pozornost, snad kromě prohlídky jejich osobních cenností. Šotci zaslechli hodně informací, které byli ochotni prodat komukoli, kdo nabídl správnou cenu. Delbin tohle všechno pokládal za úžasné dobrodružství. Něco, o čem bude moci jednou vyprávět svým lidem – a komukoli, kdo bude ochoten poslouchat. Koneckonců, kolik šotků se mohlo pochlubit tím, že cestovalo s minotaurem?

Kaz byl připraven zavolat na drobného společníka, když zaslechl i druhého koně. Rychle položil svému koni ruku na nos. Válečný oř, trénovaný na bojové situace, poznal gesto a znehybněl.

Stromy bránily minotaurovi ve výhledu, ale zdálo se mu, že zahlédl černou. Nepoznal, jestli patřila jezdci, nebo koni. V každém případě teď věděl, že nikdo z nově příchozích není jeho společník.

Jezdci zpomalili a nakonec zastavili koně. Kaz uslyšel cinknutí zbroje a pak mumlání obou mužů. Jejich slova byla nesrozumitelná, ale jeden se zlobil na druhého. Kaz tiše zafuněl. Tohle bylo pravé místo a čas na hádku. Kdyby se Delbin objevil teď…

Když uslyšel třetího koně, byl Kaz připraven vzhlédnout k nebesům a proklít každého boha, kterého kdy znal. Další jezdec? Pak si uvědomil, že poslední přijíždí z jihu. Jestli to bude takhle pokračovat, minotaurus si tu bude moci otevřít hospodu. S takhle hustým provozem by měla vskutku ideální polohu.

Jezdci ztichli. Kaz se natáhl po bojové sekeře, neboť alespoň jeden z příchozích se začal pohybovat jeho směrem. Ruka s ostrými drápy se sevřela kolem násady. Ještě několik yardů křovisek a jezdec bude u něj.

Když jezdec najednou otočil oře zpět k cestě, Kaz zahlédl černou zbroj. Minotaurovi se rozšířily oči. Takovou zbroj viděl za války proti bohyni temnoty. Sloužil pod muži a zlobry, kteří ji nosili, a na konci bojoval po boku Humy proti nejnebezpečnějším z nich.

Tohle byl jeden z elitních, fanatických vojáků zesnulého vojevůdce Kryna, velitele Takhisisiných armád, který byl dávno odeslán Humou Kopím a jeho stříbrným drakem do temné říše, kam tací jako on patřili. Kaz si ten okamžik pamatoval až příliš živě. Krynus odmítl zemřít; nakonec ho zničil až dračí oheň.

Nehledě na vlastní bezpečí nemohl Kaz nechat jednoho – ne, dva! – z vojevůdcovy gardy potulovat se po okolí. Nebylo to poprvé, kdy za posledních pět let potkal podobné lumpy. Stále tu ještě bylo mnoho služebníků Temné královny, kteří odmítali přijmout, že jejich paní byla na hlavu poražena. Neměli se kam dát a neměli ani žádné útočiště. Stali se obvykle toulavými zloději a vrahy – to vše samozřejmě ve jménu Takhisis. Gardisté byli nejhorší; ti stále ještě pevně věřili, že se jejich temná paní jednou vrátí.

Kaz poklepal koni ze strany na hlavu, signál, jenž se naučil od rytířstva. Kůň zůstane tam, kde je, dokud ho nezavolá. Nic menšího než drak ho nedonutí se pohnout, a protože draci už nejsou, není čeho se obávat.

Pomalu a opatrně Kaz pozvedl sekeru. Pohyb koně v takhle hustém porostu by ho prozradil. Pokud bude mít štěstí, dokáže nepřítele zneškodnit bez boje, ale…

Černá postava před ním najednou strnula a Kaz věděl, že se nějak prozradil. Dlouhá, odporná čepel, jež byla dosud skrytá, proťala vzduch ve zlomyslném oblouku, jak se jeho protivník pootočil v sedle. Kaz zvedl sekeru, aby úder odrazil, ale gardista

podcenil jejich odstup. Meč se zastavil v polovině cesty k minotaurovi, jeho čepel uvízla v silném kmeni dubu.

Jezdec se pokusil s klením vyprostit meč a zároveň otočit koně. Kaz si přehmátl a švihl sekerou. Meč se sekeře postavil do cesty ve snaze odvrátit úder, takže čepel místo jezdce zasáhla koně. Krvácející, bolestí pološílené zvíře bojovalo se svým pánem. Kaz byl donucen ustoupit, když velká bestie ržála a náhodně dupala okolo sebe. Kůň začal vrávorat.

Kaz zamrkal. V sedle už nikdo neseděl. Kaz odrazil úder meče, ale při tom musel ustoupit. Poprvé za celou dobu se mohl pořádně podívat na nepřítele. Ten muž – byl na zlobra příliš malý, ale mohl to být elf – nosil přilbu zakrývající tvář, ale jeho oči jako by hleděly skrze minotaura na nějaký bod daleko za ním. Voják na minotaura dotíral se zuřivostí berserka.

Kaz zaslechl zvuky bitky odehrávající se na cestě, ale voják ho dál zaháněl do úzkých.

Sekera, zejména bojová sekera navržená lidmi jako obouruční, nebyla dobrá zbraň v tak stísněných podmínkách. Kdykoli se Kaz pokusil oplatit útok, jeho protivník se pohnul stejnou rychlostí a zase zaútočil.

Nakonec ho zachránil les. Zuřivý gardista, stěží vnímající okolí, zakopl o vyčnívající kořen stromu – popravdě, nebylo to žádné velké zdržení, voják vyrovnal rovnováhu téměř okamžitě – ale zaváhání dalo Kazovi všechno, co potřeboval.

Vedl sekeru v jediném čistém úderu, vší silou. Popírat minotauří sílu by nemělo smysl. Jen málo lidí by se mohlo rovnat minotaurovi v plné síle. Měl-li vhodný nástroj, mohl minotaurus přetnout dobře vzrostlý strom jedinou ranou.

Zbroj proti tomu nebyla nic.

Hlavice sekery dopadla na paži, v níž šermíř držel meč, těsně

nad loktem a bez zpomalení pokračovala. Zasekla se do boku nešťastného bojovníka a nezastavila se, dokud nedokončila oblouk. Kaz poodstoupil, jeho nepřítel dopadl na zem, paže a tělo zalité záplavou rudé. Zuřivost opustila gardistovy oči společně se životem.

Kaz se zhluboka nadechl. Zvuky boje na cestě utichly a nahradilo je sílící dusání několika dalších koní přijíždějících z jihu. Kaz nemohl vědět, jestli jsou to přátelé, nebo nepřátelé osamoceného jezdce.

Nikdo nevykřikoval žádné rozkazy, ale Kaz slyšel několik jezdců, kteří vstoupili do lesa. Nebude jim trvat dlouho, než ho najdou. Otřel čepel sekery a zasunul si ji zpět do postroje na zádech. Řemení mu umožňovalo nosit sekeru, někdy i dvě, za všech okolností. Cvik mu dovolil ji během okamžiku vytáhnout. Provedení bylo vhodné jen pro někoho s velmi širokými zády a dlouhýma rukama, jako měl minotaurus.

Zrovna když nasedl na válečného oře, zahlédl ho první z porostem se prodírajících jezdců.

„Zůstaň, kde jsi! Ve jménu velmistra, přikazuji ti stát!“

Kaz se otočil a zahlédl známou a kdysi respektovanou zbroj rytíře Solamnie – rytíře Meče, pokud správně přečetl erb. Rytíř byl opěšalý, očividně nucen vést koně hustým porostem. Kaz se odvrátil a popohnal koně i přesto, že rytíř na společníky něco volal.

Kdysi dávno by Kaz zůstal a bojoval, pravděpodobně by vzal i dobrý půltucet tvrdohlavých rytířů s sebou, než by sám zemřel na četná zranění. Huma ho ale naučil, že – v určitých situacích – je moudré se vyhnout konfliktu – a jisté smrti. Minotaurus teď chápal, jak zbytečné je bojovat za každých okolností. Mnozí z jeho lidu by ho považovali za zbabělce – ne že by to už nedělali.

Pod Kazovým vedením válečný oř vkročil na cestu, která ho vedla hlouběji do lesa. To byla jeho jediná naděje na únik. Kaz věděl, že ho tento směr zavede blíž k Xak Sarotu, ale severně od města, ne na východ od něj. Kaz si také uvědomil, že svého šotčího společníka asi už neuvidí. Samozřejmě, Delbin na něj už stejně mohl dávno zapomenout. Bylo také možné, že mladý šotek padl do pasti rytířů. Ano, to bylo nejpravděpodobnější. Museli vědět o aktivitě lapků v této oblasti a připravili vlastní past, aby bandu dostali. Bezesporu budou překvapení svou kořistí: dva odpadlí gardisté, přinejmenším jeden z nich mrtvý. Kaz pochyboval, že by se Delbin v případě uvěznění musel něčeho obávat. Nikdo si nemohl splést šotka s někým nebezpečným.

Rytíři ho začali pronásledovat. I když se neodvažoval ohlédnout, aby zjistil, jak daleko za ním jsou, hádal, že jich musí být alespoň půltucet. Možná víc.

„Uvidíme, jak to tu znáte," zamumlal. S Delbinem propátrával tuto oblast už téměř týden. Vlastně, křižovali po jižních zemích už devět měsíců. Vždycky jim někdo šlapal na paty. Obvykle někdo z jeho vlastního lidu. „To by bylo opravdu štěstí na ně narazit právě teď."

Do soumraku bylo ještě daleko. Kaz bude muset jet a doufat, že pronásledovatele setřese dřív, než pod ním padne kůň nebo ztratí krytí lesa. Na mapách tahle země nebyla označována jako hustě zalesněná a minotaurus věděl, že na mnohých místech les nečekaně uvolňuje místo polím. Otevřená pole by byla jeho smrt. Rytíři ho možná budou chtít doručit panu Osvalovi živého, ale stejně tak by se mohli rozhodnout dovézt jen jeho tělo. Velmistrův zatykač jasně uváděl, že Kaz je nepřítel, a Solamnijští rytíři nebudou plýtvat silami na polapení živého minotaura, když mrtvý je stejně tak dobrý.

Podle slábnoucích výkřiků se vzdálenost mezi ním a pronásledovateli zvětšovala. Bylo ale příliš brzy na to, aby si dělal naděje. Řád byl známý tím, že se nevzdává tak snadno. Můžou se za ním hnát celé dny, jako kdyby potřeboval ještě další pronásledovatele.

Kůň zakopl o spadené větve a prolákliny. Terén tu byl zrádnější a chybný krok mohl znamenat zranění koně i jezdce. Silou, která nepřipouštěla odpor, Kaz koně prudce strhl doprava. Zvíře vydalo podrážděný zvuk, ale podvolilo se. Kaz ho vedl okolo strmého svahu, věda, že každý ztracený okamžik je drahocenný. Jakmile se zase ocitl na rovině, popohnal válečného oře patami.

Kaz napočítal téměř do třiceti, než byl odměněn ozvěnou hněvivých výkřiků. Slyšel alespoň dva koně bolestně rzát a jednoho muže naříkat. Zvuky pronásledování se ztišily, ale nezmizely. Odvážil se krátce ohlédnout. Jeden rytíř ho stále pronásledoval, i když z bezpečné vzdálenosti. Tvář neměl zakrytou a Kaz si pomyslel, že vypadá velmi mladě. Nemohl si být jistý, jestli má plnovous, nebo jestli jen zahlédl rytířovy vlasy vlající ve větru. Nevěděl, proč by ho mělo zajímat, jak rytíř vypadá, ledaže by očekával, že jezdec za ním bude Huma.

Kolem hlavy mu proletěl šíp a zasekl se do stromu za ním. Ale přiletěl zepředu, ne zpoza něj.

Paladine, ty proti mně taky něco máš? Do čeho se to Kaz zapletl tentokrát?

Místo odpovědi spatřil několik postav, některé v černé zbroji, jiné oděné v zelené. Snažily se mu odříznout cestu. Tohle byli jistě ti samí zbojnicí, na něž rytíři nastražili past. Kaz za ně nevědomky splnil tuhle část mise. Teď se ještě musel dostat živý ven.

Zoufale otočil koně. Jeden nešťastný útočník narazil do kmene stromu, kam ho bokem srazil kůň. Minotaurus si vzpomněl na

osamělého rytíře, jenž ho stále pronásleduje. Chtěl vykřiknout, aby ho varoval, ale rytířův kůň už byl bez jezdce; další šíp znamenal pro mladého rytíře konec. Kaz plný vzteku zavrčel. Další zbytečná smrt, za kterou ho budou vinit.

Očekával střelu do zad, ale loupežníci měli dost vlastních problémů. Přijížděl i zbytek rytířů a moment překvapení už nebyl na straně lapků. Když si Kaz uvědomil, kolik rytířů ho pronásledovalo, vytřeštil oči. Pokud se mu nepodaří prorazit, uvázne uprostřed zuřivého boje.

Ohavná postava oděná jen do cárů zelených a hnědých šatů se ho pokusila stáhnout z koně, ale místo toho jí kůň kopytem rozrazil lebku. Někteří rytíři se už pustili do boje se zbojníky. Přes otrhaného muže s mečem přejel rytíř Růže a jeho kůň ho doslova udupal k smrti. Další rytíř byl stažen ze sedla dvěma černě oděnými gardisty. Posily obou stran se blížily, aby se přidaly k řeži.

„Paladine," zasyčel Kaz, „jestli jsem za těch posledních pár let udělal alespoň něco tebe hodného, bylo by příliš žádat, abys mi ukázal cestu odsud?"

Kaz nečekal na odpověď; koneckonců, bohové hovořili pouze ke kněžím a hrdinům. Pak ale jeho pozornost upoutal záblesk bílé. Vypadalo to jako nějaké zvíře, nepoznal, zda jelen, medvěd nebo vlk. Vyslyšel ho snad skutečně Paladin?

Pokud by Kaz okamžitě neodjel, přemohla by ho touha po krvi a těch několik drahocenných okamžiků svého života by zahodil sekáním do protivníků, stejně jako mnoho z jeho vážených, ale předčasně zesnulých předků. Třebaže ctil předky, zatím ještě neměl v úmyslu se k nim v říši mrtvých připojit.

Otočil proto koně a zběsile vyrazil ve směru bílé vidiny.

Jel dobře čtvrt hodiny, než se odvážil zpomalit. Tehdy už

zvuky boje zanechal daleko za sebou. Byl severovýchodně od Xak Sarotu.

„Jsem zbabělec," zašeptal najednou k sobě a mocnostem, jež mohly naslouchat. Nicméně stále cítil pochybnosti. Neměl snad podle zákona zůstat a pomoci Solamnijskému řádu, pokud to bylo v jeho silách? Nezradil tím Humu, muže, jehož obdivoval stejně jako nejslavnější ze svých předků?

„Má čest je můj život." Když frázi teď zašeptal, zněla cize. Byla součástí Zákona a Instrukce, který Humův řád přísahal dodržovat. Pro minotaura to byl důvod, proč se Solamnijští rytíři těšili větší vážnosti než kterákoli jiná lidská organizace.

Možná jsi mi mohl vysvětlit, co je to čest, Humo. Velmi neminotaursky si povzdechl a studoval okolí.

Stál na kraji louky, jež, jak doufal, zničehonic neodhalí další strašlivou hrozbu. Pokud by Kaz pokračoval stejným směrem, narazil by na výběžek pohoří, které se táhlo víceméně celou délkou Qualinestu. Pokud by pokračoval dál, dojel by do hustých lesů samotné elfí země. To, jak věděl s hořkým uspokojením, byla volba, nad níž nemusel hluboce přemítat. Po Silvanestu už v životě netoužil spatřit žádného elfa. Ať jsou šťastní ve své izolaci od okolního světa. Kaz znal zkratku. Delbin mu pověděl o řece, jež teče na sever k Vingaardskému hradu. To znamenalo dostat se přes hory a část hlubokých hvozdů Qualinestu, ale zavede ho to k cíli: k vingaardské tvrzi a k střetnutí se samotným velmistrem.

Začal si přát, aby s ním byl šotek, i kdyby jen jako průvodce. Delbin znal zemi dobře, jenže Kaz si nemohl dovolit čekat na stále veselého otravu. Naštěstí s sebou měl Delbinovu mapu.

I když si to nedokázal přiznat, začal mít šotka rád. Jen blázen by to ale Kazovi řekl do očí. Minotauři byli velmi vybíraví ve volbě společníků a přiznat si přátelství k drobounkému

dětinskému kapsáři jako Delbin se rovnalo slabosti.

Kaz popohnal koně. Nikam se nedostane, pokud bude jen stát na místě a přemýšlet o hloupostech.

* * *

Jak minotaurus odjížděl k západu, něco se pohnulo ve vysoké trávě. Bylo to bledé, téměř bílé a holé. Jako barva kostí vybledlých na slunci. Oči bez panenek rudě žhnuly. Krčilo se to v trávě, jak nejvíce to šlo, nějakým omezeným způsobem nenávidíc světlo, které zářilo na obloze. Oči to upíralo na mizející postavy jezdce a koně. Když se dostatečně vzdálily, stvoření se zvedlo a vydalo za nimi. Když stálo, připomínalo něco, co mohlo být kdysi dávno vlkem – nebo možná bylo dávno mrtvým vlkem.

Bojujíc proti spalující bolesti denního světla, začalo to minotaura sledovat.

3

Někdy se zdálo, že v Kazově životě není nic než utrpení. Doufal, že po Humově oběti a ukončení války se věci změní. Ostatní minotauři ho mohli nazývat zbabělcem beze cti, ale to ho už nezajímalo. Čím víc přemýšlel o způsobu života minotaurů, tím míň se mu zamlouval. Což ale neznamená, že způsoby lidí, trpaslíků, elfů, či dokonce šotků byly v čemkoli lepší.

Jízda k řece se překvapivě obešla bez zvláštních událostí. Jestli měla řeka jméno, tak je ten, kdo mapu zakresloval, zapomněl připsat. Delbin nikdy přesně neřekl, kde mapu získal, a Kaz, který už šotka znal, nenaléhal. Sloužila svému účelu a byla celkem přesná, alespoň co se orientačních bodů týče.

Slunce viselo nízko nad obzorem. Kaz odhadoval, že má možná ještě hodinu, než za ním zcela zmizí. Lunitár už byl vidět a Solitár, bledý měsíc Krynnu, se objeví později. Dnes bude jasná noc.

U tak velké řeky budou určitě stát osady a jistě se objeví i lodě, přepravující náklad a cestující. To znamenalo více lidi, než s kolika by se Kaz rád střetnul, ale pořád to byla nejkratší cesta k cíli. Zatím bude zřejmě nejlepší jít podél nízké pahorkatiny východně od řeky a na sever od jeho současné pozice. V době, kdy se pohoří stočí od směru, kterým chtěl postupovat, bude už kolem hluboký les a ten mu poskytne úkryt po více než polovinu cesty. Snažil se

nemyslet na severní Solamnii, jež podle toho, co zaslechl, byla stále ještě zničená. I kdyby jen polovina toho, co se mu doneslo, byla pravda, tak se rytíři chovali přinejmenším velmi podivně.

Pokračoval v jízdě. Hory na obzoru se začaly pozvolna zvětšovat.

* * *

Jak poslední sluneční paprsky ustupovaly nadcházející noci, Kaz začínal pochybovat, jestli se rozhodl správně. Samotné horské pásmo nebylo ničím v porovnáním s některými z obrů, které v minulosti překročil. Vrcholky byly vlastně úplně obyčejné. Ale něčím ho zneklidňovaly a on nemohl přijít na to čím.

„Jsou tu snad v okolí nějaké magické zbraně?“ prohodil jen napůl žertovně.

Vykulil oči, když si uvědomil, co ho ruší – vzpomínka na Humu a jeho poslední bitvu. Kaz se nemohl podívat na horu bez toho, aniž by si bezděky vzpomněl, jak to všechno začalo: pátráním po Dračích kopích, jediných zbraních schopných porazit hordy draků Temné královny Takhisis. Kopí sice nalezli, ale zprvu jen několik tuctů. Kaz, jenž doprovázel Humu, byl jeden ze skupinky vyvolených, kteří je poprvé použili v bitvě. Byl také jeden z mála přeživších a jediný, kdo byl s Humou v jeho posledních okamžicích, když porazil krutou bohyni a donutil ji přísahat, že odejde z Krynnu a už se nikdy nevrátí. Kaz si za posledních pět let mnohokrát zajel, aby se vyhnul horám. Jistě, byly časy, kdy se jim nedalo vyhnout, ale vždy se přes ně snažil dostat tak rychle, jak to jen bylo možné.

Bojí se hor! Kaz zafrkal opovržením a popohnal koně. Dnes bude spát s hlavou složenou na úbočí jedné z nich. Čím víc o tom

přemýšlel, tím odhodlanější byl. Alespoň bude méně pravděpodobné, že ho objeví nějaký pocestný. Zahleděl se na tyčící se vrcholy a pokusil se odhadnout, jak dlouho mu bude trvat cesta, než se dostane k nejbližšímu z nich. Až po setmění, usoudil ponuře. Přál by si, aby tomu bylo jinak, ale nemohl si vybírat.

* * *

Kaz se utábořil pod vysokým, větrem ošlehaným vrcholem. Někdy, možná v dávné minulosti, možná během války, se kus svahu utrhl a dodal hoře vzhled vykotlaného zubu. Připomínala Kazovi jeho děda, statného býka, jenž se dožil vysokého věku i přes mnohá špatně zhojená zranění. Pojmenoval horu Kefo, k poctě svého předka. Spát v jejím stínu se pak zdálo mnohem snazší.

Po měsících strávených v doprovodu ustavičně štěbetajícího šotka nebyl zvyklý mít za společníky jen zvuky noci. Jestliže mu Delbin začíná chybět, pak by bylo možná lepší, kdyby se vzdal nepřátelům!

„Nechť mi Paladin zachová jasnou mysl!“ zašeptal zahořkle.

Delbina potkal jižně odsud, zrovna když se vrátil z dlouhé a nebezpečné pouti po věčně zamrzlých zemích dalekého jihu. V jižních krajích se začaly objevovat zatykače z Vingaardu, ale kapitán, poněkud neortodoxní muž, jenž výpravu vedl a minotaura si oblíbil, ho nejprve vyslechl, než aby ho rovnou zabil. Obzvláště při tak vážných obviněních, jako je vražda a zrada, ale bez důkazů, jež by je podepřely. Pečeť, kterou dal Kazovi velmistr rytířstva, pan Osval, posílila věrohodnost Kazovy verze. Mimo to, mít minotaura na palubě se ukázalo být velkým štěstím, neboť zamrzlé oblasti jsou v nejednom ohledu zrádné a záludné. Lidé

možná byli neohrožení badatelé, ale když měl kapitán půdu Karolis, svého domova, pevně pod nohama, řekl Kazovi, že se po téhle výpravě těší, jak stráví zbytek svých dnů – a to byl ještě mladý – na nějakém pěkném poklidném tržišti handrkováním se se zákazníky o cenu jablek nebo něčeho podobného.

Vysoký, zvědavý hlásek se zeptal: „Opravdu přicházíte z ledových plání na jihu? Je pravda, že ti tam dech zamrzne tak rychle, že ho musíš napřed rozpustit nad ohněm, abys slyšel, co jsi vlastně řekl? Někde jsem to slyšel! Koušeš?“

Nejprve si Kaz o dotěrném tazateli myslel, že je to nedorostlé lidské mládě s dlouhým culíkem. Teprve když kapitán zaklel a sáhl si na váček se zlatem, uvědomil si, jakou hrůzu potkali.

Delbin Vrbička, zpětně si uvědomil, *je pravděpodobně otravný i na šotka.* Zajisté, nikdy se nesetkal se žádným jiným – alespoň ne na dlouho. Delbin, jenž se na minotaura od té doby nalepil a neustále se vyptával na všechno možné i nemožné, na minotaury i na všechno ostatní, byl mladý muž a podle měřítek svého lidu docela hezký. Byl o něco vyšší než většina zástupců jeho rodu, možná palec či dva pod čtyři stopy, a vážil téměř devadesát liber. Považoval sám sebe za pozorovatele a chtěl napsat historii současného Krynnu – důstojný to úkol. Až na to, že kdykoli sáhl do vaku pro deník, vytáhl místo něj něco, co ztratil nějaký neopatrný člověk. A v radosti, že to našel, Delbin na událost, kterou chtěl zapsat, zapomněl.

Teď je šotek asi někde v Xak Sarotu anebo Kaze zoufale hledá východně od města. Alespoň jeho pozornost neupoutá někdo nebo něco jiného. Nebo, podle toho, co minotaurus o šotkovi věděl, mohl teď Delbin být někde hluboko v Qualinestu a hledat elfího koně, něco, co chtěl už dávno spatřit.

Upíraje zrak na teď už dva viditelné měsíce, Kaz začal

zvažovat, jestli stráví celou noc přemítáním o šotkovi, nebo jestli se mu podaří aspoň trochu si odpočinout, což zoufale potřeboval. Doufal, že do zítřejšího večera se dostane dostatečně hluboko do lesů, aby už nehrozilo, že někoho potká.

Konečně ho začalo přemáhat vyčerpání. Noční můra sestávající z tisíců zvědavých a veselých šotků začala blednout a Kaze zahalila temnota spánku. Když usnul, téměř vydechl úlevou.

* * *

Stál před vysokou pevností, která se tyčila na rozeklaném skalisku, jako by měla každou chvíli spadnout dolů. Tvorové všech ras leželi kolem, mrtví nebo umírající, a nedalo se říct, kdo s kým bojoval.

„Teď už je po všem," vzdychl Huma. Kaz stočil pohled na svého přítele a druha. Přes relativně mladý věk měl Huma tvář zbrázděnou vráskami a vlasy, včetně kníru, měl prošedivělé. Tvář měl bledou, téměř sinalou.

Po boku mu stála nezemsky krásná žena se stříbrnými kadeřemi, ruku spojenou s jeho. Kaz zamrkal. Chvílemi se zdálo, že se její tvář mění v dračí.

„Vyhráli jsme," řekla sladce.

„Nevyhráli jste nic než smrt!" zaječel nějaký hlas.

Země před citadelou se otevřela a před nimi se tyčilo strašlivé mnohohlavé stvoření. Huma sňal kryt z Dračího kopí, ale nestvůra se jen smála. Žena po Humově boku se začala proměňovat a zvětšovat, z něžných zad jí vyrostla křídla. Štíhlé paže a nohy se zformovaly do končetin, jež mohly patřit jen drakovi. Vzlétla jako symbol majestátu a vyzvala tu hrůzu, jež, jak si Kaz uvědomil, musela být Takhisis, temná bohyně.

Takhisis se výsměšně zasmála a spálila stříbrného draka uprostřed letu. Jen sprška popela, to bylo vše, co z Humovy milé zůstalo, se rozplynula ve větru, který zvedala bohynina kožovitá křídla.

Takhisis se smála ještě více. Kaz zašeptal modlitbu k bohu, jehož přijal za svého, k Paladinovi. Hlavy bohyně nebyly dračí, jak si Kaz zprvu myslel. Byly lidské. Jedna byla tak neuvěřitelně krásná, že dokonce i Gwynet, stříbrná dračice, byla v porovnání s ní ošklivá. Takhisis svůdnice. Obrátil pozornost k jiné tváři, ale to nepomohlo. Další byla hlava šíleného vojevůdce Kryna v černé přilbě. Po bradě mu stékala slina. A další hlava patřila čaroději Magiovi, Humovu příteli z dětství, jenž zemřel jako vězeň služebníků Temné paní.

Když spatřili další, Kaz i Huma zalapali po dechu. Byla to vyzáblá, mrtvá tvář Solamnijského rytíře Renarda, který byl Humovým mentorem a z něhož se nakonec vyklubal Humův strýc a zároveň zrádný uctívač Morgiona, boha chorob a zkázy. Renard zemřel strašlivou smrtí, poté co selhal a nesplnil úkol zabít pana Osvala a Humu. Morgion není bůh, který by odpouštěl.

Nejhorší byla poslední hlava. Nade všemi ostatními, dokonce i nad svůdnicí, se tyčil obličej, který Kaz ve skutečnosti nikdy neviděl, ale poznal ho, aniž by musel hádat. Rozšklebená jako smrtka, protáhlá pohublá tvář se nafoukla, až byla téměř stejně velká jako samotná zrůda. Lidské už se podobala jen velmi vzdáleně, nazelenalou kůži pokrývala síť šupin jako u hada. Řídké vlasy měla zplihlé a přilepené k lebce, zuby dlouhé a ostré jako masožravá šelma.

„Dracos," zamumlal Huma. „Opět na výsluní přízně své paní." Pevněji uchopil Dračí kopí, jedinou zbraň, jež kdy dokázala Takhisis porazit, a ke Kazovu zděšení ji podal minotaurovi.

„Co – co to děláš?“

Huma se na něj smutně usmál. Předčasně zestárlou tvář měl napjatou a bledou, stejně umrlou, jako byla Renardova. „Já už nic nezmůžu. Jsem mrtvý, vzpomínáš?“

Kaz v hrůze sledoval, jak jeho přítele strhl vítr a během okamžiku ho rozmetal na popel. Nezbylo po něm ani stopy.

„Minotaurrrre, umíněné děcko. Je čas se vrrrrrátit do matčiny nárrrrrruče.“

Pohlédl vzhůru do zírajících tváří a zmocnila se ho všeobjímající hrůza. I přes hlas, který na něj uvnitř křičel, že není nic jiného než zbabělec, se otočil a pokusil se utéci. Jen aby zjistil, že ať běží seberychleji, stále se jen přibližuje k pětihlavé stvůře.

Byli tam i Solamnijští rytíři, ale místo aby mu pomohli, jen se mu smáli. Pan Osval a jeho synovec Benet, jestřábími rysy si tak podobní, až to vzbuzovalo údiv, sledovali jeho úsilí se zhruba stejným zájmem, jako by pozorovali na zemi se hemžící mravence.

„Nikdy jsem neviděl pětihlavého draka,“ ozval se šťastně známý hlásek. „Ukousne si z tebe každá hlava kousek? Má pět žaludků? Je něco špatně? Kazi? Kazi?“

Hlavy, tlamy rozevřeně a zvětšené, že by to snad působilo i groteskně, kdyby situace vypadala jinak, se po něm natáhly.

Poslední, co si pamatoval, byl tázavý hlásek: „Kazi, chceš, abych tě nechal na pokoji?“

** * **

S výkřikem se probudil, oči vytřeštěné hrůzou. Něco malého a šlachovitého odletělo dozadu a dopadlo na kamenitou zem s hlasitým „jauvajs!“

„Jsou minotauři vždycky takhle vznětliví, když se budí? To

proto minotaury nemá nikdo rád! No, já mám rád minotaury, ale víš, co se říká o šotcích – no, něco o nás říkají! Myslel jsem, že už tě nikdy neuvidím!“

Kaz si promnul víčka. Nebyl si jistý, jestli hlas, který slyší, je součástí noční můry z jeho snu, nebo je to další hrůza bdění. Oči si začaly přivykat na slabé světlo dvou měsíců. S přimhouřenýma očima se odvážil váhavého: „Delbine?“

Dokonce i v panující temnotě si nemohl splést šotkův široký, nezaměnitelný úsměv. „Copak tu děláš, Kazi? Viděl jsi už někdy tolik lidí, aby spolu bojovali? Takové to bylo za války? Já jsem z ní neviděl nic! Dědeček říkal, že jsem moc malý. Říkal, že bych měl nechat takové vážné věci dospělým!“

„Nadechni se, Delbine,“ opáčil automaticky Kaz. Po týdnech snahy se mu konečně podařilo vysvětlit šotkovi, že jsou chvíle, kdy musí okamžitě zmlknout, pokud se nechce seznámit zblízka s pěstí rozzuřeného minotaura.

Delbin zmlkl, i když ho to stálo hodně úsilí.

„Jak jsi mě našel, Delbine?“

Šotek se na něj triumfálně podíval. „Můj dědeček, ten dokázal sledovat i myš přes celé Hylo – no, možná ne tak daleko – a naučil mě spoustu věcí, takže když jsem uviděl všechny ty bojující lidi, došlo mi, že se je budeš buď snažit všechny dostat, nebo jsi odešel. Když jsem tě tam nenašel, vzpomněl jsem si na tu řeku na mapě, ale ty se nechceš ukazovat víc, než musíš, takže zbyly hory. Pak už byla hračka tě najít. S tou stopou, co jsi nechal za sebou. Samo že nikdo jiný než šotek by ji neviděl, ale já jo!“

Kaz sice pozapomněl, jaká byla Delbinova obvyklá vysvětlení, ale tohle bylo na šotka velmi přímočaré. „Musel jsi putovat bez zastávky.“

Z tváře jeho společníka se poprvé vytratil veselý výraz. „Bál

jsem se o tebe.“

„Bál?“ Kaz nebyl zvyklý na takové city. Od nikoho, a už vůbec ne od takového věčně veselého brepty, jako byl Delbin. Zhluboka se nadechl a pokusil se vypadat co největší. „Já jsem minotaurus, Delbine! Není důvod se o mě bát!“

„No, ale ty jsi na mě byl moc hodný a dovolil jsi, abych šel s tebou, i když vím, že jsem hodně mladý a možná ne tak zběhlý ve světě jako dospělý šotek. To mi připomíná, že bych si měl zapsat, co se dnes stalo, protože tohle bude skvělý přírůstek v mé knize a ukáže ostatním, jak jsem chytrý, a ne jen dětinský budižkničemu a – jůůůů! Tohle nejsou moje poznámky, ale je to moc zajímavý. Jak se mi to asi dostalo do vaku?“ Začal zkoumat malou, tenkou knížečku, kterou už asi její původní vlastník delší dobu marně hledal.

Minotaurus zaúpěl a zase si lehl. Všechno se vrátilo k normálu – nebo alespoň k normálu v šotčí verzi. I přes občasné trápení s Delbinem si musel přiznat, že věci nikdy nevypadaly tak ponuře, když byl štěbetající šotek poblíž. Zmateně, to ano, a někdy ho rozčilovaly, ale nikdy nevypadaly ponuře.

Najednou si všiml, že Delbin nepřirozeně ztichl. Kaz se nadzvedl a podíval se na svého společníka. Tam, kde ještě před chvílí seděl rozjařený a energický šotek, teď ležela unavená poklimbávající postavička. Celodenní hon Delbina zcela vyčerpal.

Zítra, rozhodl se a zívl, se pokusí Delbinovi říci něco pěkného.

Oči se mu zavřely a během chvíle klidně spal. Děsivý sen se změnil jen ve vzdálenou vzpomínkou.

* * *

Kaz se probudil do ranního chladu stínu hor. Kolem se

prohánělo ostrý vítr. Minotaurus si protáhl ztuhlé údy a vstal. Delbin ještě spokojeně pochrupkával.

Nemohlo být dlouho po úsvitu. Kdyby nebylo světlejší modré na obloze, mohl by si myslet, že je ještě noc, tak hluboké byly stíny. Začal ve vaku hledat něco poživatelného. Jako vždy, polovina obsahu zmizela. Věděl, že většina toho bude v šotkově vaku, kam to Delbin uložil do „úschovy". Byl hladový, ale rozhodl se, že šotka ještě nebude budit. Místo toho vytáhl nějaké suchary, jež zasunul do podšívky vaku pro případ nejvyšší nouze. Suchary byly zcela bez chuti, ale Kaz si na ně už dávno zvykl. Přemítal, jestli se šotkovi podařilo sehnat alespoň něco z toho, pro co ho poslal na trh. Pokušení prohlédnout si společníkův vak bylo silné.

„Mám nějaké ovoce a cukroví, Kazi," ozval se Delbin. Byly chvíle, kdy minotaura šotkova schopnost pohybovat se absolutně neslyšně stále dokázala vyvézt z míry.

Delbin se začal prohrabovat zavazadlem.

„Kdybys náhodou našel některé z věcí, které jsem v poslední době ztratil, rád ti od nich ulehčím," ozval se Kaz nevinně.

„Víš, měl bys být opatrnější, Kazi. Kdyby nebylo mě, nezbylo by ti vůbec nic!" Minotaurova sarkasmu si nevšiml a začal jeho směrem házet různé předměty. Hromádka byla překvapivě velká a obsahovala i nejednu věc, jež Kazovi nikdy nepatřila. Napůl pohřbené v hromádce byly dva kusy ovoce a trošku pomačkané cukroví. Kaz jídlo vylovil a hladově ho hltal, zatímco čekal, až jeho společník dokončí probírku. Překvapilo ho, jak moc mu chyběla sladká chuť lidmi pečeného cukroví. Minotauři se na takové pochoutky dívali svrchu. Že je to jen pro děti a změkčilé rasy.

„Moje poznámky!" Delbin držel před Kazem ošuntělou knížku jako trofej. Kaz přemítal, jestli do ní vůbec kdy něco zapsal. Nikdy

šotka neviděl něco skutečně psát. Delbin nacpal svůj nejcennější majetek zpět do vaku, který ale vypadal příliš malý na to, aby pojal i všechno šotkovo nashromážděné harampádí. Jelikož sedm stop vysoký minotaurus potřeboval mnohem víc jídla než ani ne čtyři stopy vysoký šotek, Kaz zhltl zbytek své porce sucharů. Během dneška bude muset ulovit k jídlu něco dalšího. Včera byl tak vyčerpaný, že ani nenastražil pasti. Přesto bylo ještě dostatečně brzy na to, aby mohl něco chytit. Zřejmě tu byla hojnost králíků a dalších malých zvířat, dokonce jich tu pobíhalo víc než na severu. Měl podezření, že válka, jež zuřila po desetiletí, vytlačila divokou zvěř buď na jih, nebo mnohem dál na sever. Tam země utrpěla daleko méně ran, i když netknutá nezůstala.

Kaz potřásl hlavou, aby odehnal vzpomínky na válku. „Zkusím něco ulovit, pokud si ovšem nemyslíš, že nás ještě pořád pronásledují."

Delbin zamyšleně našpulil rty. „Myslím – myslím, že už nebudou. Nějací muži v Xak Sarotu mluvili o tom, že jižní pevnosti mají obavy ze Solamnie a toho, co se tam děje, takže zvažují, jestli by neměli vyslat nějaké muže k velmistrovi nebo aspoň k jeho synovci, který, myslím, má do toho všeho hodně co mluvit a asi bude brzy velmistrem, protože někteří rytíři si myslí, že ten současný je nemocný a…"

Všechny myšlenky na lov se minotaurovi vypařily z hlavy ve světle toho, co šotek právě řekl. „Velmistr Osval je nemocný?"

„To tvrdili. Možná to jsou jen drby, které říkal ten stařík, ale ten mladý povídal, že je to pravda, a že ten synovec – zapomněl jsem na jeho jméno…"

„Benet." Kaz se zachmuřil a zlostně zavrčel. Delbin rychle zmlkl, jelikož už minotaura v téhle náladě viděl.

Když Kaz potkal Beneta poprvé, vypadal syn velmistra Tráka,

mladý, urozený rytíř, jen jako arogantní tyran. Ale poslední dny války ho změnily. Benet díky Humově oběti zjistil, co to znamená být skutečným rytířem. Když se pak nakonec cesty Kaze a rytířstva rozdělily, byl Benet jedním z těch, co mu upřímně děkovali za to, jakou roli sehrál v poslední bitvě.

Existovalo staré přísloví, jež varovalo minotaury před nepřáteli, kteří najednou nabízejí ruku v přátelství: „Vždy se napřed podívej, jestli nemá ostré drápy." Benet se možná vrátil ke starým způsobům.

Měl bych mu víc věřit, pomyslel si Kaz. *Huma by to udělal. Ale jestli se pletu…* Minotaurovy ruce se pohnuly, jako by se chápaly sekery.

Na lov už neměl ani pomyšlení. „Delbine, co říkali o mně?"

Šotek zavrtěl hlavou. „Mají problémy s lapky, Kazi. Hodně mužů z temné armády odešlo na jih a podle mě si mysleli, že jim tahle oblast bude vyhovovat, i když nemám tušení proč. Vždycky jsem si myslel, že Hylo je daleko příjemnější, i když bych nechtěl, aby tam šli. Ostatně, nemají moc pěkné způsoby, že ne?"

„Udivuje mě, že sem vůbec přišli. Proč ne severní Ištar nebo Thoradinské hory?" Zbojníci neměli žádného vůdce ani skutečný domov. Nakonec budou vyhlazeni.

„Když mi teď nevěnují žádnou pozornost, můžeme se odvážit přiblížit se k řece. Až se dostaneme k nějaké usedlosti, chci, abys koupil – a skutečně tím myslím koupil, Delbine – jídlo. Jakmile dosáhneme lesů na severu, můžeme zase začít lovit. Měli bychom být schopni dát dohromady dost, aby nám to stačilo až do Vingaardu."

Šotek vykulil oči očekáváním a zakřenil se. „Opravdu půjdeš celou tu dálku až k Vingaardskému hradu? Nikdy jsem ho neviděl, ale slyšel jsem, že tam jsou pokladnice a zámky, a tajné chodby

a…“

„Nadechni se, Delbine. Zhluboka.“ Šotek zavřel pusu a Kazovy myšlenky se zatoulaly k cestě, jež byla před nimi. Všechno měl naplánované a po pronásledovatelích nebylo ani vidu, ani slechu. Pokud se nestane nic neočekávaného, měla by to být bezpečná cesta.

Minotaurus se ušklíbl. Pokud by skutečně očekával, že to bude tak snadné, pak by neměl důvod nosit na zádech těžkou sekeru. Jistě by bylo pohodlnější, kdyby ji tu nechal. Kaz měl jiné zbraně, vhodnější k lovu jakékoliv zvěře, kterou mohli cestou potkat a ulovit.

Ale když nakonec o chvíli později vyjeli, byla těžká sekera stále ještě zavěšená v postroji na minotaurových zádech. Jediný pohyb a bude ji mít připravenou v ruce.

Jen pro jistotu.

4

„Jednou," říkal hrdě jejich učitel. „Jednou budou minotauři vládnout celému Krynnu. Smeteme nepřátele. Jsou to koneckonců jen barbaři, ne? My jsme rasa, která má vládnout. Jen my dokážeme přinést civilizaci téhle zpátečnické zemi. Jiní se pokusili, ale všem chyběla naše rozhodnost, naše disciplína. My, minotauři, máme poslání!"

Mladí minotauři stáli shromáždění kolem učitele s vykulenýma očima, Zebak nebyl nejlepší řečník, ale mluvil s vášní, jež byla tak důležitá při jednání s mladými. Jeho posláním bylo přinést poselství mladým, aby pochopili.

Další minotaurus, na prahu dospělosti, nakoukl do místnosti a pokynul Zebakovi. Ten přikývl a propustil ho. Děti signál znaly, viděly ho alespoň tucetkrát. Znamenalo to, že jeden z jejich pánu je nedaleko.

Zebak začal přednášet o umění války a jak by mělo být středem minotaurova života. Jak pokračoval, do místnosti vešel další tvor. Podle dětí to byla zubatá zrůda, ale na druhou stranu, zlobři se o svůj zjev zajímali pramálo. Zlobr pozoroval děti a Kaz, sedící v koutě, nebyl jediný, kdo nedokázal zcela utajit svou nenávist.

„Dobrá lekce, učiteli," komentoval zlobr hřmotným hlasem. Jeho výraz však spíš odpovídal tomu, že si prohlíží potenciální oběd.

„Dělám, co můžu."

Zlobr se na něj úkosem podíval a Kaz byl příliš mladý, než aby rozeznal, co ten pohled znamená. „Slyšel jsem."

Návštěvník bez dalšího slova odešel a lekce pokračovala.

Další den Zebak zmizel. Po zbytek zimy je učil zlobr. S příchodem jara museli být připraveni na první boj.

* * *

„Kazi?"

„Hmmm?"

„Děje se něco? Pořád se díváš na oblohu, ne že by nebyla pěkná, ale máš u toho zvláštní výraz, a tak jsem myslel, že možná…"

„Všechno je v pořádku, Delbine. Jen vzpomínky." A teď se o něj ještě pokoušela melancholie. Možná stárnul.

„Před námi je nějaká vesnice. Možná tam budou rybáři. Mám nám koupit rybu? Slibuju, že budu hodný. Uvidíš!"

Kaz si prohlížel osadu. Asi pět hrubých domů – a říkat „domy" tak zchátralým stavbám, doslova na spadnutí, byl obrovský kompliment – bylo jakoby rozházeno na břehu řeky. Za osadou a přes řeku byl okraj lesa, do něhož se chtěli dostat. Výskot od řeky přitáhl minotaurovu pozornost k lesu. Několik lidských dětí pelášilo od lesa domů. Kaz si na jejich místě pokusil představit děti minotaurů, ale nedokázal to. Minotauři trénovali od chvíle, kdy se naučili chodit. Nikdy nebylo příliš brzy na výcvik.

Pár dospělých mužů vytahovalo na břeh malý člun. Kaz mu věnoval letmý pohled. Žádný minotaurus by se s takovou rozpadající se veteší neobtěžoval. Byla to ostuda.

Někdo si jich všiml. Ozval se křik a Kaz zastavil koně. „Stůj, Delbine."

Šotek na něj zvědavě pohlédl a překvapivě nic neřekl.

Kaz počkal, dokud se neshromáždil dostatek lidí. Zdálo se, že jsou to tři rodiny a několik jednotlivců. Podle vyděšených výrazů ve tvářích a roztrhaných šatů, jež většina z nich nosila, je podezříval, že to jsou nedávní příchozí ze severu, kteří sem přišli v naději na nový život. To je v očích minotaura trošku pozvedlo. Mnoho obětí války to prostě vzdalo a jen přežívalo, nic víc.

Když se ke skupince nikdo další nepřipojil, pobídl koně do kroku. Delbin byl těsně za ním. Kaz měl tušení, že alespoň jeden nebo dva osadníci jsou někde ukrytí a sledují každý jeho pohyb.

Šedovousý muž odvážně předstoupil před ostatní a promluvil. „Nepřibližuj se, zrůdo, pokud nechceš potkat svou vlastní smrt."

Kaz se zastavil. Věděl, jak snadné by bylo prohnat se vesničany a rozprášit je. Jedno dvě máchnutí sekerou by je zbavilo jejich pošetilých životů. Pokud neměli skvělé lučištníky. Nutkání udělat přesně tohle bylo v minotaurovi hluboce zakořeněné, ale Kaz ho zadusil. Huma by mu nikdy neodpustil, kdyby zaútočil na takovéhle lidi.

„Jsem Kaz, tohle je Delbin. Přicházíme v míru, člověče. Možná bychom mohli koupit nějaké jídlo, pokud ho můžete postrádat." Kaz se snažil mluvit tak měkce, jak to jen dokázal, ale jeho hřmotný hlas i tak některé slabší nátury donutil ustoupit.

Starý muž si promnul zarostlou bradu. „Cestuješ se šotkem."

Bylo to konstatování skutečnosti, ne otázka, ale Kaz stejně odpověděl. „Jeho jméno, jak už jsem řekl, je Delbin, a jakmile ho jednou pustíte ke slovu, už se nedá zastavit – a to platí, i když ho k němu nepustíte. Jeho přítomnost by vám měla prozradit, že nepředstavuji hrozbu. A já vám mohu slíbit, že ho budu držet co nejdál od vašeho majetku."

Kaz se trošku pousmál, dobře si vědom, že kdyby se skutečně usmál, odhalil by příliš mnoho zubů, a to by mohlo neblaze

zapůsobit na některé křehké lidské city.

„Zabijme ho, Mikahu!“ zamumlal někdo – šlachovitý muž připomínající lišku. Vypadal jako bývalý voják a pravděpodobně byl z té chásky nejnebezpečnější. Kazova ruka se posunula trošku blíž k násadě sekery.

„To nebude třeba.“ Tenhle hlas byl vysoký a velmi ženský, alespoň podle lidských měřítek. Ale očividně zvyklý, že ho lidé poslouchají – ne ve strachu, ale s respektem. Od řeky k nim přicházela malá, trošku robustní žena s dlouhými hnědými vlasy. Měla velké tmavé oči, jež Kazovi připomněly jeho rasu, a plné rty s mírně svěšenými koutky, což jejímu vzhledu dodávalo na přísnosti. Jako učiteli.

Kaz v té tváři nenašel žádnou lest a při pohledu na její oblečení pochopil proč. Měla na sobě jednoduché šaty z hrubé látky, ale to nebylo, co upoutalo jeho pozornost. Oči se mu zastavily na medailonu, který měla zavěšený na krku. Minotaurus moc dobře věděl, co je na něm vyryto, neboť jich za války sám několik viděl. Kněžka bohyně Mišakal, bohyně léčení. Nepředstavovala žádnou hrozbu a její slovo bylo stejně dobré jako kohokoli jiného, pravděpodobně lepší. Kaz sundal ruku ze sekery.

„I tak, nemůžeme si dovolit riskovat,“ zamumlal vysloužilec.

„Pokud si Tesela myslí, že jsme v bezpečí,“ odporoval šedovous, „pak jsme v bezpečí.“ Odmlčel se. „Stojíš za tím, co jsi řekla, Teselo?“

Usmála se, a jako by se rozzářilo slunce. „Stojím, Drewe. V tomhle není žádné zlo, i přes jeho rasu. Velký zmatek, to ano, ale nic nebezpečného,“ pohlédla na muže, jenž protestoval, „pokud ho někdo nevyprovokuje.“

Veterán rychle zavrtěl hlavou. „Jen jsem myslel…“

„Já vím, Korume.“

„A co šotek?“ zeptal se Drew, mračící se pod rozcuchaným hnízdem šedivých vlasů. „Zaručíš se i za něj?“

„Delbin zůstane u koní,“ nabídl netrpělivě Kaz. Když šotek otevřel pusu, aby z ní vypustil to, co by určitě byl velmi rozvláčný protest, minotaurus dodal: „Nadechni se, Delbine.“

Jeho společník pevně zavřel ústa a věnoval minotaurovi tak jedovatý pohled, jakého byl jen schopen. Několik lidí se pobaveně usmálo a Drew přikývl.

„Pak jste tu dnes vítáni, ale musím vás požádat, abyste zítra odešli.“

„Nemusíš se strachovat, starče. Mám v plánu odejít co nejdřív.“ Kaz sesedl a podal otěže trucujícímu Delbinovi. Otočil se zpět k lidem a zjistil, že všichni, včetně kněžky, k němu bázlivě vzhlížejí. Teprve teď si uvědomili, jak je obrovský. Některé z jejich obav se navracely a on zběsile přemýšlel, čím by je mohl rozehnat. Rozhodl se, že se vzdá sekery.

„Skutečně se mě nemusíte bát. Pokud chcete, nechám tu sekeru, na důkaz dobré vůle.“

Drew už chtěl nabídku přijmout, když tu Tesela vykřikla s úzkostlivým výrazem ve tváři. „Ne! To – to nebude nutné.“

„Zadrž, kněžko,“ zavrčel starý muž. „Oceňujeme všechnu tvou pomoc za uplynulý měsíc, jako když Gia a moje žena onemocněly. A všichni jsme vyčerpaní. Ale jsi tu také jenom host. Přál bych si, abys mě nechala dělat to, k čemu jsem byl zvolen.“

Kněžka sklopila oči. „Omlouvám se, Drewe.“

„Nedělej to.“ Šedovlasý muž se pousmál. „Mám pak pocit, jako bych proklel samotnou Mišakal.“ S povzdechem se obrátil ke Kazovi. „Jestliže ona cítí, že by sis měl sekeru ponechat, pak je to asi v pořádku. I když nedokážu přijít na jakýkoli důvod, proč bys ji mohl potřebovat.“

Kaz s díky kývl. Překvapilo ho, že kněžka Mišakal promluvila v jeho prospěch, a dokonce se postavila za to, aby si mohl ponechat zbraň. Zbraň byla vždycky zbraň a pro léčitele jako Teselu představovala vše, proti čemu stála.

„Kazi?“ Delbin se zavrtěl v sedle. „Nemohl bych už sesednout? Slibuju, že se k ničemu ani nepřiblížím. Můžu aspoň odvést koně k řece, protože já nevím jak jim, ale mně by nějaká voda přišla vhod. Byla to dlouhá jízda na suchu a slunce pálí a já bych se moc rád.“

Minotaurus pohlédl na Teselu a šedovlasého muže a Drew přikývl. „Pokud vezme koně po proudu a bude se držet co nejdál od našich věcí. Máme už tak dost málo, natož aby se kolem prohánět šotek a něco mu zůstalo za nehty.“

Delbin se rozmrzele zahleděl na své ruce. „Já za nehty nic nemám. Občas si ruce i myju a říkal jsem, že se ničeho ani nedotknu, protože tady Kaz to nemá rád, a…“

„Nepřeháněj to, Delbine. Chovej se slušně, buď zticha a běž napojit koně.“

„Půjdu s ním,“ nabídla Tesela.

Bylo jasné, že Drew by upřednostňoval, aby kněžka měla na starost minotaura, ale nakonec svolil. Šedovousý muž nabídl váhavě minotaurovi ruku. „Ví – vítej.“

Ruka starého muže se v Kazově téměř ztrácela. Potřásli si rukama a poté, co se Drew ujistil, že ji má stále ještě připojenou k tělu, se zeptal. „Co potřebujete?“

Kaz vychrlil seznam potravin a drobného zboží, o němž si myslel, že je osada bude moci nabídnout. „Mám zlato na zaplacení.“

Drew přikývl a vedl Kaze ke břehu řeky. „Toho si velmi ceníme. Dovolí nám to nakoupit pár věcí od říčních obchodníků, a možná dokonce i poslat někoho do Xak Sarotu. Po cestě sem jsme

ztratili tolik.“

„Přišli jste ze severní Solamnie?“

„Z místa zvaného Teal, západně od Kýru.“

„Kýru?“ Kazovi se rozšířily oči. „Tam poblíž jsem bojoval – na straně Paladina, samozřejmě.“

Drew ztišil hlas. „Tady by bylo nejmoudřejší se o válce vůbec nezmiňovat, nezávisle na straně, na níž jsi bojoval. Byly tu… problémy.“

„Slyšel jsem zneklidňující zprávy o Solamnii, hlavně o těch, kteří přebývají ve Vingaardu. Myslel jsem, že ta země se už bude uzdravovat z ran, jež utrpěla za války.“

Drewův tón zhořkl. „To by taky dělala… kdyby věci pokračovaly. Nejprve rytířstvo vedlo lidi k obnově domovů a země. Za vlastní peníze nakoupilo jídlo z krajů, jež byly ušetřeny největších zvěrstev z rukou služebníků Temné paní. Pronásledovalo tlupy nepřátel, kteří se odmítli vzdát… Všechno se ubíralo k lepším zítřkům…“

„Ale?“

Pohled starého muže se zamlžil, jako by se díval do minulosti. „Nebyli to jen rytíři, ale i ti, kdo žili v okolí Vingaardu. Všichni rozumíme hořkosti a také tomu, že se někteří už nedokáží vrátit ke starému způsobu života. Mladí si jej ani nepamatují. Říkal jsem ti, že jsem kdysi býval obchodníkem? Pche! To sem ale nepatří; má mysl si se mnou hraje! Ale ty chceš slyšet o potížích v Solamnii. Vydrž chvilku.“

Na Drewovo zavolání přiběhl statný muž nesoucí luk. „Tady Gil byl naše pojistka. Kdyby ses ukázal nebezpečný. Byl mistr lučištník v Kýru, ale ty víš, co se s tím městem stalo. Teď nás Gil zaopatřuje masem. Lepšího lovce nikde nepotkáš.“

I přes divoký vzhled byl Gil milý muž, jenž bez výhrad přijal

Kazovu přítomnost. „Starší Drew přeceňuje mé schopnosti. Většina lesů na severu je buď mrtvá, nebo zpustošená, takže divoká zvěř uprchla sem. Zakopávám o ni na každém kroku."

Drew nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Náš lučištník se podceňuje. Myslím, že Chislev, jenž bdí nad přírodou, nebo Habakuk, jenž je pánem zvířat, vedou jeho ruku. Oni ví, že bere jen to, co potřebuje k jídlu a nikdy neloví pro zábavu."

„Tak, jak tomu má být," přitakal Kaz. Viděl, že lučištník je muž cti.

Drew vysvětlil co Kaz potřebuje, a Gil řekl, že udělá vše, co je v jeho moci, aby minotaurovým potřebám dokázali vyhovět. Lovec se s přikývnutím vzdálil.

Drew ho sledoval odcházet. „Blízko vingaardské tvrze najdeš jen málo mužů jako on, můj minotauří příteli. Jak jsem řekl, pomoc z té strany skončila, ne naráz, ale tak rychle, že mnohým nezůstalo nic. Úroda byla bídná a lesy zpustošené, snad kromě dříví na podpal. Vingaard začal vysílat rytíře za jiným cílem. Začali hromadit veškeré suroviny, jež jim přišly pod ruku. Za utracené peníze najednou požadovali práci. Z neplatičů, což byla většina populace, udělali nevolníky."

„Nevolníky?" Kaz nemohl uvěřit, že by pan Osval, nebo dokonce Benet byli schopni něčeho takového. Ti dva koneckonců věřili v Zákon a Instrukci a z toho, co se minotaurus dozvěděl z doby, jež s nimi strávil, zotročení někoho jiného bylo zakázáno. Byl to zákon, který zakladatel rytířstva, Vinas Solamnus, stanovil sám.

„Vidím ve tvých očích, minotaure, že nevěříš tomu, co říkám. Naneštěstí, všechno je to pravda." Drewův tón naznačoval, že mnoho z toho, co popisoval, sám zažil.

„Nepopírám tvá slova, starče. Jenže jsem bojoval po boku

velmistra i jeho synovce. Ať jsou jejich nedostatky jakékoliv, nemohu uvěřit, že by sešli tak daleko z cesty. Podle tvých slov se spíš podobají vraždícím a loupícím hordám tady na jihu."

„Spíše bych je přirovnal k chamtivým pánům z Ergotu, minotaure, byl jsem tam nějakou dobu kupcem. Obávám se ale, že Solamnijští rytíři se u nevolnictví nezastaví, jak asi sám víš. Viděl jsem velmistrův zatykač, Kazi, a někteří z ostatních zajisté také, tím jsem si jist."

Kazovi se sevřelo hrdlo. „A?"

Drew se usmál, ale to ani vzdáleně nerozehnalo minotaurovu úzkost. „Obchodník se brzy naučí poznat špatnou investici, pokud chce zůstat naživu. Nemám vůbec v úmyslu tě táhnout do vingaardské tvrze, kde by mě stejně nejspíš ani neodměnili."

„Jak uklidňující." Těšila ho otevřenost bývalého obchodníka, ale něco, co nemohl rozpoznat, mu na tom člověku stále ještě vadilo. Ale podle toho, jak vypadal, nebyl šedovousý muž praktik magie. Kaz přemýšlel, jestli začíná být paranoidní.

„Občas začínám pochybovat, jestli to nebyl sám Paladin, kdo byl tehdy poražen, a jestli příběhy o Humovi Kopí nejsou jen… příběhy."

Kaz zavrtěl hlavou. „Jsou pravdivé. Alespoň většina z toho, co se v nich vypráví."

Zjistil, že je mu zatěžko o tom mluvit. Drew chvíli studoval jeho nelidskou tvář a pak tiše řekl: „Ano… ty jsi tam byl, viď? Slyšel jsem jeden nebo dva příběhy o Humovi Kopí, které se o tobě zmiňují. Mám ale dojem, že většina vypravěčů není nadšená tím, že se má minotaurus dělit o slávu s jedním z jejich vlastní rasy."

„Když ještě žil, většina z nich se o Humu nezajímala." Kaz se zachmuřil, jak se mu před očima přehnaly vzpomínky. Drew šel vedle něj mlčky a jeho pohled byl podivně plný úzkosti.

Došli k řece. Drew zaváhal. Nemohl se rozhodnout, jestli pokračovat, nebo se otočit a vrátit se do vesnice k ostatním.

„Chtěl jsem ti ukázat něco, v čem bych ocenil tvůj názor. Gil si myslí, že je to jen zvíře, ale já – já jsem viděl za války příliš mnoho věcí, a příliš mnoho z nich nebylo tím, čím se na první pohled zdálo."

Kaz byl zvědavý a dovolil Drewovi, aby ho dovedl na místo možná tisíc stop severně od vesnice. Stromy teď pokrývaly obě strany řeky. „Jaké je jméno téhle řeky? Moje mapa to neříká."

Stařec pokrčil rameny. „To opravdu nevím. Říkáme jí Chislevův dar, ale věř mi, je to jen jméno, kterým jsme ji tu pojmenovali my. Potěšilo nás, když jsme našli tak skvělé místo. Věřím, že pokud vytrváme, bude tahle osada jen prospívat. Bude to znamenat ještě mnoho obětí, ale uděláme, co budeme muset."

„Mluvíš jako pravý obchodník."

„Mám to v krvi. A jsme tady. Gil byl ten, kdo to našel, a myslel si, že by bylo dobré ukázat to mně, jen pro jistotu."

„To" byl částečný otisk nohy ve vlhké půdě břehu. Kaz poklesl na koleno, aby si ho mohl lépe prohlédnout. Pokud to byla stopa zvířete, pak podle její hloubky vážilo tolik jako Kaz. Ani ne tlapa, spíš noha, otisk byl několik dní starý a takhle blízko vody se na něm živly již notně podepsaly. Kaz Drewovým obavám rozuměl. I když jich teď bylo mnohem méně než za války, trolové a skřeti se občas v tomto kraji vyskytovali. Přední část stopy naznačovala ostré, drápovité nehty, jako měl Kaz, a otisk samotný mířil *od řeky.*

„Tady se to přebrodilo."

„Přebrodilo? Pak je to tedy zvíře?"

„Pochybuju." Kaz vzhlédl. „Měl jsi podezření na skřeta nebo něco takového, není-liž pravda?"

Drew nervózně přikývl. „Ale Gil…“

„Váš lovec ještě neviděl stopy trola nebo skřeta, jenže já si nemyslím, že je to trol. Ale půda je tu příliš rozmoklá, aby se to dalo říct s jistotou.“ Minotaurus vrhl pohled na les na druhé straně řeky. „Dá se nějak dostat přes řeku?“

„Máme malé čluny a vor.“

Při vzpomínce na čluny si Kaz zvolil vor. U něj měl alespoň naději, že ho unese. Proud tu nebyl nijak prudký, ale bylo vždy moudřejší nepodceňovat sílu přírody.

„Zatímco tví lidé budou dávat dohromady, o co jsem žádal, půjdu se porozhlédnout kolem. Možná to nic není, ale budu se cítit lépe, když budu mít jistotu.“

„Gil nic nenašel.“

„S veškerým respektem k tomu člověku, já jsem minotaurus a válečník od dětství. Možná najdu něco, co… přehlédl.“

Drew si povzdechl. „Tedy budiž. Když nic jiného, alespoň budu mít klidnější spánek.“

Minotaurus se na něj zazubil. „Možná… a možná ne.“

* * *

Řeka – Kaz se nemohl donutit nazývat ji Chislevův dar – se ukázala mnohem silnější, než si představoval. Znalost vlastní síly v poměru k lidské ho přiměla obdivovat Gila ještě víc. To ale neznamenalo, že by Kaz mínění o té stopě změnil. Nepatřila žádnému zvířeti, i když trolové a skřeti, se slovy omluvy k divé zvěři, byli často pro své způsoby řazeni do této kategorie.

Vstoupil na vor a odrazil se od břehu. Bidlo bylo silné, za což byl vděčný, a kupředu postupoval jen pomalu, ale rovnoměrně. Jeho myšlenky zabloudily k možnému výskytu skřetů v této

oblasti. Kaz nesnášel skřety. Když byl pronásledován vojáky Dračí královny za zabití sadistického zlobřího kapitána, utekl do pustin, jen aby ho v nestřeženém okamžiku zajala banda skřetů. V zajetí ho drželi omámeného.

Když přemýšlel o minulosti, ztratil přehled o současné situaci a podařilo se mu téměř ztratit bidlo. Vor začal sklouzávat více po proudu. Zaklel a znovu získal kontrolu nad plavidlem. Jakmile konečně dosáhl protější strany řeky, vytáhl vor na břeh a na chvíli se zastavil, aby popadl dech. Proud ho zanesl dál po proudu, než původně zamýšlel, a bude muset šlapat kus zpět. Kaz si říkal, jak si asi kněžka vede s Delbinem, a rozhodl se, že to je něco, o co si může dělat starosti, až se vrátí. Možná nic nenajde, ale na druhou stranu, možná něco najde.

Pročesal protější břeh, kde byl nalezen otisk. Když to nepřineslo žádný výsledek, stočil se na sever. Půl míle proti proudu našel další otisk. Zbylo z něj dost, aby ho dokázal přiřadit k prvnímu. Odtamtud pomalu postupoval zpět. Zprvu to bylo snadné. Skřet – Kaz neměl důvod věřit, že to bylo něco jiného – se nijak nesnažil skrývat svou přítomnost. Kaz sledoval stopu ze zlomených větviček a rozdrcených rostlin hluboko do lesa a pak se najednou stopa rozdělila a dál postupovala v několika různých směrech.

Kaz zavrčel. Bylo jich víc. Buď odtud všichni odešli za lepším lovištěm, nebo se skrývali stále ještě někde mezi stromy. Bylo jich víc než půl tuctu, to si byl jistý. Pokud se schovávali stále poblíž, Drewovi lidé se ocitli ve smrtelném nebezpečí.

Náhle si uvědomil, že je sám v nebezpečí. Uslyšel pohyb vpravo, jen o trošku hlasitější než zašelestění větve, ale něco v něm, něco vypilováné k dokonalosti během života složeného ze samých bitev a bojů, ho varovalo, že zdrojem zvuku nebyl ani vítr,

ani drobné zvíře. Opatrně, aby si toho pozorovatel nevšiml, nechal ruku sklouznout k topůrku sekery. Spílal si, že ji nevyhákl dřív. Jeho pokus o smírčí přístup k obyvatelům vesnice ho připravil o obezřetnost.

Ten druhý udělal krok k němu.

Kaz uvolnil neslyšně sekeru, zvedl se a otočil doprava. Sekeru ve střehu, připravenou k úderu.

„Delbine?“ pohled, který šotkovi věnoval, měl jeho společníka donutit zalézt do nejbližší díry a nevystrčit ani nos.

„Aj aj! Promiň, nechtěl jsem vyjeknout. Ostatně, vypadal jsi tak zaneprázdněný. Co tu hledáš? Tesela musela odejít, a když jsem byl tak hodný, říkal jsem si, že by ti nevadilo, kdybych vyrazil na průzkum, a když jsem viděl, že tam někdo nechal loďku a ty ses vydal na druhou stranu řeky na voru…“

Minotaurus zlostně zavrčel. „Nadechni se, Del…“

V tom okamžiku vyskočily zpoza Kaze tři obrovské postavy, a než se mohl otočit, srazily ho k zemi.

Někdo s hlubokým, bručivým hlasem vykřikl: „Šotka! Chyťte toho šotka!“

Následovala odpověď, ale ztratila se ve zvucích boje. Kazovi, tvář zabořenou v zemi, se podařilo jednoho z rádoby přemožitelů setřást. Jinému se podařilo ovinout mu paži kolem hlavy, takže mu zabraňovala ve výhledu. Ať už bojoval s čímkoli, bylo to stejně velké jako on a skoro stejně silné. Mělo to taky výpomoc, protože třetí protivník pevně svíral Kaze kolem kolen, a minotaurovi se přese všechny pokusy nedařilo osvobodit. Ale nemohl jen tak zemřít. Volnou rukou nahmatal tvář, pak strnul překvapením. To odhalení ho stálo hodně, neboť útočník chňapl po jeho volné ruce a přitlačil Kaze k zemi.

„Nabízím ti čestnou kapitulaci. Vzdáš se dobrovolně?“

Kaz nejprve nemohl odpovědět, neboť mu čumák stále ještě tlačili k zemi. Někomu to ale došlo a zvedli mu hlavu.

Podle zvyku odpověděl, jen s krátkým zaváháním. „Podřizuji se čestné kapitulaci. Přijmeš ji?“

„Čestná kapitulace byla přijata.“ Silné ruce s drápy ho vytáhly na nohy.

Mýlil se. Předpokládal, že stopy patřily skřetům, ale zapomněl, kolik ras zanechává podobné otisky. Tolik k jeho slavným schopnostem stopaře. Kaz neuspěl stejně jako lidský lučištník, a aby to bylo ještě horší, nechal se zajmout.

Minotaury.

5

Samozřejmě, Kaz věděl, co jsou minotauři zač. Byla to ta tvrdohlavá jednotka, která ho pronásledovala už měsíce mnoho mil.

Ani jednoho z nich neznal. Ačkoli jeden se na něj díval, jako by se už potkali. Kaz ho pozoroval, ale nemohl si ho zařadit. Ten, který žádal, aby se vzdal, široký a trošku menší než ostatní, se hrubě zasmál.

„Měl pravdu. Předpovídal, že půjde na sever. A že tohle je nejspíš to správný místo!“

„Týden jsme tu tvrdli,“ řekl ten, který Kazovi svazoval paže, „a konečně jsme toho zbabělce chytili.“

„Nebojoval jako zbabělec,“ odvětil první minotaurus, ten, o němž si Kaz myslel, že by ho měl znát.

„Na tom nezáleží, Hekare,“ přel se menší. „Známe jeho zločiny a bude mít příležitost se hájit.“

„Tak jak to má být,“ dokončil ten za Kazem.

Hekar si odfrkl. „Pokud bude záležet na zlobrovi, Greele, pak Kaz nebude mít šanci promluvit.“

Zlobrovi? Kaz se narovnal. „Zlobrovi? Vy věříte slovu zlobra?“

„Nejen tak ledajakého zlobra, kriminálníku.“ Greel sáhl do váčku u pasu, ale pak se zastavil. „Ale teď na to nemáme čas. Cesta k ostatním bude trvat dobře týden. Musíme jít, než lidé objeví podvod a pokrytectví v jednání jejich stařešiny a lučištníka.“

„Oni o tom věděli?“ Kaz slova téměř vyplivl. Samozřejmě že věděli! *Byl jsem blázen!*

„Jednoduchá past, zbabělče. Válka pokřivila mnoho čestných. Koneckonců, zlato má stále ještě cenu.“ Greel vzal Kazův vak. Studoval jeho obsah, vytahoval některé předměty, například Solamnijskou pečeť, a pak ho odhodil na zem. „Máme vlastní zatykač, stejně jako velmistr, obviňující tě z vraždy a zbabělosti. Ale na druhou stranu, kolik lidí se zajímá o spravedlnost minotaurů. Jediné, co pro ně má ještě cenu, je zlato.“

„Ten otisk…“ zamumlal Kaz. *Past!*

„Jiným osadám i jiným obchodníkům jsme nabídli totéž. Unikal jsi příliš dlouho.“

Kaz se vzepřel v poutech.

„Uzly jsou pevné,“ ozval se minotaurus za ním. Obrovské ruce, které byly velké dokonce i na minotaura, mu přehodily přes hlavu smyčku. Utáhly mu ji kolem krku. „Moc se necukej, nebo se uškrtíš.“

Kaz zavrčel, oči podlité krví. „Poslouchejte se! Podplácíte lidi a věříte slovu zlobra! Jste lovci odměn, ne služebníci spravedlnosti!“

Viděl, jak se pěst menšího minotaura přibližuje, ale neuhnul. Zasáhla ho pod čelist a v uších mu začalo zvonit. V puse se mu rozlila chuť krve. Greel na něj chladně hleděl.

„Pokud ostatním rasám chybí čest natolik, že ji jsou ochotny vyměnit za pár kousků zlata, pak to jen dokazuje naši nadřazenost!“

„Dokonce i když vy jste ti, kteří jim nabízejí dost zlata na to, aby byli ochotni prodat svou čest?“

Místo odpovědi se Greel otočil na Hekara: „Kde je Helati? Kde je tvá sestra? Je snad na ni jeden šotek moc?“

„Jeden šotek ne,“ ozval se opovržlivě nový hlas. *Silný a*

příjemný, dodal si pro sebe Kaz.

„Ale Mišakalina kněžka ano."

„Kněžka? Ta… ta…"

„Chtěl jsi říct žena? Nebo člověk, Greele?" Minotaurka, která vkročila do Kazova úhlu pohledu, byla o něco menší než Greel a měla rohy o polovinu kratší než muži. Byla svalnatá nad normy většiny ras, na minotaura však měla velmi pěkně tvarované tělo. Kaz si uvědomil, jak je to dlouho, co naposledy spatřil ženu vlastní rasy. V armádě, ve které bojoval, nebyly žádné. Zlobři se snažili minotaury rozdělit i podle pohlaví, jak jen to bylo možné.

„Nejsem člověk, Helati, aby mě znepokojovalo, že jsi žena. Bojoval jsem po boku chrabrých bojovníků obou pohlaví."

Helati mu věnovala nakyslý úsměv. „Pak nepodceňuj ženy ostatních ras. I když je malá, je nadaná. Sledovala jsem šotka k řece, ale nemohla jsem ho najít. Jen stěží jsem zabránila, aby si mě všimla. Cítí, že je něco špatně."

„Kněží!" odfrkl si jejich vůdce. „Slabí, neužiteční, hloupí…"

„Uvidíš, že neužiteční *nejsou,* pokud odtud hned nezmizíme. Čím odtud budeme dál, tím lépe."

Greel ukázal na Hekara. „Pomož Tinovi s vězněm. Helati, kryješ nám záda. Já půjdu dopředu na průzkum."

Tímto způsobem se začali ubírat na sever, přibližně sledujíce směr řeky. Kdykoli se Kaz pokusil ohlédnout, Tinos mu dal pohlavek. Hekar se na Kaze čas od času zvláštně podíval.

Kaz přemítal, kde táboří ostatní minotauři. Jeho věznitelé hovořili o ještě nejméně jedné skupince. Ta pravděpodobně čekala na druhé straně hor. Určitým způsobem musel Kaz své lidi obdivovat pro jejich odhodlání a důkladnost – a toho člověka, Drewa, taky. Jak dobře předstíral, že mu není po chuti, aby Kaz vešel do osady. Kaz ho podezříval, že býval ve své době úspěšným

a všemi mastmi mazaným obchodníkem, který byl schopen vymámit i tele z jalové krávy. Ačkoli to bylo zvláštní, Kaz ho obdivoval, a zároveň jím pohrdal.

Tinos mu dal další pohlavek. „Loudání tě nezachrání, zbabělče. Potáhneme dál tvou mrtvolu, jestli budeme muset."

„Jen jsem myslel na svého druha. Zvlčili snad minotauři natolik, že musejí bezdůvodně zabíjet? Byl to jen šotek."

„Šotek! Že by se minotaurus, dokonce i takový, který nemá dost cti a kuráže, aby se postavil před soud, snížil nakolik, aby jednoho z *nich* nazýval druhem? *Ty jsi* slaboch, Kazi."

„Museli jste být tři, abyste mě přemohli," odvětil Kaz.

To mu vyneslo další pohlavek. „Vůdci tě chtějí živého. Budeš důkazem toho, že čest a spravedlnost je pro minotauři rasu stále na prvním místě, i přes těch několik, kteří musejí být odstraněni."

Kaz si odfrkl.

Hekar promluvil, jeho tón byl mnohem méně nepřátelský a klidnější než Tinův fanatický. „Je dost špatné být obviněn z vraždy, ale utéct, místo abys zůstal a vyslechl si rozsudek, jak jsi měl…"

Vězňova odpověď byla utnuta Greelovým návratem z lesa. „Vpředu všechno čisté. Tlačte ho, jestli budete muset, ale ať se hýbe." Malý minotaurus ukázal úsměv plný zubů. „Chci vidět domov. Po takové době…"

Všichni minotauři, dokonce i Kaz, si nemohli pomoci a pocítili bolestnou touhu. Kaz nebyl doma ode dne, kdy se stal bojovníkem a byl vyslán do války bojovat za Temnou královnu. Tedy za něco, v co sám nevěřil. I když minotauři pojali za svého hlavního boha Sargase, jejího druha, měli jen málo sympatií pro způsoby Takhisis.

V tom okamžiku se Greel na ostatní utrhl. „Co tu jen tak

stojíte? Čím dříve se setkáme s ostatními, tím dřív se vrátíme domů.“

Otočil se a zase zmizel v lese. Tinos a Hekar vzali Kaze každý za jednu paži a vykročili vpřed, vlekli ho přitom mezi sebou.

* * *

Za soumraku Kaze opřeli o strom a připoutali ho k němu. Oba jeho věznitelé byli vyčerpaní. Kaz byl potěšen tím, že jsou v horším stavu než on. Naděje, že se Delbin dostal ke kněžce a přemluvil ji, aby mu pomohla, se s ubíhajícím časem zmenšovala. Co by služebnice Mišakal, mírumilovné bohyně léčení, zmohla proti čtyřem těžce ozbrojeným minotauřím bojovníkům? A zajímalo by ji to vůbec?

Greel chytil do pasti nějaké zvíře a teď ho minotauři pekli nad malým ohýnkem. Když začal Greel rozdělovat maso na porce, strhla se mezi těmi čtyřmi krátká hádka. Kaz pozorně naslouchal a zjistil, že byla kvůli němu. Hádali se, jestli by ho měli nebo neměli nakrmit. Greel se konečně podvolil a dal něco Helati, která se sama jmenovala hlídačem jejich vězně.

Helati byla jen stín, když přišla ke Kazovi a mumlala si: „Ať Sargas stáhne toho zatraceného Greela z kůže. A Skurna taky. Patřilo by jim to oběma!“

„Skurna?“

„On a ten zlobr vedou tuhle frašku, které říkáme čestný a spravedlivý úkol.“

Odhodila to, co jí Greel dal, a místo toho Kaze nakrmila několika kousky masa. „Omlouvám se, ale nemůžu tě rozvázat. Hekar a já jsme se za tebe přimlouvali, dokonce i Tinos by souhlasil, ale Greel nechce nic riskovat. Jsi jeho trofej. Troufám si

říct, že v době, kdy se dostaneme ke Skurnovi, je ten skrček přesvědčí, že tě zajal úplně sám, bez naší pomoci. Tak jsme čestní. Těch několik posledních let honění se za tebou nás změnilo. Řekla bych, že mnohé k horšímu."

„Ty a Hekar jste sourozenci?" Helatina tvář se skrývala ve stínu. Přál si, aby se pohnula, aby ji mohl vidět a lépe číst její reakce. Je vždy moudré znát nepřítele, říkal si.

„Takže se na nás *nepamatuješ.* Hekar si tím byl jistý. Učil jsi mladší třídy…"

Kaz se při té vzpomínce zašklebil. „V tom roce, kdy mě uznali připraveným položit život za zlobry a lidi. Ty a tvůj bratr jste byli v jedné z těch tříd? Ty byly pro mladé, kteří byli sotva na prahu dospělosti. Nemůžete být tak mladí."

Tiše se zasmála. „Ubohý učiteli. Zapomněl jsi, že od té doby už uplynulo osm let? Změnili jsme se. Já i můj bratr. Měli jsme pocit, že jsi na nás měl obzvlášť spadeno. Očividně jsme nebyli důležití."

„Helati, já jsem musel utéct, když jsem zabil zlobřího velitele. Kdybych zůstal, přivázali by mě ke kůlu a stáhli mi kůži zaživa. Připojil bych se k Braagovým obětem."

Ve tmě jí neviděl do tváře. Zaslechl však, jak na okamžik zadržela dech a ruka, stále držící kousek masa, se zastavila v půlce cesty k ústům. Nejvíc litoval toho posledního, protože téměř celý den nic nejedl.

Minotaurka si tiše odfrkla a pokračovala v krmení. Občas si také sama vzala kousek masa. Jak Kaze krmila, vyprávěla. „Mohla bych ti věřit – určitě jsem slyšela dost příběhů, jež prokazují, že nejsi žádný zbabělec. A k ostatním ses choval čestně – ale Molok má důkaz. Důkaz, který vůdci shledali přesvědčivým."

Tentokrát si odfrkl Kaz, jeho vztek se rozhořel. „Pokud jsou to ti samí, kteří vládli, když jsme byli otroci – vojáci, pak se není

čemu divit! Jsou to jen sluhové zlobrů a těch, kteří následovali Takhisisina mazlíčka, čaroděje Galana Dracose, toho odpadlíka!“

Greel se ozval od ohně. „Pokud nedokáže být zticha, pak si nezaslouží, abychom ho krmili, Helati! Pokud ho ani hlad nezklidní, pak můžu být osobně nápomocen!“

„Já ho zvládnu, Greele!“ A dodala potichu, „Greel by byl nejšťastnější, kdyby tě nadobro umlčel. Myslí si, že tvůj útěk je dostatečný důkaz a že nemáš právo se hájit. Jen jeho strach ze Skurna mu v tom brání.“

Kaz potichu zaklel. „Ty a tvůj bratr se zdáte rozumní. Jak se tohohle můžete účastnit?“

„Bylo nám to předáno jako povinnost. A jako minotauři povinnost za každou cenu splníme.“

Bylo to marné. Přesně toho se bál, že se stane, pokud se nechá zajmout.

„Greel mi dovolil ukázat ti tohle.“ Helati odložila maso a sáhla po předmětu, který jí předtím Greel dal. Věžňovým očím se to jevilo jako temná koule asi velikosti jablka.

„Co je to?“

„Dívej se. Podívej se dovnitř.“

Jak Kaz přihlížel, začala se koule třpytit. Bezmyšlenkovitě se otřásl. „Magie? Zeslábli jsme natolik, že jsme se obrátili k magii?“

Helati ho utišila. „Tohle je něco, co používají zlobři. Kupují to od čarodějů. Skurn má taky jednu, a listinu od císaře, která hlásá čestné účely naší mise: zajmout obžalovaného vraha. Teď se dívej.“

Kaz udělal, jak mu řekla, a vytřeštil oči. Temná koule se najednou stala průzračnou. Uvnitř koule sledoval krajinu, která se začala zvětšovat. Malé hory v pozadí, stromy vytržené ze země, kořeny jako paňáty kostlivců trčely k nebi. Začaly se objevovat rozmazané obrysy dvou postav, jedna napravo a jedna ve středu.

Kaz tu zemi poznal, i když možná ne její jméno. Znal ji, protože v ní sloužil, stále ještě slepě sloužící mágům v černých pláštích a černě oděným válečníkům. Nebylo překvapením, že postava vpravo byl on sám a ta uprostřed byl zlobr, který velel vojsku, v němž sloužil. Ale na té scéně bylo něco špatně. Něco, co se nedalo postřehnout na první pohled.

Lidé. Obětí. Živé hračky jeho kapitána, loajálního služebníka Královny Zla. Kde byl stařec a děti, se kterými si hrála Braagova sekera? Místo toho se zdálo, že se zlobr dívá na něco v dálce a vůbec si nevšiml minotaurovy přítomnosti. Kaz dopředu věděl, co nastane.

Postava Kaze pozvedla palici. Jak se palice zvedala za nic netušícím zlobrem, skutečný Kaz zavrtěl hlavou, aby tak popřel falešnou scénu. Palice dopadla. Mrtvý zlobr se sesul k zemi. Postava Kaze se jednou rozhlédla okolo a utekla. Jiné postavy, zlobři, minotauři a další – přibíhali, i když už scéna mizela.

To byla další lež. Zlobrovi rozrazil lebku ránou pěstí, když stáli tváří v tvář. Ne nějaký nečestný útok zezadu!

„To je lež!“ Kaz se už nestaral, jestli má zůstat zticha, nebo ne. „To je lež! Nejsem žádný sprostý vrah! Krutě zabíjel bezmocné a bezbranné! Jeho činy byly bez jakékoli cti! Byla to práce řezníka, ne válečníka. A dělal ji příliš často, než aby mohl být omilostněn! Poskytl jsem mu smrt válečníka!“

Silné provazy, vyrobené minotaury, aby udržely cokoli menšího než draka, se začaly napínat při síle, kterou vyvolal vztek. Helati odskočila vzad, koule jí vypadla. Greel a ostatní už byli na nohách. Jedna ze smyček praskla a Kaz, stále rozzuřený, zařval, jak cítil, že sevření povoluje. Na okamžik ho poháněl vědomí, že je o krok blíže svobodě. V tu chvíli se na něj vrhli Greel s Tinem.

Uštědřovali mu ránu za ranou. Greel se při tom divoce smál.

Malý minotaurus si užíval každý okamžik. Jak se Kazova mysl začala zamlžovat, říkal si, jestli v sobě Greel nemá zlobři krev.

Greelova zuřivost byla konečně spálena množstvím ran, které zasadil, a Kaz milosrdně omdlel.

* * *

Kaz stál před soudem, ale nebyli to minotauři, kdo ho soudil. Černý, šílený Krynus seděl na jedné straně triumvirátu. Jeho hlava, která byla za života odseknuta od těla, se mu kymácela na krku v prapodivném úhlu. Nezdálo se, že by mu to vadilo.

Benet. Pyšný a arogantní Benet, orlí rysy žhnoucí ohněm jeho vlastní důležitosti, seděl na protější straně. Vypadal, že ho soud zajímá méně než vydávání příkazů rytířům, kteří k němu a od něj spěchali v nekonečném proudu. Poklekli, vyslechli šeptané rozkazy a pak ve spěchu odešli, jen aby byli okamžitě nahrazeni dalšími.

Ve středu, usazena nad ostatními, byla postava, kterou měl problém rozeznat. Chvíli to byl Greel, chvíli Renard. Pak se z něj stal jeden z skřetů, kteří Kaze zajali, když zabil zlobřího kapitána. Konečně se hlavní postava ustálila na jednom tvaru. Byl to, jak jinak, sám mrtvý zlobr. Chyběla mu část hlavy, ale nezdálo se, že by tam byla krev. Nebylo tam vůbec nic.

„Soud složený z tvých druhů," řekl výsměšný hlas.

Kaz se rozhlédl kolem a zjistil, že se dívá do slepých očí vlkoděsa. Bledé monstrum, vyhlížející jako nejméně měsíc mrtvé, vychrtlé zvíře, na něho mrklo. Seděl ani ne dva yardy daleko, na balvanu.

„Mrtví nemají právo soudit živé," zakřičel Kaz.

„Mrtví mají všechna práva," odvětil vlkoděs. „Ale ty máš stále

ještě šanci vyhnout se soudu.“

„Jak?“ Blížila se bouře. Kaz si všiml, že kromě usazené trojice, vlkoděsa a jeho samotného není v okolí vůbec nic, ani krajina.

„Řekni mi, co víš!“ vykřikl vlkoděs.

„Vím?“ Minotaurovi bušilo v hlavě.

„Víš vůbec něco?“

„O – o čem?“

„O citadele! Když ses připojil k rytířům v bitvě proti Galanu Dracosovi!“

Kaz měl dost toho být tlačen, bit a souzen jinými. S řevem pozvedl obrovskou sekeru. Nemohl si vzpomenout, jestli ji ještě před okamžikem měl, a vyrazil na vlkoděsa. K jeho velké radosti vydala bestie velmi lidský skřek a utekla.

Ostatní postavy zmizely. Pouze bouře mu stále zuřila nad hlavou, ale z nějakého důvodu se jí minotaurus necítil být ohrožen.

Jak jím otřásal hrom, Kaz si uvědomil, že někdo volá jeho jméno. Pokusil se odpovědět, ale slova mu vyšla z hrdla jen jako zasténání. Pak ucítil, že sám zmizel, stejně jako ostatní. Necítil šok, jen úlevu…

* * *

„Velcí bohové, co ti to udělali?“ ženský hlas šeptal na okraji jeho snů. Byl jemný, vyšší než Helatin, a jediný, k němuž ho mohl přirovnat, byla Gwynet, Humova láska. Zemřela, stejně jako v jeho snu, když bránila svého rytíře před spáry smrti Temné královny. Dovolil jí snad Paladin, aby se vrátila? Byla zde, aby ho přivedla k Humovi? Aby mohli zase jednou bojovat bok po boku?

„Minotaure,“ zašeptal hlas, „musíš se vzbudit. Máme málo času.

Nevím, jak dlouho je udržím ve své moci.“

Kaz se pokusil otevřít oči. Vzpomínky na bití se mu vrátily a s nimi i vztek. Začal rychle dýchat, krev se mu vařila.

„Ne!“ zasyčel neviditelný hlas. Jemné ruce mu otočily hlavu, dokud nespatřil, čí jsou. Chvíli mu ve tmě trvalo, než si dokázal zařadit tvář mladé lidské ženy. Teprve když si všiml medailonu, visícího jí přes šaty, vzpomněl si na jméno.

„Teselo?“ Minotaurova slova zazněla jen o něco lépe než zaskřehotání. Kněžka ho rychle umlčela.

„Bohužel jsem se sem nemohla dostat dřív, minotaure. Lidé z vesnice nebyli nijak nápomocní. Postavili se na Drewovu stranu, když jsme z něj s Delbinem dostali pravdu.“ Vzala medailon a naklonila se k provazům. Kaz ucítil, jak odpadávají. S bezmocným heknutím se svalil na stranu, na již tak bolavé rameno.

„Omlouvám se,“ zašeptala spěšně Tesela. Maska vyrovnanosti, kterou nosila při jejich prvním setkání, se svezla stranou a odhalila vystrašenou mladou ženu.

„Není čas,“ zasyčel Kaz. „Můžeš mě vyléčit?“

„Tady by to trvalo příliš dlouho. Uvrhla jsem sice na ostatní uspávací kouzlo, ale netuším, jak dlouho minotaury udrží. Nevím, jak jsou silní.“

„Velmi. Odstraň pouta kolem mých zápěstí.“

Medailonem se dotkla provazů. Kaz cítil, jak se uvolňují, a zašeptal díky Paladinovi, jak mu rukama opět začala proudit krev. Tesela mu pomohla na nohy. „Čekají na nás koně.“

„Koně?“ zamumlal.

Kněžka pokynula k řece.

„Jdeme.“ I přes svou hrdost byl Kaz nucen akceptovat pomoc lidské ženy. Několikrát klopýtl, ale nezastavil se. Každý bolestivé heknutí znělo stejně hlasitě jako bouře v jeho snu. Očekával, že by

se minotauři mohli za nimi vrhnout každým okamžikem.

Obrysy koní se vynořily ze šedavé masy před nimi. Tesela, stále ho podpírající, se dívala k zemi, aby nezakopla. Se silami, kterými vládla, mohla nechat medailon ozářit cestu před nimi, ale nechtěla riskovat prozrazení. Tma teď nebyla jen překážkou, byla i spojencem.

Koně tam byli, ale bylo tam i něco jiného. Na okamžik si Kaz myslel, že zahlédl hrůzu ze svého snu, vlkoděsa. Zdálo se, že se bledá, mrtvolná postava zastavila jen na tak dlouho, aby ho vzala na vědomí kývnutím hlavy. Když Kaz mrkl, byla pryč.

„Děje se něco?“ zeptala se nervózně Tesela.

„Myslel – myslel jsem, že jsem něco zahlédl u koní.“

„To bude Delbin. To on mi všechno řekl. Jen nemohl pochopit, jak unikl. Minotaurka, která ho sledovala, ho měla v pasti. Pak se ale otočila špatným směrem. Pro vás oba to bylo jediné štěstí.“

Kaz neodpověděl. Místo toho se zeptal. „Jak jsi mě našla?“

„Delbin našel stopu. Chápu, že šotci jsou v tom velmi dobří. Je plný překvapení.“

„To zjišťuju pořád.“

Jak koně získali jasné obrysy, spatřil Kaz na poníku, skrytým za oběma vyššími zvířaty, sedícího Delbina. Šotkovi se podařilo omezit se jen na prosté „Kazi!“ a zamávání. Podle toho jak se kroutil v sedle, bylo Kazovi jasné, že jeho šotčí společník mu toho chce říci mnohem víc. Na šotka ukazoval Delbin obdivuhodnou zdrženlivost.

„Měli bychom být v bezpečí. Na koních jsme rychlejší než oni, lehce jim utečeme,“ říkala Tesela. „A jakmile budeme na druhé straně řeky, bude čas tě pořádně uzdravit.“

Kazovi se zatmělo před očima. „Myslím… že jsi měla… raději… pomoc…“

Podlomila se mu kolena.

„Delbine, pomoz mi!“ vykřikla Tesela.

Šotek seskočil ze sedla a rovnýma nohama přistál sotva yard od ostatních. Pomohl Tesele zvednout Kaze na nohy.

„Dostaňte mě… do sedla. Odtamtud… už to… zvládnu.“

Bylo to obtížné, ale nakonec byl Kaz usazený v sedle. Podíval se rozostřeným pohledem na ženu. „Vypadala jsi… tak nejistě. Myslel jsem… že už jsi to předtím dělala.“

I přes temnotu si představoval, že vidí, jak se červená. „Jsem kněžkou teprve krátce – dva, možná tři měsíce. Nedávno krajem procházel léčitel. Viděla jsem ho, když léčil kosti muže po pádu. Když o něm můj otec uslyšel, zajistil, abych s tím knězem nemohla ani promluvit. Chtěl mne provdat za syna jednoho z radních města.“ Tesela nasedla. „Hořce jsem plakala. Pomáhat lidem se zdálo tak nádherné. Usnula jsem s pláčem a vzbudila se s tíží na prsou.“

„S medailonem?“ zeptal se dychtivě Delbin.

„Jedna jeho vlastnost se mi hodila už té noci. Dokáže rozvázat provazy a odemknout zámky. Léčit někoho trvá déle, je to choulostivější.“

„Měli bychom jít,“ poznamenal Kaz, pak se zastavil. „Bylo by lepší, kdybychom překročili řeku teď, dokud ještě spí.“

„To může být nebezpečné.“

Kaz popohnal koně kupředu. Na břehu bylo v porovnání s lesem hodně světla a Kaz se podíval nahoru na dva měsíce. V tuto chvíli by byl raději, kdyby nesvítil ani jeden. Už se chtěl zahledět jinam, když si uvědomil, že se Solitárem není něco v pořádku. Měsíci, který představoval bílou magii, na spodku kus chyběl. Téměř jako by ho něco ukouslo.

„Co se děje?“ zeptala se Tesela.

Kaz zamrkal a měsíc vypadal jako dřív. Zaměřil pozornost na řeku před nimi. „Nic. Jen jsem přemítal, kde je nejlepší místo k překročení."

Řeka zuřila, jak ji ještě neviděl. Kaz začal o svém rozhodnutí překročit ji okamžitě pochybovat. Otočil se ke společníkům. „Jak to vypadalo tam, kde jste ji překročili vy?"

Tesela se otočila na šotka. Delbin pokrčil rameny. „O nic horší, o nic lepší. Není to tak hluboké, Kazi, protože já jsem byl schopen přebrodit se dokonce i za tmy, Rychlonožka by neměl mít problémy. Je to dobrý poník. A pokud to dokáže on, pak tvoje velké zvíře by mělo být schopné přejít bez jakýchkoli problémů. Je mnohem větší a silnější než Rychlonožka."

„Což znamená, že bychom měli být schopní přejít. Delbine, ty budeš v největším nebezpečí. Chci, abys šel jako druhý. Teselo, ty bys asi měla jít první." Když chtěla protestovat, podíval se na ni svrchu, jak to mohl dokázat jen sedm stop vysoký minotaurus. „Tohle jsou mí lidé, člověče. I když jsem takto zraněný, mám lepší šanci v boji s nimi, než máš ty. Pochybuji, že by se nechali zastihnout nepřipravení dvakrát. Kromě toho," polaskal Kaz věrného válečného oře, „mám tu dobrého kamaráda."

„Proč nepřejdeme společně?"

„Byl bych raději, kdybychom měli vždycky někoho, kdo může dávat pozor na ostatní. Jen pro případ."

Tesela přikývla. Neplýtvala časem a vedla zvíře k řece. Nejprve se mu nechtělo, ale tiše k němu promluvila, jednu ruku na medailonu. Pod jejím vedením neměl kůň potíže dostat se přes řeku, navzdory silnému proudu. Když byla v půlce, Kaz poslal Delbina. Pozorně ho sledoval se strachem, že by Delbinův malý poník mohl být smeten. Doufal, že tomu tak nebude. Byl vyčerpán jak na těle, tak na duchu. Ale jeho čest minotaura mu nedovolila

ukázat jakoukoli slabost před společníky.

Kněžka byla bezpečně na druhé straně a Delbin, i přes to, že jeho poník musel plavat, místo aby šel, se zdál být blízko stejného úspěchu. Kaz pobídl svého koně do řeky.

Divoký proud se mu valil kolem nohou. Byl okamžitě mokrý od hlavy až k patě. Byl ledové vodě řeky vděčný, protože ho udržovala bdělého. Když bylo zvíře zcela ve vodě, viděl minotaurus, že mu hladina dosahuje jen po holeně. Válečný oř se pohyboval kupředu, pomalu, ale jistě. Delbinuv poník právě vystupoval na protější břeh.

Veškeré myšlenky na jeho společníky zmizely a Kaz věnoval veškerou pozornost řece. Vždycky tu byla možnost, že jeho zvíře může klopýtnout v nějaké prohlubni, kterou ostatní minuli. Nebo se z nějakého důvodu změní proud. Nejeden příliš sebejistý jezdec takhle ztratil život.

Přes řev řeky si najednou uvědomil, že jak Tesela, tak Delbin na něj volají. Vzhlédl k nim zrovna, když se pod ním kůň otřásl. Kaz bojoval o kontrolu nad zvířetem, protože začalo najednou jankovatět. Válečný oř klopýtal a Kazovi hrozilo vážné nebezpečí, že ztratí rovnováhu. Kdykoli jindy by neměl problém koně zvládnout, ale únava a napětí si vybíraly daň a zanechávaly ho slabým.

Noha mu, jak klouzal dozadu, zavadila o něco dlouhého a silného. Kaz se odvážil otočit v sedle. Ke svému zděšení objevil kopí, které mělo zvíře zaražené v boku. Žádný člověk nebo elf by nemohl tak těžké kopí hodit s takovou přesností. Kaz věděl, že to musela být Greelova ruka, která zbraň vedla.

Bolest a ztráta krve, společně s bojem se silným proudem, se ukázaly být příliš i na skvělého válečného oře. Začal se otáčet v kruhu, jak řeka převzala kontrolu. Kaz zahlédl několikrát alespoň

tři minotaury na druhém břehu. Začal si říkat, zda se neplete, když spatřil, jak jeden druhého srazil k zemi. Podruhé se podívat nestačil, neboť s posledním zoufalým zaržáním jeho oř poklesl do lhostejného objetí řeky.

Kaz byl hozen zpět, hlava mu zmizela pod vodou dřív, než měl vůbec šanci uvažovat o tom, že by zadržel dech. Jeho plíce křičely, jak je naplnila voda. Bojoval, aby se dostal nad hladinu, jen aby byl opět stržen zpět.

Neschopen nadále odolávat Kaz nechal proud, aby ho nesl, kam chce. Ptal se sám sebe, co dělal v posledních letech špatně, co proti němu bohové mají.

Pokud se ozvala odpověď, nezůstal při vědomí dostatečně dlouho, aby ji slyšel.

6

Osamělá kapka vody mu dopadla na čumák. Probírající se Kaz se nekontrolovatelně otřásl v zajetí vzpomínek. Padal a topil se. Byl tam ještě další sen – špatný. Jako mnoho věcí v poslední době. Ale jediné, na co si z něj dokázal vzpomenout, bylo, že taky nějak souvisel s vodou.

Když si byl jistý, že ani nespí, ani se neutopil, minotaurus pomalu pootevřel oči. Jen trošku, aby získal představu o okolí. Jakmile si uvědomil, kde je, vytřeštil oči.

„A teď co?“ dokázal zamumlat. Aby ho někdo slyšel, musel by přiložit ucho k jeho tlamě.

Byl sám v místnosti, ze které se mohl podívat přímo na korunu stromu venku. Okamžitě mu došlo, že se může dívat na korunu stromu, a dokonce se na ni dívat seshora, jen proto, že je ve stromě. A byl to velmi vysoký strom. I z rohože, na které ležel, viděl, že za stromem je mnohem více vrcholků jiných stromů. Téměř všechny menší než ten, který momentálně obýval.

Místnost samotná byla tak prostá, až to bylo udivující. Dům s jedinou místností nebyl vysekán do kmene stromu. Zdálo se, jako by samotný strom vyhověl tomu, kdo se rozhodl si tu zřídit domov. A to tím, že se rozevřel v jednom bodě a zase se spojil v místě stropu. Tam, kde obyvatel skladoval neidentifikovatelné předměty, byly přirozené prohlubeniny. Podlaha byla pokryta rohožemi utkanými z rostlinných vláken. V místnosti nebyl žádný

nábytek.

Kaz se pomalu zvedl z rohože. Očekával, že se bolest s každým pohybem vrátí. Když se tak nestalo, minotaurus si začal prohmatávat hlavu a paže. Všechny jeho rány – a že jich bylo dost – byly zhojeny!

Kaz si odfrkl. Jako všichni minotauři nevěřil magickým trikům. Kdyby mohl, vyhnul by se léčícím silám Mišakaliny kněžky z daleka. Minotauři věřili, že čím víc se poddáš jednoduchosti magických řešení, tím budeš slabší.

Ať už to byla pravda, nebo ne, bylo už pozdě na tom něco měnit. Někdo ho uzdravil. A podle minotauřích zvyků měl Kaz u té osoby dluh.

Opatrně vykročil ke vchodu. Hledal nějakou zbraň a spatřil malý hliněný hrnec, postavený na přirozené polici poblíž vchodu. Kaz zaváhal. Byla to nádherná práce a vypadala velmi staře. Spletité vzory a obrazy byly namalovány po celém obvodu. Většina obrazů souvisela s přírodou, i když jeden ukazoval skupinku postav tančících v kruhu. Kaz si je prohlédl pečlivěji. Tanečníci byli elfové.

Kdo jiný, dohadoval se sám se sebou, *by žil vysoko ve stromě nežli elf?*

„Ten hrnec tě nekousne, můj příteli. Nikdy nekousal."

Kaz se otočil a sáhl pro zbraň, která, jak si vzápětí uvědomil, tam nebyla. Za ním, na místě, o kterém si byl jistý, že ho nemohl přehlédnout, seděl vysoký pohledný elf s dlouhými stříbrnými vlasy. Podle lidských standardů vypadal mladě – dokud jste mu nepohlédli do smaragdově zelených očí. Kaz si uvědomil, že tento obyvatel stromu viděl uběhnout víc let než několik generací minotaurů dohromady.

Vypadal jako princ lesa, celý oděný v hnědé a zelené. Dokonce

měl i plášť. Když si Kaz všiml, že se elf usmívá, navztekaně zavrčel:

„Kdo jsi?“

„Jsem Sardal Křišťálový trn, můj příteli. Myslím, že už je to tak podvanácté, co jsem ti to řekl.“ Zdálo se, že se něčím baví.

„Jak dlouho už tu jsem?“ Vztek začal ustupovat překvapení.

„Jen dva týdny. Byl jsi téměř mrtvý, když jsem tě našel. Udělal jsi na mě dojem. Vše, co jsem slyšel o výdrži minotaurů, je očividně pravda.“

„Dva týdny?“ Znenadání Kaze popadla touha být co nejdál odtud, co nejdál odkudkoli. Otočil se a vrhl se ke vchodu Sardalova domu. Zadržela ho neuvěřitelně silná ruka, na to, jak byla štíhlá a bledá. Kaz hlasitě polkl a zíral dolů na další vrcholky stromů. Předpokládal, že tam bude žebřík nebo schody, ale nebylo tam nic. Elfové očividně nepotřebovali ani žebříky, ani schody.

„Pojď zpátky dovnitř, než uděláš něco hloupého.“

„Dva týdny!“ zamumlal zase minotaurus.

„Byl jsi více zraněn na duchu než na těle,“ řekl jemně elf. Vedl Kaze pryč od vchodu.

„Jak jsi mě našel?“

Sardalova tvář nevyjadřovala žádné emoce. „Nenašel. Ostatní tě našli. Nechtěli s tebou mít nic společného. Věděli však, že mám zálibu plést se do cizích věcí. To je důvod, proč žiji tady, a ne s nimi. Je to taky jejich omluva za vměšování se, i když předstírají, že to nedělají.“

Kaz začal přecházet po místnosti. Nemohl říci, co mu vadí víc. To, že ztratil dva týdny, nebo že se nachází velmi vysoko nad zemí ve společnosti elfa. „Jsem tedy v Qualinestu? Řeka mě odnesla tak daleko na jih?“

Elf se neznatelně usmál: „Sotva. Vždy mne udivuje, jak ostatní

rasy si jsou tak vědomy hranic. Myslíš, že se zastavíme a otočíme, jakmile se přiblížíme k ‚uznávané' hranici? Jen rasy jako minotauři a lidé takto přemýšlejí. My elfové – a ti v Silvanestu – jsme vytvořili hranice, jen pro klid myslí ostatních. Nevěříme v takové věci, i když máme vlastní obecná teritoria a místa, kterými žádná jiná rasa neprochází. Ale určitě nemáme hranice."

Sardal, rozhodl se Kaz, je stejně složitý jako Delbin, co se vysvětlování týče. „Takže *kde* to jsem?"

„Téměř přímo severně od lidského města Xak Sarot. Kdyby ses podíval kamkoliv jinam, než kam ses díval, viděl bys z každé strany hory ohraničující tento kus lesa."

Kaz přikývl. Z mapy si přibližně pamatoval, kde se teď nachází. Pokud se nemýlil, tak Drewova osada byla téměř přímo na východ.

„Mohu vyslovit jednu otázku?" pokračoval elf, zatímco z police sundával džbánek s nějakou tekutinou. „Jak se stalo, že jsi se pokusil spolykat všechnu vodu v řece?"

Poté co mu elf takto pomohl, byl Kaz více než svolný mu vypovědět celý příběh. Začal vraždou, kterou měl údajně spáchat, což byl ve skutečnosti spravedlivý souboj se zlobřím kapitánem, který zbytečně mučil starce a děti. Ale minotauři se o toto nezajímali. Také porušil několik přísah, když se obrátil proti zlobrovi a následně utekl, místo aby se postavil před takzvaný „spravedlivý soud" svých pánů. Uzavřel nechutné téma: „Myslím, že to je to, co mé lidi nejvíce zajímá. Zabíjení nebo popravy k uchování cti jsou mezi námi běžné."

Poté se Kaz obrátil k dalším událostem, jen aby se vyhnul přemýšlení o současné situaci. Elfa zajímaly hlavně zprávy ze severu, a čím více o nich Kaz hovořil, tím více se Sardal vyptával. V době, kdy minotaurus skončil, z něj elf vytáhl už každičký

ždibec informace, na kterou si mohl vzpomenout.

„Musíš být velmi obratný, že ses těm druhým minotaurům dokázal tak dlouho vyhýbat," komentoval Sardal.

„Za války jsem přežil dvakrát tak dlouho než většina ostatních. Ale není to jen v tom. Žil jsem mezi lidmi. Vím lépe než mí pronásledovatelé, co v těchto končinách očekávat – vyjma posledních několika dní. Kromě toho, jeden minotaurus má šanci proklouznout nepozorovaně. Tucet je nenápadný asi jako pochodující armáda. Někdo si jich vždycky všimne. Dříve nebo později se to dozvím."

„I přesto tě tentokrát téměř chytili."

„Zlepšují se. Nebo možná jsem já unavenější. Přesto mám ještě naději. Nejsou jednotní. Vždycky jsem měl podezření, ale teď to vím. Někteří z nich už jen chtějí jít domů. To jediné, co je ještě drží pohromadě, jsou přísahy dané vůdcům, kteří nemají vlastní čest. Sluhové, kteří zůstali z doby, kdy ještě skutečně vládli zlobři a lidé. Myslím si, že někteří z nich je můžou – a v to jen doufám – ve skutečnosti záměrně zpomalovat, protože mi věří."

Minotaurus si sevřel hlavu do dlaní.

„Máš nad sebou temný stín, minotaure. Myslím si, že s tebou mají bohové nějaké plány." Pousmál se. „Nebo jen přitahuješ problémy, jako květina přitahuje včely."

Kaz se začal usmívat, ale pak si vzpomněl na své sny a vize. Možná jsou jen to, co se zdají být, vize a sny. Ale vždy tu byla šance, že jsou něco víc, předzvěsti nebo znamení. Mohl si dovolit je ignorovat?

Sardalovy oči se ani na okamžik nevzdálily z minotaurovy tváře. „O těch z tvého lidu ani o tvých společnících nemám žádné zprávy. Většina elfů se snaží vyhýbat záležitostem ostatních ras. Už dávno vím, že je to pošetilost. Během války proti Dračí

královně se stalo mnoho věcí, které by měly vrhnout hanbu na každého elfa. Ale i přesto stále ignorujeme okolní svět.“

„Delbin ví, že jsem chtěl jít do vingaardské tvrze a setkat se s velmistrem Osvalem. Je možné, že tam půjde a že ta lidská kněžka, Tesela, půjde s ním. Pokud ne, ještě stále se tam musím vydat sám. *Musím* zjistit, proč se mí bývalí druzi obrátili proti mně.“

„Nejen proti tobě. Podle tvých slov a z vyprávění jiných to vypadá, že se rytíři Solamnie odvrátili od E'liho. Toho, kterého vy nazýváte Paladin. Pokud tomu tak je, pak můžeme opět spatřit zlo Dračí královny.“

„Nemyslím, že se může vrátit. Huma ji donutil přísahat při něčem nazývaném nejvyšší bůh.“

Elfovo obočí se nadzdvihlo. „To udělal? Škoda, můj příteli, že si nepamatuješ tu přísahu přesně. Mám podezření, že v ní jsou díry, kterými by mohl proletět drak – kdyby draci ještě existovali.“

Kaz si vzpomněl na některé obrazy ze snů. „Potřebovala by pomoc dalšího zloducha, jako byl Galan Dracos.“

„Jsou i jiné způsoby. Nemáme tušení, jaká učinila protiopatření. Co uděláš se svými krajany, kteří tě pronásledují?“ zeptal se Sardal.

„Stejně jako Delbin jistě věří, že jsem po smrti.“

„I tak se s nimi ještě můžeš setkat.“

Minotaurus si hněvivě odfrkl. „S nimi se vypořádám, až ten čas přijde. Teď je mou starostí Vingaard. Abych uctil památku Humy Kopí, srovnám to s rytířstvem, ať tak nebo tak.“ Kaz se zvedl. „Už dost žvanění. Ukaž mi, jak se dostat na zem, a já se vydám na cestu.“

Sardal se jedním plynulým pohybem zvedl na nohy. „Jeví se mi, minotaure, že ti ještě mohu být velmi nápomocen, pokud nic nenamítáš.“

„Co máš v úmyslu?“ Kazův tón napovídal, že se zdráhá přijmou další pomoc.

„Nic komplikovaného.“ Sardal začal shromažďovat několik předmětů, které si myslel, že hostu přijdou vhod. Jeho mysl zběžně zabrousila k tomu, co by asi řekli ostatní, kdyby věděli, že nejen polozvíře vyléčil, ale dokonce mu dal zásoby a hovořil k němu jako k sobě rovnému. S úsměvem nechal myšlenku plavat a pokračoval v rozhovoru.

„Až se dostaneš do Vingaardu – a já nepochybuji o tom, že se tam dostaneš – ptej se na elfa jménem Argaen Krkavčí stín. Naši starší říkají, že je ztracený. Ale stejně jako mne ho nikdy neopomenou využít, když je nutné jednat s cizími. Nechť všichni zví, že Sardal Křišťálový trn si přeje, aby ti poskytl svou ochranu.“ Při Kazově výrazu elf dodal: „Nebuď blázen, minotaure. Rytířstvo ho respektuje a váží si ho, jinak… Ale to není důležité. Prokážeš mi tím laskavost.“ Sardal mu ukázal malý svitek. „Chci, abys mu tohle předal. Bude to potřebovat. Připojil bych se k němu příští měsíc, ale teď mou mysl asi zaměstnají jiné zájmy.“

Kaz vzal svitek a pak i zbytek věcí, které pro něj elf shromáždil. Chyběla jen jedna důležitá věc. „Kde je má sekera?“

„Ztracená někde na dně řeky, předpokládám. Ale neměj obavy. Najdu pro tebe náhradu. Pojď.“ Sardal vykročil ke vchodu do svého domu. Pak se otočil, když si uvědomil, že ho Kaz nenásleduje. „Myslel jsem, že si přeješ odejít.“

Minotaurus udělal krok dopředu a pak ztuhl. „Ale jak? Není tam ani žebřík, ani lano…“

Sardal se usmál. „Ne takový, jaký bys mohl vidět. Je to jen otázka změny vnímání.“

Kaz zatřásl hlavou. „Nerozumím.“

Elf si povzdychl a natáhl ke Kazovi ruku. „Chyť mě za ruku.

Povedu tě. Vidím, že ses s elfy již setkal. A taky že jsi nikdy nebyl v Qualinestu. Vím, jak by s tebou ti arogantní elfové v Silvanestu zacházeli, jako s pěšákem zlobrů. Mí lidé nejsou o moc lepší, ale *lepší jsou.“*

Kaz váhal. Být veden jako slepec elfem bylo samo o sobě dost špatné. Zůstat tu a být nedůvěřivý vůči svému zachránci bylo horší. Sardal Křišťálový trn byl skutečně velmi odlišný od lhostejných, domýšlivých elfů ze Silvanestu. Kaz měl jednou tu smůlu, že je na svých cestách potkal. Bohužel.

Vzal Sardala za ruku a pevně zavřel oči.

„Jen jdi. Když se já zastavím, zastav se taky.“

Kaz měl pocit, jako by sestupoval po dlouhém točitém schodišti. S velkým úsilím zvítězil nad nutkáním otevřít oči a podívat se, po čem to vlastně jde. Kaz nebyl žádný zbabělec, ale čáry v něm vždy vzbuzovaly pocit, že je bezbranný. Co kdyby otevřel oči a zjistil, že pod ním není nic než prázdný prostor?

„Říkal jsi, že jsi používal válečnou sekeru, je to tak?“ Sardalův hlas přerušil běh jeho myšlenek. Zdálo se mu, že už ušli několik mil.

Kaz zjistil, že se potí – a stojí na místě. „Proč jsme se zastavili?“

„Jsme na zemi, samozřejmě.“

Minotaurus otevřel oči. Skutečně stáli u kořenů stromu. Kaz pohlédl vzhůru, odkud právě sešel. Teprve teď si uvědomil skutečnou výšku velikána. Žaludek se mu zhoupl. „Jak… Ne! Nechci to vědět! Tvé triky nechť zůstanou tvým tajemstvím.“ Vzpomněl si na Sardalovu otázku. „Ano, používám sekeru.“

„Myslel jsem si to hned, jak jsem tě spatřil.“ Elf najednou držel masivní dvoubřitou sekeru. Strana hlavice byla vyleštěná do zrcadlového lesku a i přes její hrůzu nahánějící velikost neměl Sardal obtíže s její váhou.

Kaz ji sledoval s obdivem. Byla dokonalá, od hlavice až po topůrko. Čepele mohly bez obtíží tít skrze kámen. Minotaurus si všiml run na topůrku. „Co jsou zač?“

„Trpasličí práce. Dar od starého přítele, bohužel zemřel ve válce. Jeho nejlepší práce. A svěřil ji raději mně než svým hádavým učňům. Ty runy hlásají její jméno; každá dobrá zbraň by měla mít jméno. Toto, přeloženo do obecné řeči, je Tvář cti.“

„Tvář cti? Co je to zájmeno pro válečnou sekeru?“

„Nikdy se nesnaž porozumět mysli trpaslíka.“ Sardal podal sekeru svému hostu. „Já si ale myslím, že ty máš jak sílu, tak ducha, abys vládl zbraní takového jména.“

„Je magická?“ Kaz si chtěl sekeru ponechat, ale magická zbraň…

„Myslím, že magie je spíše v mistrovství řemeslníka, který ji vytvořil, než ve válečníkovi, který jí vládne. I když se nemohu zaručit, že nemá magické vlastnosti. Já jsem žádné nepostřehl. Ale nebudeš jí zklamán, tím jsem si jist.“

Kaz vyzkoušel sekeru, vedouce ji jedním směrem a hned zase druhým, provádějící manévry, které by mnohé válečníky zanechaly bez nohy nebo aspoň několika prstů. Na konci krátkého cvičení ji jedním elegantním pohybem zahákl do řemení. Oči mel rozzářené radostí, i když se nadšení snažil skrýt. „Skvěle vyvážená.“

Sardal přikývl, sám sobě navzdory byl minotaurovým uměním ohromen. „Nechť ji potřebuješ co nejméně. Je mi líto, že nemám žádného koně, jehož bych ti mohl zapůjčit, ale mohu tě vést cestou, kterou doženeš hodně času, co jsi ztratil.“

„Povedeš mě? Jdeš se mnou?“

„Jen na kraj lesa.“ Sardal ukázal na sever. „Dál už je jen zpustošená severní Solamnie. Jelikož jsi tak laskavý a doručíš

svitek Argaenovi, nevidím důvod, proč bych do té nečisté země měl sám vstoupit."

„Je to až tak zlé?"

Elf se na něj zkoumavě zadíval. „Jak je to dlouho, co jsi tam byl naposled?"

„Po pohřbu svého společníka Humy jsem odjel na jih a nevrátil se. Navštívil jsem země na východě, západě, jižně od Solamnie, kromě té oblasti v Ištaru, kterou mí lidé nazývají domovem, ale nikdy jsem se nepřiblížil k tomu kraji na víc než sto mil."

„Musel sis Humy velmi vážit."

„Znáš solamnijské rčení ‚*Est Sularus oth Mithas*'?"

„‚Má čest je můj život.' Ano, slyšel jsem ho. Předchází Instrukci a Zákonu rytířstva."

Něco temného přeběhlo přes minotaurovu býčí tvář. „Huma Kopí toto rčení zosobňoval. Snažil jsem se žít tak, abych dělal čest jeho památce. Nevím, jak moc se mi to podařilo a jestli vůbec."

„Jen proto ses zdráhal vrátit do Vingaardu." V Sardalově hlase nebyl žádný výsměch.

Kaz si posbíral věci. „Ano. Pokud bys někdy potkal Humu, rozuměl bys. Setkali jsme se, když mě zachránil z rukou bandy skřetů, kteří mě zajali. Říci, že byl překvapený, co to vlastně zachránil, by nebylo daleko od pravdy, ale to ho neodradilo. Minotaurus, člověk, dokonce i skřet, Huma vždy hledal v každém to nejlepší." Kaz se odmlčel. „Myslím, že proléval slzy pro téměř každého zabitého nepřítele. Putoval jsem s ním dost dlouho na to, abych to viděl. Od prvního setkání se stříbrnou dračicí až po konečný souboj s Takhisis byl člověkem, který ztělesňoval dobro ve světě. Pokusil se o nemožné, ať už to znamenalo bránit minotaura proti jeho druhům rytířům nebo hledání Dračích kopí, která byly naší jedinou nadějí."

Křišťálový trn se na chvíli odmlčel, aby si uspořádal myšlenky, ale oči se mu leskly, jak poslouchal.

„Byli jsme často odděleni, ale pokaždé jsem se s Humou, který se i přes nepřízeň osudu odmítal vzdát, opět setkal. Byl první, kdo použil Dračí kopí, i když nás bylo jen pár tuctů na našich dracích proti hordám draků Temné bohyně. Říkám nás, protože mi dovolil být jedním z vybraných. Čest, jakou už mi nikdo neprokáže. Většina jezdců a jejich dračích společníků zemřela dřív, než bylo po všem. Statečnější jednotku jsem nikdy nepotkal. A největší z nich byl Huma. Postavil se Takhisis jen se svou stříbrnou dračicí, jejíž lidskou formu velmi miloval. Porazil Takhisis, i když ho to stálo život." Kaz se zachvěl. „Dorazil jsem, když dokončil smlouvu s Dračí královnou o udělení svobody pro Krynn. Tehdy byl Huma téměř mrtev. Požádal mě, abych vytáhl Dračí kopí ze zmítajícího se těla bohyně – byla tehdy ve formě pětihlavého draka – zhostil jsem se toho strašného úkolu jen proto, že mě o to Huma požádal. Nemyslím, že bych to mohl udělat pro kohokoli jiného."

Sardal čekal, ale poté co Kaz několik dalších okamžiků nepromluvil, ho pobídl. „A?"

Kaz na něj pohlédl zarudlýma očima. „A on zemřel, elfe! Zemřel, než jsem se k němu mohl vrátit a sehnat pomoc! Slíbil jsem, že ho budu ochraňovat, a zklamal jsem!"

Kaz si upravoval výstroj. Křišťálový trn váhal a pak tiše odvětil. „Myslím, že je pro tebe těžší postavit se duchu společníka než vlastním lidem."

Minotaurus s vybavením v ruce vykročil směrem, kterým elf ukázal. Jeho odpověď byla tichá, ale Sardalovy citlivé uši stejně ono jediné slovo rozeznaly, když zrychlil, aby Kaze dohnal.

„Ano."

* * *

Dostali se do poničené části lesa. Některé stromy tu byly mrtvé. Minotaurovi to připomnělo válku.

„Když jsem byl s Humou," říkal Kaz, „mysleli jsme, že takhle musí vypadat celý Ansalon – mrtvý nebo umírající les a málo zvěře, pokud vůbec nějaká, nepočítáme-li krkavce a mrchožrouty. Vypadalo to jako zázrak, že mnoho oblastí neutrpělo ani zdaleka tolik škod, jak jsme za války předpokládali."

Sardal zamračeně přikývl. „Severní část kontinentu utrpěla nejvíc, ale po celém Ansalonu jsou místa, která nebudou ještě léta v pořádku – dokonce i v Qualinestu nebo Silvanestu. Naše tak na odiv stavěná izolace nám nic nepřinesla. Lidé pro nás válku vyhráli. I když si někteří pamatují jen to, že to byli také lidé, kdo bojoval na straně temnoty."

Na noc se v lese utábořili. Kaz na začátku předpokládal, že ho Sardal povede po nějaké magické stezce, ale jediná magie byla v tom, že jen elf by tak nezřetelnou stezku vůbec dokázal najít.

Noc uběhla bez jakéhokoli vzruchu – Kaz tomu stěží dokázal uvěřit – a oni pokračovali dál. Už dávno za sebou nechali místo, kde byl minotaurus shozen do řeky, ale Kaz se stejně zastavil a upíral zrak na spěchající vodu.

„I tady jsem ztratil dobrého kamaráda."

„Nevidím důvod, proč by ses s tím šotkem ještě nemohl setkat."

Kaz se zasmál. „Nebyl to Delbin, o kom jsem mluvil, i když, ačkoli je strašné to přiznat, jsem si na něj zvykl. Ne, elfe, hovořím o silném, věrném koni, na němž jsem po pět let jezdil a nikdy jsem mu ani nedal jméno." Dotkl se rukojeti sekery. „Když už dáváme jména zbraním, dobrý kůň si také jistě jedno zaslouží."

„Dej mu je tedy teď." Sardal se usmál. Nikdy se s takovým

minotaurem nesetkal!

Minotaurus přikývl. „Až mě napadne nějaké jeho hodné.“

Pokračovali dál a ráno dalšího dne dosáhli posledních stromů. Dál už začínal les duchů.

„U Astřiny harfy!“ zaklel Sardal. Elfem to očividně otřáslo.

Kaz se zatím zatoulal do minulosti. Před ním se rozkládala téměř mrtvá země, zdánlivě od války netknutá. Vzpomínal si na skřety a draky, hromady mrtvých, kletby zlobrů a lidí, jak hnali minotaury vpřed. Bitvy mu daly chvíle cti, dokud si nevzpomněl, že to byli povětšinou Humovi druhové, proti komu bojoval. Pak následovaly jiné bitvy, tentokrát po boku Solamnijských rytířů, a ty v něm zanechaly lepší pocit.

Pět let. Po takové době by očekával alespoň několik křehkých výhonků, stéblo nebo dvě trávy – ne tuhle mrtvou pustinu před ním.

Zaslechl zvuk podobající se hromu a vzhlédl k obloze, jen aby si se zpožděním uvědomil, co to vlastně slyší.

„Jezdci!“ Kaz zatáhl Sardala zpět do lesa.

Opodál se objevila skupina rytířů, jedoucích jako by za patami měli samotnou Dračí královnu. Zatímco je ti dva sledovali, skupinka projížděla bez zaváhání mrtvým lesem. Mohli mít jen jediný cíl: Vingaardský hrad.

„Tihle rytíři jsou z různých stanovišť a pevností,“ poznamenal elf.

Kaz se divil, jak to ví, ale pak si vzpomněl na příběhy o neskutečně ostrých elfích očích. „Jsou z různých míst?“

Sardal přikývl. „Podařilo se mi zahlédnout nějaká označení. Každý rytíř má insignie, které značí pevnost nebo stanoviště, na něž je přiřazen. V téhle skupině je zastoupena většina jižních pevností. Je to zvláštní. Kdybych neměl důležité povinnosti někde

jinde, byl bych ve velkém pokušení jít s tebou…“

Elf se zarazil, jako by řekl příliš mnoho. Kaz předstíral, že jeho pozornost je stále ještě s mizícími jezdci. „Měli by tam dorazit několik dní přede mnou. Možná se rytíři Solamnie připravují na další válku.“

„Proti komu?“

„To nevím,“ zamumlal Kaz. „Ale částečně by to vysvětlovalo, proč se zdá, že se otočili zády k vlastním lidem. Možná se shromažďují zbytky Takhisisiny armády. Mohl jsem se v nich mýlit.“

„To si myslíš?“

„Nebudu to vědět s jistotou, dokud se tam nedostanu.“ I Kazovi se ta slova zdála prázdná.

Sardal se narovnal. „Pak tě tady opustím.“ Napřáhl ruku, dlaň k minotaurovi. „Nechť tě E'li a Astra vedou – a také Kiri-Jolit, který se myslím obzvláště zajímá, co se s tebou stane.“

Kiri-Jolit byl bůh čestného boje a vypadal jako muž s hlavou buvola. Příznačně pro některé z protikladných cest rasy minotaurů byl některými stavěn na stejné místo jako Sargas, Takhisisin druh. A to i přes to, že kdyby se tito dva bohové setkali, vrhli by se na sebe v královském boji. Kiri-Jolit byl E'liův – Paladinův – syn.

Minotaurus oplatil Sardalovi gesto, pak krátce pohlédl na mrtvý les, do kterého měl zanedlouho vstoupit. „Myslím, že nejjednodušší cesta bude následovat rytíře. Nechali za sebou pěkně nápadnou stopu. Co myslíš, Sardale Křišťálový trne?“

Když Sardal neodpověděl, Kaz se otočil tam, kde naposledy elfa viděl. Po jeho dobrodinci nebylo ani stopy. Doslova. Kaz poklekl a zkoumal půdu před sebou. Svoje stopy viděl zřetelně, ale elfovy nebyly nikde k nalezení. Bylo to, jako by tam nikdy ani nebyl.

Kaz pokrčil rameny. „Elfové.“

Otočil se zpět k bezútěšné zemi severní Solamnie, hodil si na rameno vak, aby mu nezavazel, kdyby potřeboval služby Tváře cti, a vykročil vpřed. Ještě nebyl ani sto stop v pustině, když si najednou všiml, že utichly všechny normální zvuky kromě jednoho – známého z války.

Někde nedaleko volal krkavec na své bratry. Kaz věděl, že jediná příležitost, kdy takhle volají, je, když se chystá hostina. Krkavci byli vždy opodál, když měli umírat válečníci. Budou hřadovat a čekat, dokud hostina nezačne.

Minotaurus doufal, že on není ten, na koho krkavci čekají.

7

I když bylo nebe bez mraků, slunce v pustině zářilo tlumeně. Kaz nemohl přijít na žádné vhodné vysvětlení. Možná celá země trpěla nějakou chorobou, nebo možná to bude trvat ještě mnoho let, než se kletba Dračí královny zvedne. Věděl jen, že bude velmi rád, až se odtud dostane.

Občas zahlédl známky života. Když spatřil první zelenou rostlinu, potěšilo ho to víc, než považoval za možné. Severní Solamnie tedy ještě nebyla mrtvá. Boj o místo na slunci stále pokračoval.

Noc přišla rychle a s ní jistá úleva. Ve tmě téměř všechny země vypadaly stejně. Mrtvé stromy vyhlížely jako živé, čekající na jaro. Kaz věděl, že je tomu jinak. Jediné, co noci chybělo, byly zvuky lesa. Jednou uslyšel mrchožrouta volajícího k měsícům. Těmto tvorům se vždy nějak podařilo přežít i v nejzničenějších oblastech. Ozval se i nějaký hmyz, ale v porovnání s obvyklou kakofonií noci se les zdál být prázdný.

Téměř prázdný. Jak se chystal ke spánku, něco velkého a neuvěřitelně mrštného přeletělo nad ním a zmizelo, než vůbec vzhlédl. Jediný dojem, jež to po sobě zanechalo, bylo něco silného s dlouhými a širokými křídly. První ho napadl drak, dokud si roztrpčeně nevzpomněl, že draci – *všichni* draci – zmizeli na konci války. Draci temnoty byli vypovězeni Humou. Draci světla odešli dobrovolně, jak někteří říkali, pro zachování rovnováhy. Nikdo si

nebyl skutečně jistý. Ať bylo tím nočním letcem cokoli, už se to nevrátilo. Kaz nervózně snědl skromnou porci ze zásob a šel spát.

Minotaurus nespal první noc dobře. Nerušil ho žádný konkrétní pocit, který by mohl přesně určit. Celou noc se neklidně převracel. Nad ránem se probudil snad už posedmé. Pokaždé si byl téměř jistý, že mu nějaký skřet podřízne hrdlo nebo že se nějaká hrůznost jako ghúl vynořuje ze země, aby ho stáhla s sebou. Jednou se mu zdálo, že se vrátil vlkoděs a s upřeným planoucím pohledem se dožaduje odpovědí, které si nebyl schopen vybavit, a zesměšňuje tak jeho ideály.

Pokračoval ve sledování stopy, kterou zanechala skupina rytířů. Jejich cílem byl Vingaardský hrad, o tom nepochyboval. Podle stop koní postupovali tak rychle, jak to jen bylo možné. Do Vingaardu dorazí několik dní před ním, což se Kazovi jen hodilo. Kaz nechtěl žádné další konflikty, dokud nedorazí na hrad.

Druhý den ustoupil třetímu a ten pak čtvrtému a pátému. Kaz teď postupoval pomaleji. Trasa, kterou rytíři jeli, se vyhýbala vesnicím. To naznačovalo, že se jezdci snažili skrýt svou přítomnost. Minotaurus si nedovolil z toho činit jakékoli závěry.

Po poledni zase spatřil ptáky. Krkavce.

Podle jeho odhadu jich muselo být několik tuctů. Nejprve rozeznal jen ty v letu, ale jak pokračoval v postupu, zpozoroval i další, usazené na větvích stromů. Krkavci byli mrchožrouti a bylo pravděpodobné, že se krmí odpadky, které po sobě zanechali rytíři.

Kaz podvědomě zrychlil krok. Známý zápach mu zavál kolem rozšířených nozder. Zachrčel plný odporu.

Zanedlouho počet ptáků vzrostl natolik, že si až říkal, jestli se odváží napadnout živého tvora, jako byl on sám. Když ale viděl rozsah masakru, věděl, že mají dost, aby se o něj nemuseli zajímat.

Tak daleko, jak jen dohlédl, nikdo nebyl ušetřen. Těla ležela rozházená do daleka, jako by je ten, kdo je zabil, vyhazoval do vzduchu všemi směry. Někteří jezdci byli roztrháni na kusy, jiní rozdrceni. Krev byla všude, tolik krve, že se dokonce i Kazovi, jenž bojoval v mnoha krvavých bitvách, zvedal žaludek. Tohle byl pohled jako z jeho nejhorších vzpomínek, nejhorších nočních můr. Toto krveprolití se nedalo srovnat s ničím, co kdy viděl nebo o čem slyšel. Skupina neměla žádnou šanci proti tomu, co je napadlo. Podle toho, jak to vypadalo, byli rytíři nenadále překvapeni, poté co se utábořili na noc. Jedna z obětí byla ještě zamotaná v přikrývce.

Tohle byli titíž rytíři, kteří před několika dny projeli kolem Kaze a Sardala. Přibližně dvacet mužů, všichni mrtví. Žádný z nich nepadl v boji, všichni byli roztrháni nějakým obrovským zvířetem. Ale jak to bylo možné? Co žilo v této oblasti – nebo kdekoli na světě – co mohlo pobít tolik cvičených válečníků tak lehce?

Kaz vytáhl válečnou sekeru. Opatrně se přiblížil k prvnímu z mrtvých. Tenhle byl rozdrcen tělem koně, jak na něj spadlo. Mladý rytíř, rytíř Koruny, jako byl Huma. Meč mu ležel u zlámané ruky. Minotaurus na zbraň zběžně pohlédl a pak se mu k ní pohled vrátil, když si všiml podivných škrábanců a zubů. Sehnul se a zvedl ho.

Meč byl zubatý, zohýbaný a strašně poškrábaný. Kaz se nikdy nesetkal s rytířem, který by úzkostlivě nedbal na stav výstroje. Všichni vojáci se brzy naučili starat o osobní věci, hlavně zbraně. Tento meč ale vypadal, jako by jím rytíř mlátil do kamenné zdi. A že zeď vyhrála.

Vrátil meč vlastníkovi a pokračoval. Další rytíř nedopadl o nic lépe. Polovina jeho těla byla pryč. Kaz zavrčel a rychle přešel

kolem. V hlavní skupině napočítal těla šestnácti lidí a osmnácti koní. Stopy naznačovaly, že alespoň několik koní uteklo, ale jestli uprchlí i nějací jezdci, byla otázka, na kterou teď neznal odpověď. Kaz našel za táborem ještě dvě těla, jedno mělo přilbu a hlavu zmáčknuté dohromady, druhé bylo obtočené kolem stromu. Všichni byli mrtví alespoň den, pravděpodobně víc.

Za jiných podmínek by se Kaz pokusil rytíře řádně pohřbít. Teď by to ale zabralo příliš mnoho času a mohlo se stát, že by ho překvapila další skupina rytířů, zrovna když by byl uprostřed příprav. Kaz přísahal, že v nejhorším alespoň řekne panu Osvalovi, co našel. Rytířstvo už své druhy pomstí, ne?

Našel dalšího koně a dvě těla o půl míle dál a čerstvé stopy v prašné půdě. Tyhle nepoznal. Nebyly ani lidské, ani nepatřily koni, ale příliš nezřetelné, aby se z nich dalo poznat cokoli dalšího.

Stopy byly od několika tvorů a vypadalo to tak, že nově příchozí táhli dvě těžká břemena. Kaz měl neblahé tušení, co najde, a zrychlil tempo, doufaje, že nejde příliš pozdě.

V okolí nebyl žádný úkryt, až na samotné stromy. Minotaurus Kazovy velikosti měl obtíže zůstat nezpozorován. Kaz měl podezření, že někde v okolí je šik nepřátel. Byl nucen plížit se hnijícím podrostem, sekeru v ruce. Podle otisků nohou skupina, kterou sledoval, měla alespoň sedm osm členů.

Vánek k němu donesl zápach pálícího se masa, znechuceně si odfrkl. Kaz poznal koninu, odporný pach ještě odpornějšího masa. Minotaurus několikrát během války na takovém masu přežíval, ale nikdy se nenaučil přijmout jeho chuť.

S vůní pálícího se masa přišly i první zvuky hovoru. Skupinka byla pobavená a obezřetná. Byli to skřeti.

„Píchni ho znova, Hrbáči!“

„Nemáš už co říct, železňáku?“

„Hoď ho do plamenů Hrbáči, ať si mužem poslechnout, jak zpívá!“

„Ale kuš. Ne, dokud nevíme, že jich není víc,“ odsekl ten, kterému říkali Hrbáč.

Kaz na okamžik ztuhl, se silným pocitem, že něco podobného už zažil. Tohle začínalo vypadat příliš jako jeho vlastní život, jen s tím rozdílem, že tehdy to byl minotaurus, kdo byl zajatcem skřetů. Huma riskoval vlastní život, aby zachránil ten jeho. Kaz věděl, že udělá totéž.

Vzpomínka zmizela, když ho kroky upozornily na přibližující se hlídku.

Ošklivá zelená zrůda za sebou táhla dlouhý, trošku ohnutý oštěp. Byl tlustý dokonce i na skřeta. Nejspíš musel na stráž, protože měl nejnižší hodnost. Vypadal, že je připraven si zdřímnout. Kaz se začal pomalu zvedat. Spokojený, že mu může být nápomocen.

Nic netuše usedl skřet na balvan a vrhl ponurý pohled k táboru. Pak začal kousat kus starého masa, asi ze zabitého koně. Líný strážný byl tak zaměstnán, že se Kaz mohl k němu zezadu připlížit a složit ho jedinou ranou sekery na plocho. Sekera dopadla s tichým zaduněním a skřetova hlava skočila vpřed, pohřbila při tom jeho šest nebo kolik brad do tlusté hrudi. Minotaurus se nahnul nad ztichlou postavu a byl velmi překvapený, když zjistil, že rána zlomila tvorův vaz. Byl okamžitě mrtvý. Kaz toho ani v nejmenším nelitoval. Za jiných podmínek by ho skřet proklál bez zaváhání kopím.

Ostatní se stále bavili hrou jejich vůdce a vězně na otázky a odpovědi. Zatím Kaz od zajatce neslyšel ani slovo. Bylo ale možné, že vůdce skřetů už oběť zatlačil moc daleko. Kaz zesílil sevření na rukojeti sekery, až mu zbělely klouby.

Opatrně obešel tábor, doufaje, že nevběhne rovnou do náruče další přehnaně horlivé hlídky. Ale jak skřety znal, věděl, že tam bude jedna, nanejvýš dvě.

Nemusel se obávat, druhá hlídka nebyla o nic více pozorná než ta první. Tahle už spala. Kaz uvažoval o tom, že by použil sekeru, ale místo toho dal skřetovi ránu do brady. S překvapeným, ale tlumeným zachrochtáním se hlídka svalila tváří napřed do vyschlé hlíny. Kaz cítil podivné uspokojení. Bylo to, jako by se pomstil jednomu ze svých vlastních věznitelů.

Teď přišla ta obtížnější část. Podle odhadu, založeném na posmívajících se hlasech, jich tam bylo ještě pět. Možná by se mu mohlo podařit je rozdělit, ale nebylo by to příliš velké riziko?

Rozhodnutí bylo učiněno za něj.

„Říkal jsem ti, abys toho nechal, Louskači. Když máš takový roupy, tak táhni a vem za Mezka hlídku!“

„Ale, Hrbáči…“

„Táhni!“

Kaz tiše proklel několik bohů. Dokázal mezi stromy rozeznat hrubou postavu, jak se pomalu prodírá k místu, kde zabil prvního strážného. Podle skřetovy hlemýždí rychlosti měl Kaz několik minut, ale ne víc… Zrovna teď nebyli skřeti ostražití…

Nebyli ostražití?

Jistě existoval i lepší způsob, a kdyby byla situace odlišná, asi by přemýšlel o jiném plánu. Ale podle jeho mínění byl jednoduchý způsob vždycky nejlepší.

Kaz pokračoval ve stejném směru. Zavede ho dál kolem tábora a téměř naproti místu, kde zabil první hlídku. V jedné věci se nemýlil; skřeti, nečekajíce žádné potíže, postavili jen dvě hlídky. Kdyby tam byla třetí, mohl by mít trable.

Jeho postup ho zavedl velmi, velmi blízko samotným skřetům.

Podařilo se mu také poprvé zahlédnout zajatce.

Vězeň byl, jak jinak, Solamnijský rytíř. Byl přibodnutý k zemi a některé části jeho zbroje byly odtrhány a odhozeny stranou, ale nebylo pochyb, že je to rytíř. Jeho stav byl na pováženou. Kaz pevněji sevřel sekeru a zvedl se do podřepu.

„Hrbáči!“ zaječel Louskač z opačné strany tábora.

Všech pět skřetů – Kaz zaklel, jak se přepočítal – se jako jeden otočilo. Vůdce, Hrbáč, mohutný skřet s ostnatým kopím, vykročil o několik kroků směrem, kterým Louskač zmizel. Zbytek ho následoval.

Kaz vyrazil ze skrýše. Nevydal žádný válečný pokřik, jen vykřikl: „Skřeti!“ sotva se dostal k prvnímu.

Jeho protivník měl jen dost času vyvalit oči, než mu minotaurova sekera přeťala paži, v níž držel meč. Stvoření vyjeklo a kleslo na kolena v prapodivném pokusu zachytit padající končetinu. Kaz se od něj odvrátil a postavil se dalšímu. Tenhle byl na něj o něco lépe připraven a nastavil mu těžkou palici. Naneštěstí pro skřeta se jeho horlivost ukázala být velkou chybou a Kaz vedl sekeru na jeho hruď, kterou rozsekl. Minotaurův protivník padl vzad, mrtvý, ještě než se dotkl země.

Nyní proti minotaurovi stáli tři skřeti, jeden s kopím.

Hrbáč na Kaze dotíral kopím. Druzí dva skřeti měli jiné zbraně. Kaz na ně ale mohl bez problémů dosáhnout.

Zdálo se, že si to vůdčí skřet uvědomil, jelikož mávl na ty dva, že mají útočníka obejít.

Ten, kterému říkali Louskač, se objevil v dálce. Kaz věděl, že přesilu čtyř na jednoho nepřežije, zvlášť když Louskač měl sekeru téměř stejně velkou, jako byla jeho. Minotaurus se rozhlédl. Nejslabším článkem z celého tria byl ten, který měl palici. Ten se zdál, že nejvíc váhá.

Kaz naznačil výpad na Hrbáče, jenž o několik kroků ustoupil. Zbylí dva se pohnuli vpřed, chtěli využít výhody, ale Kaz se stočil bokem z dosahu meče a nízkým spodním obloukem přešel na protivníkovu levou stranu.

Zcela překvapený skřet se zmohl jen na chabou obranu palicí a byl zasažen ranou, která ho téměř přesekla vedví.

Kaz ale podcenil jejich vůdce, Hrbáče. Po svém ústupu se skřet okamžitě pohnul vpřed. Než mohl minotaurus uhnout, špička kopí s ostny ho zasáhla do ramene. Horní ostny se mu zahákly do masa a na okamžik si byl Kaz jistý, že mu odtrhne ruku. Trpasličí sekera mu málem vyklouzla z prstů, ale věděl, že by to znamenalo jeho smrt. Nedbaje na strašlivou bolest se odvalil doleva.

Náčelník vytrhl kopí a s ním i velkou část minotaurova ramene. Teď už byl Louskač dostatečně blízko, aby byl hrozbou. Kaz se domníval, že se jeho situace nijak nezlepšila, spíš zhoršila. Bolest z rány mu procházela celým tělem. Ale zaťal zuby a podařilo se mu skřety udržet od těla šíleným švihem, kterým málem vyrazil Louskačovi sekeru z rukou.

Největším problémem se ukázalo být kopí. Kaz měl výhodu v dosahu proti ostatním dvěma protivníkům, ale Hrbáčovo kopí bylo přinejmenším stejně dlouhé jako minotaurus a ten skřet věděl, jak s ním zacházet.

Ačkoli náčelník neučinil přímý útok, ostny na zbrani se pořád dokázaly zaháknout a trhat.

Čas utíkal. Kaz znenadání zvedl zářící sekeru nad hlavu a se solamnijským bojovým výkřikem, který jeho nepřátele překvapil, se vrhl kupředu.

Skřet se sekerou a ten s mečem instinktivně ustoupili, plně si vědomi, že jak jejích síla, tak dosah jsou v nevýhodě. Hrbáč se ale pohnul, aby se Kazovi postavil. Byl si jistý, že mu jeho kopí

umožní otupit šílený útok. A měl by pravdu, pokud by se, jak se domníval, Kaz pokoušel zasáhnout je.

Sekera sestoupila v dlouhém oblouku a jedno ostří zahákla v ostnech kopí. Hrbáč si uvědomil, co se děje, ale bylo již pozdě. Se silou, které se žádný skřet nemohl vyrovnat, minotaurus použil zbraň, aby kopí vyrval ze skřetových spárů. Kopí s klapotem dopadlo na zem někam za Kaze.

Hrbáč, teď neozbrojen, udělal tu jedinou chytrou věc a ustoupil, zoufale se rozhlížeje po jiné zbrani. Skřet s mečem, dobře si vědom nevyhnutelného výsledku souboje s minotaurem – meč proti mistrovsky ovládané válečné sekeře – se otočil a utekl. Hrbáč se ho rozhodl následovat. Louskač, z čisté tvrdohlavosti nebo šílenství, se vrhl na Kaze. Jeho dosah byl menší než minotaurův, ale divoce se rozmachoval. Zatímco skřet byl stále ještě v půlce útoku, Kaz ťal do jeho nechráněného těla.

Louskač se jednou otočil díky síle svého úderu a pak se zhroutil do hlíny. Z hluboké rány na hrudi mu vytékala životodárná tekutina.

Kaz očistil čepele sekery. Byl si jist, že ani jeden z přeživších ho už nebude obtěžovat, tak se otočil k zajatci.

Huma mu oplácel pohled.

Minotaurus zamrkal a střetl se s pohledem tváře, která se teď ani trochu nepodobala jeho legendárnímu druhovi. Tenhle muž byl starší. Soudě podle věku. Nikoliv však zkušenostmi. Měl jemně zakulacený nos a pod ním jeden ze silných knírů, tak oblíbených mezi rytíři. Vlasy měl světlé, i když ne blond. Ale odstín se může změnit, pokud bude vymyta krev a špína.

Muž měl rozpraskané rty a Kaz věděl, že už delší dobu neměl ani kapku vody. Odvázal svůj vak s vodou a přiložil ho ke rtům rytíře. I přes pohled plný nedůvěry, který přeběhl přes mužovu

tvář, se rytíř zhluboka napil.

Kaz vytáhl z opasku nůž a uvolnil rytířovy ruce a nohy.

„Nic ti… neřeknu… stvůro!“ vydechl muž.

Kaz si odfrkl. „Nemáš se ode mě čeho bát, Solamnijský rytíři. Nejsem přítelem skřetů, jak můžeš vidět. Následuji Paladina a Kiri-Jolita, ne Sargase a jeho temnou milenku.“

Mužovy oči prozradily, že není zcela přesvědčen, ale pochopil, že v Kazovych rukou s ním bude alespoň lépe zacházeno.

Rytíř se v tomto okamžiku mohl sotva pohnout. Kaz poklekl a udělal, co mohl, aby měl více pohodlí. Zběžnou prohlídkou zjistil, že je rytíř poset spoustou modřin a že brnění na rytířově levé noze je ohnuté a zkřivené, ukazující na zlomenou nohu. Přál si, aby ho léčitelka Tesela stále ještě doprovázela.

Snažil se rytíře přesvědčit o tom, že je v bezpečí, zatímco mírnil a obvazoval jeho zranění.

„Říkají mi Kaz. Vidím, že jsi rytíř Koruny.“ Ukázal na zubožené zbytky mužovy helmy a hrudního plátu. Přes něj se táhly zvláštní šrámy jako od obrovských drápů. „Vidím také, že jsi ze stanoviště poblíž jižního Ergotu. Zběžně jsem znal někoho ze stanoviště v Ergotu, Bourona.“

Rytíř opatrně zavrtěl hlavou. Kaz pokrčil rameny. Bouron byl dobrý rytíř, v některých směrech jako Huma, který zemřel v první bitvě, kdy použili Dračí kopí. Minotaurus znal Bourona jen zběžně, ale myslel si o něm, že byl věrný a statečný.

Kaz si uvědomil, že jeho společník hovoří. Mužův hlas nebyl víc než chraplavý šepot. „Darius. Mé jméno je Darius. Říkal jsi… Kaz?“

„Ano.“

Darius na Kaze namířil prst. „Ty jsi ten… koho hledá… velmistr.“

Minotaurus se hořce uchechtl. „A ty mě pro něj hodláš zajmout?“

Rytíř slabě zavrtěl hlavou. „Ne… poté… co jsme slyšeli. Všechny rozkazy jsou… podezřelé.“

„Podezřelé?“

„Jeli jsme, abychom… přednesli své stížnosti. Náš první posel se… nevrátil. Jeho jméno se objevilo na zatykači. Stejně jako tvé.“

„Ano. A teď byli tví společníci vhodně zmasakrováni skřety.“ Kaz potřásl hlavou. „Nevěřím na náhody.“

Darius nějak dokázal zblednout ještě víc než předtím. „Všichni mrtví?“

Minotaurus přikývl. „Myslím, že ano. Je mi to líto, člověče. Některé rytíře jsem v minulosti počítal mezi přátele…“

„Všichni mrtví…“ rytíř začínal blábolit. Pokusil se zvednout.

Kaz ho zatlačil zpět, „*nabiješ se,* pokud nebudeš odpočívat, rytíři. A tahle zranění tě budou trápit ještě nějakou dobu, tak se uklidni!“

I kdyby byl zdravý, Darius by pro Kaze nebyl soupeřem. Lehl si zpátky a minotaurus ho rychle znova prohlédl. Nikdy se to nedalo říci s jistotou. Mohl mít vnitřní zranění…

„Zabilo je to všechny,“ zašeptal rytíř, napůl v bezvědomí kvůli úsilí, které vynaložil v náhlém výbuchu.

„Cože?“ Kaz ztuhl. Pohlédl na Daria, ale rytíř už téměř spal. „Co tím myslíš? Byli to skřeti, ne?“

Rytířovy oči se otevřely, ale díval se někam za minotaura. „Ne… skřeti. Ti mě našli… když mě to odhodilo. Měl jsem štěstí; to… ono to mělo naspěch, aby to zmizelo. Paladine! Kůži to mělo tvrdou jako kámen. A křídla! Ony…“

„Křídla?“ Kaz se zachvěl, vzpomněl si na věc, která mu jednu noc proletěla nad hlavou. Byl tak blízko! „Co to bylo za bestii?“

Dariovi se podařilo soustředit se na dobrodince. „Ne bestie… ne úplně. Páni země. Děti světla a temnoty.“

Tahle litanie byla Kazovi povědomá, něco, co během života mnohokrát zaslechl. Takhle jeden dávný bard popsal… *Ne!*

„Nemůžeš myslet,“ Kaz se donutil ta slova říci, *„draka?“*

Dariova tvář se zkřivila, jak jím projela bolest. „Drak, minotaure – nebo něco podobného drakovi! Něco s obrovskými drápy, křídly přes celou oblohu a čelistmi dost velkými, aby pozřely muže!“ Rytířova tvář se zamračila. „Ale… zanechalo to jejich těla… která to neroztrhalo. Tomu nerozumím. *Byl* to, a *nebyl* to drak.“

8

Kaz zvedl hrůzné břemeno i přes bodavou bolest v rameni. Nanejvýš opatrně položil tělo posledního z Dariových druhů na improvizovanou pohřební hranici. Zraněný rytíř to z dálky pozoroval, opřený o kmen sukovitého stromu. K vykonání úkolu, na němž trval, chyběla Darionovi síla. Nebylo přípustné, aby těla tolika chrabrých mužů byla ponechána napospas mrchožroutům jako krkavci, nebo v horším případě skřetům. Kaz tímhle strávil celý den. Věděl však, že Darius by neodešel, aniž by druhům poskytl řádný pohřeb, i kdyby toho byl schopen.

Po skřetech už nebylo ani vidu, ani slechu. Kaz pochyboval, že se vrátí. Raději však dával pozor, co kdyby.

Rytíř, více při smyslech než včera, stále trval na tom, že je napadl drak, nebo alespoň něco drakovi podobného. Kaz se té myšlenky nemohl zbavit. Každý věděl, že všichni draci zmizeli.

„Tvoje rána potřebuje zase převázat, Kazi," upozornil ho rytíř. „Nechceš, aby se ti do ní dostal prach."

Kaz zavrčel a svalil se vedle svého společníka. Nechal ho s obvazem udělat, co šlo. Bylo to to jediné, na co měl teď rytíř sílu, a Kaz věděl, že chce být zoufale aspoň trochu nápomocen.

„Děkuji ti," ozval se po chvíli rytíř.

„Pochybuji, že bych tu tvé společníky nakonec nechal. Myslím, že bych si to nikdy neodpustil."

Bylo po poledni, alespoň jak se dalo určit ze zatažené oblohy. Vzhledem ke stávajícímu ročnímu období bylo nezvykle chladno. Oheň bude mít hned dvě využití. Rytíř potřeboval teplo a Kaz potřeboval něco, čím by zapálil pohřební hranici.

Minotaurus ze země sebral suchou větev, kterou si k tomuto účelu přichystal.

„Chtěl bys teď pronést nějaká slova?“ zeptal se, když zapaloval větev. Darius zavrtěl hlavou: „Vše již bylo řečeno, když jsi nosil mrtvé.“ Kaz přikývl a zachmuřeně přistoupil k hranici.

Začalo pršet, zrovna když oheň dokončoval své dílo. Kaz si spočítal, že oheň sám vyhasne, ale déšť mu umožnil, aby ho nemusel sledovat. V době, kdy uhasly poslední plameny, přestalo pršet.

„Pochválen buď Paladin,“ řekl tiše poněkud promoklý Darius. Natáhl ke Kazovi ruku, naznačuje tak, že chce vstát. Kaz mu pomohl na nohy. „Měli bychom jít.“

„Nemyslíš, že bychom měli počkat do zítřka? Odpočinek ti může jen pomoct.“

Po rytířově tváři se přehnal bolestivý výraz. „Obávám se, že některé mé rány dokážou řádně vyléčit jen kněz Paladina nebo Mišakal. A Paladinův kněz ve vingaardské tvrzi byl vždycky.“

Kazovi se nelíbila myšlenka, že bude muset být závislý na komkoli z vingaardské tvrze, ale lepší plán ho nenapadl. Třeba na cestě k pevnosti rytířů potkají nějakého kněze či kněžku Mišakal. V takhle zpustošené oblasti jich bylo jistě třeba. Někdo musel pomáhat vesničanům, když to nedělali rytíři.

„Nevíme, co se teď ve tvrzi děje.“

„Ale dozvíme se to,“ řekl Darius velitelským tónem, který byl, jak si Kaz vzpomínal, typický pro mnoho rytířů. Dokonce i Huma ho občas používal. Byl to výraz někoho, kdo věří, že jeho věc je

spravedlivá, a proto zvítězí.

S hrubou holí, kterou pro něj Kaz udělal, se rytíř ztěžka opřel o minotaura. Kaz ho jednou rukou podepřel a takto do sebe zavěšení se vydali společně na cestu. Bylo to neobratné, ale postupovali.

První vesnice, kterou Kaz uviděl po dlouhé době, se na obzoru objevila večer. Ani minotaurus, ani rytíř se v této krajině nevyznali, ale věděli, že k vingaardské tvrzi to nemůže být víc než dva tři dny. Jestli se mají ale vydat k vesnici ještě tento večer, zůstávalo otázkou.

Darius se chtěl vesnici zcela vyhnout. Připomněl Kazovi, že na jeho hlavu je stále ještě vypsaná odměna a že jsou v dosahu hlídek z Vingaardu. „Jedna rána mečem a nebudeš už moci vypovědět svou verzi."

„Nemyslím si, že ti musím připomínat, Darie z Koruny, že jsi vážně zraněn. Můžeme mluvit o neuvěřitelném štěstí, že jsi se už nezhroutil."

„To neudělám."

Kaz se ušklíbl. „Dokonce i vznešení Solamnijští rytíři mají fyzické meze. Možná v té vesnici mají léčitele a po solamnijské hlídce není zatím ani vidu, ani slechu."

To Kaze zneklidňovalo. Když byl v této oblasti naposled, rytíři měli hlídky všude. Projížděli krajinou daleko za místem, kde byl Darius a jeho druhové rozprášeni údajným drakem. Nejen že masakr zůstal bez povšimnutí, ale zdálo se, že se krajem volně toulají početné bandy skřetů.

Co se v tvrzi dělo? Co se stalo s velmistrem Osvalem a jeho ctižádostivým synovcem Benetem?

Darius promluvil. „Rozhodnutí je na tobě, minotaure, nemohu o sobě v této chvíli tvrdit, že mi to myslí jasně."

Kaz pohlédl do zpocené tváře mladého rytíře a věděl, že Darius

si je svého stavu vědom. Podle jeho mínění bylo tímto rozhodnuto.

„Několik minut si odpočineme a pak půjdeme dál. Jestli je v té vesnici léčitel, nebo alespoň někdo, kdo je více zručný v čištění a převazování ran, než jsem já, okamžitě se k němu dostaneš, nebo poznají, co je to rozzuřený minotaurus.“ Rytíř se zatvářil velmi úzkostlivě, až se Kaz široce usmál, ukazuje všechny zuby. „V klidu odpočívej, Darie, jen je trošku vystraším.“

Ne zcela uklidněný člověk se nechal vést dál. Vesnice se ukázala být blíž, než si původně mysleli. Bylo jen chvíli po setmění, když se k ní dostali. Většina domů zoufale potřebovala opravit a na ulicích se válely hnijící odpadky. Celé místo páchlo nemytými těly, ale zdálo se, že tam nikdo není. Kaz si už začínal myslet, že je vesnice opuštěná, ale zahlédl tlumené světlo dál vpředu. Jejich cesta vedla středem vesnice a přímo k němu.

„Vidím hospodu,“ zašeptal Kaz. Darius přikývl. Jak postupovali dál, byl si minotaurus vědom toho, že ačkoli se vesnice zdála opuštěná, neviditelné oči je sledovaly z každé budovy. Volnou rukou začal přejíždět po rukojeti válečné sekery. Vedle sebe cítil, jak i rytíř zpozorněl. Ač zraněný, také cítil, že jsou sledováni.

Ať měla hospoda jakékoli jméno, nebylo už dávno na vývěsním štítě čitelné ani ve světle pochodní. Kaz se zastavil jen na tak dlouho, aby se přesvědčil o tom, že společníka pevně drží, a pak rozrazil dveře. Aniž by čekal na reakci těch, co mohli být uvnitř, vstoupil. Daria prakticky táhl s sebou.

„Přicházím v míru,“ oznámil mohutným hlasem – a okamžitě poté zamrkal, když si všiml, že v místnosti jsou jen tři postavy, z nichž jedna ležela v pozici typické pro umírajícího. Dvě z postav znal, což mu na tváři vy čarovalo překvapený výraz.

„Kazi!“ mrštná postavička se vyřítila vpřed a minotaura objala.

„Já jsem naživu, Delbine, ale ty dlouho nebudeš, jestli mě nepustíš!“

Šotek ustoupil dozadu, všudypřítomný úšklebek zaměřil na obrovskou postavu, o níž si myslel, že je mrtvá nebo navždy pryč.

„To je skvělý zase tě vidět, Kazi! Jak jsi to přežil? Minotauři nás nechali jít, když viděli, jak tě unáší řeka. A myslím, že se vydali hledat tvoje tělo. Tesela si myslela, že ho nikdy nenajdou, protože řeka je čím dál hlubší a kousek dál na jihu velmi prudká. Vlastně, jestli se tam někdy dostaneme, vůbec by mi nevadilo…“

„Nadechni se, Delbine,“ řekla společnice maličkého. Tesela, blažený úsměv ve tváři, se vzdálila od ztuhlého těla a jala se minotaura přivítat. „Sami jsme tě několik dní hledali, ale pak šotek řekl, že musí do Vingaardu, aby hovořil tvým jménem, neboť když jsi mrtvý, tak nebudeš schopen dokončit úkol.“

Kaz se svraštěným čelem pohlédl na Delbina. Šotek, najednou plachý a beze slov, zamumlal, „Jsi můj přítel, Kazi.“

Sobě navzdory věnoval minotaurus společníkovi malý povzbudivý úsměv. Delbin se celý rozzářil.

„Měla jsem cestu stejným směrem, tak jsem zůstala s ním.“ Tesela mrkla na šotka. „Až na několik případů, kdy věci cizích lidí náhodou skončily v jeho vaku, všechno proběhlo bez zvláštních událostí, pochválena budiž Mišakal.“ Poprvé pohledem zavadila přímo o Daria, který se neúspěšně pokusil poklonit. Teselin výraz se změnil ve velmi ustaraný.

„Položte ho sem,“ řekla a ukázala na další stůl. „Odpusť mi, rytíři, byla jsem tak zaujatá jinými věcmi, že jsem si nevšimla rozsahu tvých zranění.“

„Neomlouvej se… kněžko, ale co ten… druhý?“ Darius prudce vydechl, když mu pomohli na stůl. „Má paní, prosím, pokračujte s ním, já počkám.“

Tesela se smutně podívala na druhého muže, vyzáblého starého žebráka. Ruce měl sepjaté na hrudi. „Tak daleko už mé umění nesahá, Solamnijský rytíři. Byl už za hranicí mých schopností, když za mnou přišel, ubohý, vyděšený muž."

„Vyděšený?" zeptal se Kaz, očima zkoumající mrtvolu.

„Vyděšený." Tesela začala odvazovat rozbité zbytky Dariovy zbroje. „Ty jsi pochodoval v téhle hromadě šrotu?"

Rytíř vypadal naráz zahanbený a uražený. „Tahle zbroj je téměř to jediné, co na světě mám. A jediná vzpomínka na mou rodinu. Náš dvorec je teď stejně pustý jako tahle zem a já jsem jediný, kdo přežil válku." Ztěžka polkl. „Dokud jsme já a mí druhové nebyli napadeni, sloužila docela dobře."

Kněžka si prohlédla některé z ran. Dotkla se pacienta pod žebry na levé straně a Darius vykřikl bolestí. „U Trojice, ženská! Snažíš se snad, abych se připojil k tomu žebrákovi v záhrobí?"

„Musím alespoň trochu vědět, co tě bolí, než se budu modlit k Mišakal," okřikla ho. „Mišakal věří, že její kněží vědí, co dělají, takže bys mě raději měl nechat pokračovat. Podle rozsahu tvých zranění se nad tebou budu muset modlit snad i celý den, ačkoli nevěřím, že jsi na tom tak špatně. A Mišakal také nedává něco zadarmo. Neměl bys pomoc považovat za samozřejmou, rytíři."

„Omlouvám se, má paní."

Kaz se nahnul nad Teselu. „Je tu něco, s čím můžu pomoct?"

Podívala se na něj. „Můžeš si sehnat něco k pití a pak odpočívat. Nepochybuji, že jsi po dnešku dost unavený."

Minotaurus se rozhlédl kolem. „A kde je hospodský?"

„Odešel. Nejméně před týdnem. Pochybuji, že se kdy vrátí. Zaslechla jsem, že to tu lidé tak dělají. Prostě odejdou a všechno za sebou nechají. Asi i tyhle duše se někdy zlomí."

„Co tím myslíš?"

Vzala do dlaní medailon. „Povím ti to později. Pokud byste ty a Delbin teď odešli do vedlejší místnosti, hodně by mi to ulehčilo práci."

Kaz zabručel na souhlas a přešel k nálevnímu pultu s Delbinem za patami. Šotek zůstal zticha příliš dlouho. Teď jen přetékal otázkami.

„Co se stalo tomu rytíři, Kazi? Potkal jsi nějaké jiné lidi? Vypadá to, že se každý bojí cizinců, hlavně rytířů. Říkají, že se nikdo ke hradu už týdny nevydal. Proč si myslíš, že to tak je?"

Delbin na okamžik ztichl, když mu Kaz dal hrnek něčeho, co nabral ze sudu pod pultem. Oba se zhluboka napili a pak se zašklebili nad hořkou chutí.

„Špatné," zamumlal Kaz a odložil hrnek. Vytáhl svůj vak na vodu a napil se z něj. Voda, jež byla z potůčku, na který spolu s Dariem narazili během dne, byla poloslaná, ale chutnala lépe než ta nedefinovatelná břečka ze sudu.

„Ti lidé, Delbine – cítím jejich přítomnost. Sledovali nás, když jsme procházeli kolem. *Cítil* jsem to. Něčeho se *bojí."*

„Tesela říká, že ano, a ona by to měla vědět, protože oni se bojí i jí. Ten stařec byl teprve třetí, který za ní přišel od doby, kdy jsme sem před pěti dny přišli. Už nad ním stála smrt, říkala. Bál se, že po něm bude chtít, aby zaplatil nebo těžce pracoval, než ho bude chtít vyléčit. Bál se, že ho pošle pryč nebo ho zbije jako," Delbin zaváhal a podíval se do vedlejší místnosti, kde ležel Darius, „jako to už udělal jeden z rytířů."

„Cože?" Kaz tiše zaklel. „Pojď sem za mnou," dodal a ukázal na dveře, jež pravděpodobně vedly do skladu.

Tak tomu i bylo. Kaz našel bednu, která páchla trochu jako hnijící dub, a sedl si na ni. Zaskřípala, ale udržela ho. Delbin našel malou stoličku a dychtivě se na ni posadil.

„Pokračuj," pobídl ho zachmuřeně Kaz.

Delbinův příběh potvrdil zvěsti, které minotaurus zaslechl. V této oblasti činy rytířstva připomínaly ty, jež vedly jeho zakladatele Vina Solamna, aby se postavil proti svému vládci, císaři Ergotu. Solamnie se teď zmítala v troskách a panice. Rytíři vingaardské tvrze, srdce Zákona, už ani nepředstírali, že hlídkují, a teď se skřetové a další mrchožrouti plížili krajinou a přepadávali ty, kteří byli příliš slabí nebo bezbranní, aby se mohli bránit.

„To je šílenství, to je zlo," zašeptal vztekle Kaz. Delbin naklonil hlavu na stranu.

„Ještě pořád jdeš do vingaardské tvrze? Mohlo by to být nebezpečné, ale jestli půjdeš, já jdu taky. Měl jsem o tebe strach. Když jsem si myslel, že jsi mrtvý, byl to strašný pocit. Neodvažuj se umřít, slibuješ? Vidíš, měl bych zapsat, co se ti všechno přihodilo!"

Šotek zašátral ve vaku a vytáhl něco, co ani v nejmenším nepřipomínalo jím tak opatrovanou knížku, i když to bylo vyrobeno z papíru. Byl to svitek.

„Píírfl! Podívej se na tohle! Má to na sobě divné psaní, Kazi – a zmiňuje se to o tobě!"

„Ukaž mi to!" Kaz vytrhl list ze šotkových prstů a začal svitek číst. „Je na tom mé jméno… ‚Byl shledán vinným z nečestného a ohavného zločinu vraždy. Proto je, dle příkazu císařské rady, tento zrádce přísahy postaven mimo zákon ve všech zemích. Držitelé tohoto dokumentu jsou služebníci císaře rasy minotaurů. Byla jim svěřena veškerá nutná moc k zajetí či popravě, pokud se to ukáže nezbytné, tohoto vraha. Poskytněte držiteli zatykače veškerou pomoc a spolupráci.' Velmi zdvořilé a oficiální." Minotaurus zmačkal svitek v náhlém návalu zlosti a hodil ho po svém společníkovi. „Císař! Ten patolízal zlobrů, co se ještě pořád drží u

moci! Jak ses k tomu dostal, Delbine?“

Šotek vytřeštil oči. „To je to, co jsem ti chtěl říct! Ten malý minotaurus, ten vůdce – pamatuješ? Hodil po tobě kopí.“

„Na to můžu jen stěží zapomenout, Delbine.“ Kaz se zachmuřil. „Ale, vzpomínám si i na něco jiného. Vypadalo to, že spolu bojují…“

Delbin nadšeně přikyvoval a přerušil ho. „Tak to bylo, Kazi! Jeden z těch, co stál za ním, když viděl, co udělal, tak ho pořádně praštil. Bojovali i ostatní. Myslím, že to byla žena, stála opodál a vše pozorovala. Ten menší měl nůž a pokusil se tomu vyššímu podříznout krk, ale ten větší nakonec dostal ruku kolem krku toho menšího a zkroutil mu hlavu. Myslím, že mu zlomil vaz. Ta žena pak přišla a pomohla mu hodit tělo do řeky a pak společně odběhli do lesa. O něco později jsem na břehu našel hezky vypadající balíček, myslel jsem si, že je tvůj, jenže uvnitř nebylo nic, jen něco k snědku a ten svitek. Asi jsem na něj až doteď zapomněl.“

Boj mezi neúprosnými pronásledovateli? Boj, ve kterém Greel zemřel? Zajímavé.

Hlasitá rána zepředu zvedla Kaze na nohy. Vrazil do místnosti a viděl Teselu, jak jde ke dveřím. Jedno z oken, které bylo před tím rozbité, teď bylo rozražené velkým kamenem.

„Co se tu stalo?“ dožadoval se minotaurus odpovědi.

„Myslím, že místní chtějí tvého společníka,“ řekla kněžka tiše, ukazujíc na nevědomého Daria. „Rytíře tu nemají v lásce.“

„Musíme tu zůstat přes noc, léčitelko.“

„Já vím.“ Nahlédla ven, ale nikdo tam nebyl. Tesela zase zavřela dveře a podařilo se jí zavřít okenice. „Potřebuji na jeho léčení víc času. Proč si vy dva nejdete lehnout? Jsme v bezpečí. Nemyslím si, že tihle vystrašení vesničané nám budou dělat problémy. Neumí nic jiného než hodit pár kamenů a utéct.“

Podívala se na Kaze. „I přes to si myslím, že bychom se měli vydat na cestu před východem slunce."

„Souhlasím." Kaz se díval, jak se vrátila ke svým meditacím. Drapnul zvědavého Delbina za límec a odtáhl ho do vzdálenějšího kouta místnosti. Posadil šotka na lavici a poté, co vytáhl válečnou sekeru z postroje, se natáhl na druhou. Zavřel oči, zrovna když se šotek rozhodl, že už nemůže být déle zticha.

„Kde jsi vzal tak krásnou sekeru?" zašeptal Delbin. „Je vyrobená trpaslíky? Jak to, že tak září? Vsadím se, že je to magie. Kdo ti ji dal? Nebo jsi ji vyhrál v boji?"

Šotkovo brebentění pokračovalo, dokud se nepodíval na svého přítele blíž a nerozhodl se, že Kaz usnul. Delbin měl nutkání podívat se, co dělá Tesela, nebo prozkoumat vesnici, ale slíbil léčitelce, že se bude slušně chovat, a teď tu byl ještě Kaz a ten od malého společníka očekával jen to nejlepší… Šotek usnul jen o několik okamžiků později a začal lehce pochrupovat.

Kaz pootevřel oko. Delbin byl občas lehce předvídatelný a minotaurus věděl, že šotek musel být vyčerpaný. Kazovy prsty opatrně laskaly rukojeť sekery. Tesela si mohla myslet, že se od místních nemá čeho obávat, ale Kaz se naučil, že i ta nejodevzdanější skupina se může změnit v zuřivý dav v okamžiku, kdy je jí dána příležitost vybít si svá zklamání a bolesti.

Pomalu zavřel oči a dovolil si upadnout do polospánku. Vnímal, že se kolem něco děje, ale zároveň nemohl určit, co to je. Byl to tedy jistý druh odpočinku, ale ne hluboký spánek. Na spánek bude čas, až se záležitosti Solamnie, Vingaardu a jeho vlastních problémů vyřeší.

Kaz se zprudka probudil, jakmile si uvědomil zvuk páru nohou zlehka došlapujících na podlaze. Kaz chytil sekeru a pootevřel oči. Léčitelka stála u vchodu do hospody. Vypadalo to, že vyhlíží

někoho nebo něco venku. Kaz se zvedl, a aniž by vyrušil Delbina, připojil se k ní. V jedné obrovské tlapě s drápy držel sekeru.

„Slyšela jsi něco?“ zeptal se tiše.

„Já… nevím. Mohl to byl jen vítr, ale…“ Tesela ztratila sebevědomou masku a zase jednou vypadala jako obyčejná, vystrašená žena. Asi neslyšela nic jiného než někoho z místních, který je špehoval. Možná…

Něco těžkého dopadlo na střechu hospody tak, že se otřásla v základech. Delbin se vzbudil a začal pomrkávat. Venku silný vítr zvedal věci do vzduchu. Byl tam ještě jiný zvuk, ale vytí větru ho přehlušilo.

„Co se to tam venku děje?“ zavrčel Kaz.

„Co je to, Kazi? Je to snad nějaké tornádo? Myslíš, že strhne hospodu? A jestli jo, neměli bychom odtud zmizet, než…“

„Nadechni se, Delbine,“ zamumlal automaticky Kaz. Odstrčil Teselu stranou a vyhlédl do tmy. Nebe na východě ještě nezačalo blednout, ale měsíce už také nebyly viditelné.

Někde nedaleko Kaz uslyšel praskot dřeva a lidský výkřik. Sevřel pevněji sekeru, vyběhl z hospody a hledal, odkud to přišlo. Kolem slyšel obyvatele vesnice, jak se spěchali ukrýt do svých domovů.

„Blázni! Zbabělci! Jeden z vás umírá!“ Jeho slova neměla žádný efekt. Tihle lidé měli jen málo ducha.

Kaz zakopl. Záhadně zhroucená budova byla přímo před ním… stejně jako něco velmi velkého, velmi mocného a velmi zlomyslného.

Ta věc, jež se právě bavila tím, že budovu měnila ve sbírku třísek, se narovnala. Byla alespoň dvakrát vyšší než minotaurus. Jak Kaz rychle ustupoval, uslyšel zvuk křídel. Stejný jako před několika dny, když něco přelétlo nad ním – to cosi, o tom neměl

nejmenší pochyby, co pozabíjelo celou družinu rytířů až na jednoho.

Tlukot křídel byl všude a Kaz věděl, že stvoření je přímo nad ním. Pokud měl zemřít jako oběť draka, pokud to byl skutečně drak, pak minotaurus nezemře, aniž by zasadil alespoň jednu pořádnou ránu.

Ještě když se s trpasličí sekerou svištící vzhůru otáčel, obrovské drápy se mu mihly nad hlavou a minuly ho o pouhých několik palců. Umně vykovaná válečná sekera prudce udeřila do boku nestvůry a odskočila zpět s hlasitým zazvoněním. Kaz odklopýtal stranou, očekávaje další útok, ale ten nikdy nepřišel. Bestie letěla pryč, jako by jí Kaz nestál za pohled.

Kaz sáhl na ostří. Byl na něm zub.

„Vrať se sem, draku… nebo co jsi za peklem zplozenou stvůru! Postav se mi!“ Co si budou myslet obyvatelé vesnice, to ho nezajímalo. Věděl jen, že chce tu věc.

Nevrátilo se to. Kaz si uvědomil, že drak, nebo co to bylo, přiletěl ze severu a teď se tam i vrací. Pokud se bude držet ve stejném směru, přeletí nad samotnou vingaardskou tvrzí…

Kaz zaklel a zahákl poškozenou sekeru do postroje. Nevšímaje si šeptání a naříkání přicházejícího z okolních domů a chatrčí, spěchal zpět k hospodě. Sám, nebo ne, věděl, že se musí dostat do Vingaardu co nejdřív. Vingaardská tvrz byla klíčem ke všemu. Tam najde odpovědi, které hledá…

…a možná i draka.

9

Kaz se vřítil do hospody a vypadal jako démon z Propasti. Delbin vyjekl a Tesela v rukou pevněji sevřela medailon. Darius stále spal, ale zdálo se, že sebou trhl, když se minotaurus přihnal ke kněžce.

„Ty máš koně, Teselo. Unese mě?“

„Unese tebe? Proč?“

Kdyby se Kaz viděl, asi by zaváhal, neboť kněžka a šotek pohlíželi do šílených očí berserka. Ty oči říkaly, že přijme jen jedinou odpověď a nebude se ohlížet na následky.

„Unese… mě?“ opakoval se sevřenými zuby.

Tesela pobledla a přikývla. „My… myslím, že by měla být dost silná, ale…“

„Kde je?“

„Vzadu za domem! Kazi.“

Prolétl hospodou, než bys řekl švec. Teselin kůň byl uvázaný vedle Delbinova poníka. Obě zvířata byla nervózní a Kazovi chvíli trvalo, než kněžčinu kobylu uklidnil natolik, aby mohl nasednout. Vyšvihl se do sedla – a v tom okamžiku spadl dolů, jak si kůň sedl na zadek.

„Ať si tě odnese Sargas, zatracená potvoro. Stoupni si!“

Kůň odmítl. Kaz se ho pokusil zatáhnout za nohu, ale zvíře zarylo přední kopyta do země, což vyústilo jen v to, že Kazovi sklouzly prsty a poklesl najedno koleno.

„Kazi!“ přiběhla Tesela. „Přestaň!“

„Je snad tahle potvora poloviční mezek?“ zavrčel Kaz. Byl si jistý, že se mu zvíře posmívá.

Tesela se nervózně zasmála. „To je to, co jsem se ti snažila říct. Ale neposlouchal jsi mě. Nechá jet jenom mě.“

Kaz něco zamumlal a zvedl se na nohy. „Je tu stáj? Kde bych mohl najít jiného koně?“

„Nic tu nenajdeš. Lidé tady nemají koně.“

„U Kiri-Jolitových rohů, ženo! Musím se dostat k Vingaardskému hradu!“

Tesela si založila ruce na prsou a rozhodně řekla: „Pak počkáš, dokud nebudeme připravení vyrazit. Nemůžeš jít sám, Kazi. A my tě neopustíme. Nechej mne, abych se ujistila, že je rytíř vyléčený. Pak se na cestu vydáme společně. Obávám se, že budeme postupovat mnohem pomaleji, ale můžeš ten čas využít tím, že si promyslíš, co podnikneš, až se tam dostaneme. Myslím *skutečně* to promyslíš.“

Pomalu vydechl. „Mateš mě, kněžko. Jsi plná protikladů.“

Pousmála se a vzala si od něj otěže: „Pokus se pochopit, jaké to je vypořádat se s minotaurem. Alespoň z mého pohledu.“

Kaz pomalu přikývl a připustil, že má možná pravdu.

* * *

Darius byl vzhůru a cítil se mnohem, ale mnohem lépe. Díval se na své ruce, pak protáhl paže a nohy a nakonec se postavil.

„Pochválen budiž Paladin!“

„A Mišakal,“ připomněla mu Tesela.

„A Mišakal, samozřejmě. Máš mé díky, kněžko.“ Poklonil se jí a ona se trošku začervenala.

„Znamená to, že můžeme vyrazit?“ zeptal se nedočkavě Kaz. Měl radost, že se rytíř cítí lépe – žádný válečník nemá rád, když je bezmocný – ale každý okamžik zdržení ho mučil, hlavně když věděl, že mají jen dva koně a sami jsou čtyři. Budou tedy postupovat pomalu.

Rytíř násilím odtrhl pohled od Tesely. „Vyrazit kam?“

„K vingaardské tvrzi, samozřejmě. Tvůj drak tu nedávno byl. A já si myslím, že letí k samotné pevnosti.“

„Ten drak?“ vykřikl Darius. „Útočí na Vingaard? Musíme jít!“

„Myslíš, že dokážeš to, co by nedokázali všichni rytíři ve Vingaardu?“ zeptala se Tesela.

„Ale o to vůbec nejde, má paní! Jsem rytíř…“

„Který by měl mít víc rozumu než spěchat do bitvy,“ pohlédla na Kaze, „jako minotaurus. Možná by sis měl obléci to, co zbývá z tvé zbroje. A mohl by se ti hodit i meč.“

Netrvalo jim dlouho připravit se k odjezdu. Jen Darius měl potíže, a to kvůli tomu, jak měl zprohýbanou a pomačkanou zbroj. Kaz mu byl nápomocen. Vzal některé kusy a za použití své ohromné síly je narovnal, jak nejlépe to bylo možné. Rytíř, který proti minotaurovi nikdy nebojoval, zaklel k Paladinovi. Tesela jen nevěřícně vrtěla hlavou. Delbin, jenž už Kaze podobné kousky viděl dělat, se snažil všem o každém z nich povědět. Jednohlasně mu řekli, že se má zhluboka nadechnout a připravit koně.

Odjeli z vesnice – nikdo z nich nezjistil její jméno – zrovna když se okraj slunečního kotouče ukázal nad obzorem. Kaz nečekal, že bude slunečný den. Kromě krátké doby brzy ráno se slunce skrývalo celý den za hustou vrstvou mraků. Počasí nebylo v pořádku, to minotaurus věděl. Připomínalo mu to válku a země, jež měly padnout do spárů služebníků Takhisis. Říkalo se, že tam, kde vládne zlo, slunce nesvítí. V Solamnii ale zlo zvítězit

nemohlo. Ne v domovině Paladinových bojovníků.

Nebo mohlo?

Jak postupovali, Kaz tu myšlenku pohřbil hluboko v mysli. Vingaardský hrad se objeví, ještě než den skončí. Brzy bude mít všechny odpovědi.

Cesta byla nejhorší pro Daria, i když ne kvůli zraněním. Ta moc Mišakal zcela zhojila. Spíše to byla samotná země, jež měla na rytíře vliv. Jako mnoho jiných předpokládal, že teď už bude Solamnie na cestě k uzdravení. Tohle – tohle byla pustina.

„Jak tu tolik lidí může přežít?“ zeptal se vyděšeně Kaze. „Jak tu můžou přežít?“

„Země není zcela mrtvá, člověče, ale souhlasím. Je to téměř nemožné.“

Neobjevili se žádní skřeti. Ani se z nebes nespustil drak, aby je rozmetal na všechny strany jako hadrové panenky. Ten den by byl vlastně docela příjemný nebýt výhledu na krajinu kolem. Kaz si všiml, že si Tesela neustále pohrává se svým medailonem. Podíval se na Delbina, malá postavička usazená na hřbetě poníka. Delbinova nálada byla čím dál horší, hodně zvláštní reakce pro někoho jeho druhu. Šotci byli od přírody veselí. Kaz se chtěl společníka zeptat, co mu dělá starosti. Ale myšlenka na šotka, jak se snaží vysvětlit tak komplikovanou emoci, ho přiměla zaváhat a nakonec mu to vypadlo z mysli.

S večerem přišlo v dálce i překvapení, zahalené v mlze.

Darius byl první, který ho rozeznal na obzoru jako něco jiného než další tečku. Jen on si spojil, kde jsou, a relativní velikost té stavby.

Téměř zašeptal jediné slovo. „Vingaard!“

Kaz zbystřil a pokusil se rozpoznat cokoli víc než šmouhu. „Jsi si jistý?“

„Co jiného by to mohlo být?“

„To je pravda.“ Ačkoli to stihli podstatně dřív, než Kaz počítal, nepodaří se jim dosáhnout cíle, tvrze Solamnijských rytířů, dřív než zítra. Kaz nebyl nadšený, že budou muset zastavit tak blízko. Ale připomněl si, že jsou tu skřeti a také nějaká obrovská bestie, pro niž neměl jméno. Ať si nepřítel přijde. Lepší, než kdyby oni vlezli do léčky. Mimo to, sice ještě neviděli žádnou solamnijskou hlídku, ale kdo mohl vědět, zda se zrovna jedna nevyskytuje o kus dál?

Neklidně se utábořili na noc. Oba, Kaz i Darius, stále vzhlíželi k obloze. Delbin, stejně špatně naladěn jako předtím, usnul hned, jak dojedl. Tesela, jež spala minulou noc nejméně ze všech, se k němu brzy připojila.

Darius se nabídl, že si vezme první hlídku. Kaz se s ním chvíli dohadoval, ale nakonec ustoupil. Ukázalo se, že na tom vlastně nezáleží. Ani jeden z nich nemohl tu noc spát a strávil hlídku toho druhého netrpělivě čekáním na úsvit.

Noc byla tak klidná, že Kaz začal přemýšlet, jestli by s sebou neměl také nosit prázdnou knížku, stejně jako Delbin, aby do ní mohl takové vzácné okamžiky zaznamenat. Ale i přes poklidnou noc se minotaurus ráno zvedl a ruce se mu třásly očekáváním… čeho? To nevěděl jistě. Byl to stejný pocit, který v něm neustále rostl několik posledních dní. Potřeboval se setkat s panem Osvalem, a zároveň se tomu chtěl vyhnout.

Minuli několik dalších osad, kde otrhaní lidé žili své zoufalé životy. Jeden nebo dva odvážnější jim začali spílat, ale nikdo se je nepokusil zastavit nebo na ně zaútočit. Kaz si nebyl jistý, co místním vadí víc, on, nebo přítomnost rytíře, Daria. I Darius si všiml, že někteří na něj vrhají nepřátelské pohledy. Plný bolesti se zadíval na Kaze. Pro někoho, kdo zasvětil život slávě Paladina, to

bylo jako facka. Solamnijští rytíři měli lidem pomáhat, ne být jejich proklínaným nepřítelem.

Vingaardský hrad se na obzoru stále zvětšoval, ale zdálo se, že čím víc se přibližují, tím má odlišnější tvar. V jeho vzezření bylo něco hrozivého, nehledě na to, že stále ještě nenarazili na jedinou hlídku. Něco takového bylo nemyslitelné. Kaz si začal pohrávat se sekerou, až ji nakonec vytáhl zcela. Všiml si, že i Darius má ruku na jílci meče, a dokonce i Delbin se občas dotkl svých dýk. Tesela, beze zbraně, šeptala modlitby.

„Chybí praporce," ukázal Darius.

„Možná že jen visí zplihle, protože nefouká," navrhl Kaz.

Byla to pravda. Nebyl ani ten nejmenší vánek, neozval se žádný zvuk. Dokonce i krákání krkavců by bylo lepší než tísnivé ticho, jež tu viselo nad zemí.

Minuli několik dalších stavení a všechna potřebovala zoufale opravit, ale všechna byla prázdná. Vypadalo to, jako by je lidé prostě opustili.

„Zdá se, že nikdo nechce žít v blízkosti Vingaardského hradu," zabručel Kaz.

Na některých místech zahlédli pokusy o obdělání půdy. Smutně vyhlížející kukuřice, ne vyšší než Delbin, a trsy ovsa byly roztroušené po krajině. Vzhledem k tomu, že byla nejblíže rytířstvu, tato krajina se zotavila nejlépe. Kdyby se nestalo něco, co proces zastavilo, mohla tu být úrodná pole.

„Budeme mít potíže dostat se dovnitř?" zeptala se Tesela Daria.

Kaz, který přemýšlel nad tím samým, se podíval na brány. Zamrkal, nevěřil vlastním očím. To, co mu ukazovaly, se nezměnilo. Udiveně si odfrkl. „Nemyslím si, že se musíme obávat, že nám zakáží vstup."

„Proč si to myslíš?"

Byli nyní už dost blízko Vingaardu. Bylo vidět více podrobností. Kaz ukázal na brány. „Pokud se nepletu, brány jsou už pootevřené."

Darius se zastavil a zamžoural. Byla to pravda; dokonce i z téhle vzdálenosti bylo jasné, že brány jsou otevřeny.

„To není možné!" vykřikl rytíř. „To je zanedbání povinnosti!"

„Možná je to víc než to," zabručel Kaz. „Může to být mnohem víc než to."

Dosud šli tak rychle, jak to jen bylo možné, vzhledem k tomu, že dva z nich museli jít po vlastních. Teď ale skupinka zpomalila, nervózní z nových zjištění. Tesela objevila něco dalšího, čeho si všichni všimli, ale nikdo se to neodvážil zmínit.

„Kde jsou strážní, Darie? Kde jsou všichni rytíři? Nemělo by se tohle místo jimi hemžit?"

Rytíř nejistě přikývl. „Mělo, ale možná jsou někde jinde ve válce nebo třeba na modlitbách."

Nikomu z nich se jeho dohady nezdály. Vingaard se stále tyčil v dálce a zvětšoval s každým krokem. Hradby se zdály nemožně vysoké a dlouhé. Byly v nich střílny pro lukostřelce, ale jinak jejich celistvost nic nerušilo. Křídla masivní brány, dosahující dvojnásobné Kazovy výšky, byla jediné z toho, co mohli vidět, kde bylo nějaké zdobení. Viděli znaky rytířstva, majestátního ledňáčka s roztaženými křídly, v pařátech svírajícího meč, a velkou – korunu, zdánlivě se vznášející nad ledňáčkovou hlavou.

„Někoho tam vidím!" vykřikl najednou Delbin, nadskakuje v sedle a ukazuje na cimbuří hradu, k nelibosti svého unaveného poníka.

Ostatní tři vzhlédli, ale nikoho neviděli. Kaz se otočil a zamračil se na šotka. Delbin se ohradil. „Ale já jsem někoho *viděl,* Kazi. Myslím, že to byl rytíř. Asi proto, že na sobě měl zbroj. A

kdo jiný než rytíř by byl ve Vingaardském hradu?“

Kaz mu pokynul, aby zmlkl. „Nevysvětluj. Jestli si myslíš, že jsi někoho viděl, tak jsi někoho viděl.“

„Vingaardský hrad není opuštěný,“ řekl Darius s úlevou.

„Což ale neznamená, že v něm teď vládnou rytíři,“ dodal temně Kaz.

„Pravda.“

Jak přicházeli blíž, rozlehlá a ztichlá pevnost rostla. Byla jako číhající šelma. Navzdory tomu, že všichni teď dávali pozor, nikdo z nich už nezahlédl žádné další obyvatele. Nicméně Delbin stále trval na tom, že tam někdo je.

Darius upíral zrak na zem a studoval stopy mnoha zvířat, která putovala k pevnosti a od ní. S těmi stopami bylo něco špatně, a tak se na to zeptal Kaze. Kaz se na ně podíval a hned poznal, co rytíře trápilo.

Kaz do některých otisků kopl. Zvedl se prach a několik stop smazal. Ukázal palcem najeden neporušený otisk kopyta. „Tenhle kůň – všichni tihle koně – jedou *od* Vingaardského hradu. S takovým množstvím prachu by tyhle stopy nevydržely, kdyby se vrátili. Měli bychom vidět známky koní, kteří jedou dovnitř. Já jich vidím jen pár.“

„A tolik jich odjíždí.“ Darius už nic víc neřekl, ale oči mu přejely pláň před nimi. Byla pokrytá stopami, většinou mířícími od pevnosti. Kaz viděl, že se rytíř snaží přesvědčit sám sebe, že jeho druhové přijeli zpět do pevnosti z nějaké jiné strany nebo že ty otisky nic neznamenaly. I to bylo možné.

Konečně stáli u brány, ale nebyli si úplně jistí, co dělat. Nikdo je nevítal a brána byla pootevřená. Mezera byla natolik velká, že jí mohli koně pohodlně projít.

„Ohlásíme se,“ řekl stísněně Darius. Předstoupil před ostatní a

vzhlédl k hradbám.

„Darius z Trebbel, rytíř Koruny, zařazení v pevnosti dolní Wystie, žádá o vstup do Vingaardského hradu, nejvznešenějšího domova Paladinových bojovníků a sídla velmistra…“

Kaz si znechuceně odfrkl, hodil si sekeru na rameno a vykročil k otevřené bráně. Po chvilce zaváháni popohnal i Delbin poníka za minotaurem. Za sebou slyšeli, jak se Darius zarazil, když si uvědomil, co ti dva dělají.

Kaz vedl skupinku branou do samotné pevnosti a cítil se jako oběť nabízená chladnému, tichému bohu.

* * *

Jižně od vingaardské tvrze, poblíž místa, kde Kaz zachránil Daria, se zastavila skupina jezdců. Jeden z nich slezl z koně a zkoumal něco na zemi. Po několika okamžicích vzhlédl k ostatním.

„Dvoje stopy, tímhle směrem, mylorde.“

Postava s tváří skrytou hledím přilby se připojila k stopaři. Stopař, muž, jenž upřednostňoval zalesněné oblasti jihozápadu, se otřásl. Jako mnozí, i on se naučil nedůvěřovat všem, kteří sloužili Solamnijskému řádu, obzvlášť zde, na válkou poznamenaném severu. Ještě hůř, rytíř klečící vedle něj byl pán řádu Růže a k vykonání jeho rozkazu bylo připraveno dvě stě rytířů – dvě stě rytířů a jeden nervózní stopař.

„Přeživší masakru a jeho zachránce.“ Rytířova přilba dodávala jeho hlasu dutou ozvěnu. „Zdá se, že ano, protože si někdo dal práci, aby tuhle pakáž zlikvidoval.“ Ukázal na zbytky skřeta, jemuž Kaz uťal paži. Skřet se odplazil o kus dál a nakonec pošel.

Rytíř se zvedl a stopař ho rychle napodobil. Vyzáblé ruce

sundaly helmu a objevila se hezká, i když snad trochu arogantní tvář s ušlechtilými jestřábími rysy. Tak jak to bylo v rytířstvu v oblibě, nosil hustý knír. Tmavé vlasy mu splývaly volně kolem tváře, když je teď nedržela přilba. I přes jasnou auru autority byl na svou pozici hodně mladý.

„Mladý, ale stárnoucí každým okamžikem," odpověděl by mu Benet, pán řádu Růže. Všiml si, že stopy vedou na sever. Stejným směrem, jímž se ubírala i jeho družina. Tím směrem ležel Vingaardský hrad, domov rytířstva. Místo, kde vyrostl, jelikož byl synem jednoho velmistra a synovcem dalšího.

Otřásl se při pomyšlení na návrat na to místo, teď, když z jeho mysli byla sejmuta kletba.

„Dva dny," zamumlal. Stopař se na něj nechápavě podíval. Benet mu to vysvětlil. „Za dva dny chci, abychom měli pevnost na dohled. Stačí na dohled." *Jaký je asi dosah toho… ať to bylo, co chtělo?* přemítal. *Padneme tomu okamžitě za oběť? Zmocní se nás to postupně, jednoho po druhém, dokud nebudeme zase šílení?*

Vzpomínka na rytíře, dobrého rytíře, jenž zešílel a bez varování se sám proklál vlastním mečem, přiměla Beneta téměř rozkázat obrátit koně. Ale teď už se nemohli vrátit. Ne když se Vingaardský hrad stával zdeformovaným a pokřiveným, výsměchem všemu, co měl znamenat a za čím stát.

Ne, zatímco jeho strýc, velmistr, oběť kletby šílenství, jež visela nad Vingaardem, setrvával ve svých pokojích a bojoval proti nepřátelům, kteří pravděpodobně existovali jen v jeho mysli.

Velký Paladine, je tohle zkouška naší víry? Nebo mé?

Záblesk bílé v dálce přilákal jeho pozornost. Vytřel si z očí prach dlouhé cesty a podíval se znovu. *Vrátilo se snad šílenství tak brzy?*

„Co se děje, mylorde? Viděl jsi něco?"

„Ne.“ Benet nerad lhal, ale pravda se mu teď líbila ještě méně. *Bílý vlk? Vidím snad vzpomínky?*

Rychle si nasadil helmu, aby lépe zakryl vlastní pochybnosti, a obrátil se k těm, kteří vložili své životy do jeho rukou. Ne všichni patřili k řádu Růže, ale všechny měl jako služebně starší rytíř v krizové situaci na povel. Před šesti lety by to přijal jako skutečnost bez jakýchkoli pochybností. Pravděpodobně by tyto muže vedl i na jistou smrt – pokud by měli takové štěstí. Časy se mění. Vyhlídky se mění.

Kéž bych měl tvou sílu, Humo Kopí.

Na Benetovo znamení nasedli. Téměř všichni prošli stejným šílenstvím jako on. Byl s nimi i elf. Zajímalo by ho, co se s ním stalo.

Ze sedla se podíval na stopaře, který se neklidně rozhlížel kolem. „Co tě trápí?“

„Skřeti družinu z jižních pevností nenapadli, mylorde. Ať to bylo cokoli, bylo to *obrovské.“*

„Dny draků jsou dávno za námi, muži, a já nevím o žádném tvorovi, jenž by byl tak velký a zlomyslný v této části země. Ujišťuji tě, že nebezpečí pro nás leží ve Vingaardském hradu, ne na obloze nebo v pustině kolem nás.“ Benet tomu věřil celým srdcem. Skřeti a drancovníci byli vedlejší oproti tomu, co leželo v – pod? – Vingaardským hradem.

Jak se zástup rytířů dal do pohybu, jeho myšlenky se zatoulaly k těm dvěma, kteří si dali tu práci, aby padlým rytířům připravili řádnou pohřební hranici. Alespoň jeden z nich, tím si byl jistý, byl rytíř. A ten druhý? Stopy nevypadaly lidské, spíš skřeti nebo zlobří, ale ani jedna z těchto ras by neprokázala žádnou úctu lidským mrtvým. Mohl by to snad být… Stěží. Jen blázen by se vydal do srdce země, jež ho prohlásila zlosynem. Ani minotaurus

nemohl být tak prostoduchý.

Ať to byl, kdo chtěl, Benet doufal, že bude mít dost rozumu a vyhne se vingaardské tvrzi.

10

Vstup do Vingaardského hradu Kazovi připomněl začátek z jeho některých nočních můr. To místo se zdálo neskutečné, což bylo ještě podtrženo dlouhými stíny pomalu umírajícího dne. Kaz každou chvíli čekal, že na ně ze skrýše vyskočí něco příšerného.

„Kde jsou všichni?“ zašeptala Tesela. Ve skutečnosti nebylo potřeba šeptat. Dariovy výkřiky měly upozornit všechny obyvatele na jejich přítomnost. Na druhou stranu se nějak zdálo správné šeptat.

„Paladine, ochraňuj nás,“ zamumlal rytíř. Díval se na smetí poházené po nádvoří. Bylo vidět několik velkých hromad, vyšších než Kaz. Zdálo se, že jsou rozmístěné v určitém vzoru. Ale v jakém a proč, to nikdo nemohl říct. Obsahovaly všechno: židle, zbroj, nástroje a mnoho dalšího.

Kaz přimhouřil oči a přejel pohledem vnitřek pevnosti. Nedostatek údržby si vybíral daň na okolních budovách. Lišejník a břečťan rostly, kde jen mohly. Všude bylo vidět tenkou vrstvu prachu.

Darius vzal otěže Teselina koně – a po jisté úvaze i Delbinova – a zavedl obě zvířata do stáje. Nahlédl dovnitř a raději uvázal koně u sloupku, než aby je vedl do samotné stáje. Když se vrátil k ostatním, vysvětlil: „Jak daleko jen dohlédnu, nikdo to tam už měsíce nečistil. Nejsou tam žádní koně, a já bych si nikdy

neodpustil, kdybych naše postavil do toho chlíva. Je to semeniště nemocí."

„Očividně byly stáje ještě nedávno používané," komentoval Kaz.

„Před měsícem, možná před dvěma. Ale přestali je čistit dávno před tím."

Minotaurus se zlehka opřel o bojovou sekeru. „Delbin viděl někoho – nebo něco – zatímco jsme přijížděli k bráně. Možná rytíře? Řekl bych, že bychom měli pokračovat v průzkumu."

„Nemyslím si, že bychom se měli rozdělit, pokud by vám to nevadilo," řekla tiše Tesela. Od té doby, co přijeli, se její pravá ruka nevzdálila od medailonu. Bez ohledu na moc, jíž jako kněžka Mišakal vládla, věděl Kaz, že není trénovaný válečník. Bylo těžké být statečný, když nikdo z nich netušil, co je uvnitř může potkat.

„Zůstaneme spolu."

„Pak nám bude pátrání trvat déle," namítl Darius.

„A co když jeden z nás bude mít potíže. Bude nám trvat věčnost ho tu najít. Raději zůstaneme pohromadě. Vingaardský hrad už není tím, co by se dalo nazvat bezpečným útočištěm. Docela dobře si tu někde mohli udělat hnízdo skřeti."

„Možná bys byl raději, kdybychom odjeli."

Kaz zavrtěl hlavou. „Vážil jsem dlouhou cestu, abych se setkal s velmistrem, a neodejdu, dokud nebudu mít jistotu, zda tu je, či není. Pokud je, mám s ním něco k projednání." Podíval se na Delbina a Teselu. „Pro vás dva by bylo možná lepší, kdybyste na nás počkali venku."

Delbinovu odpověď už znal a nebyl překvapený, když i kněžka odmítla. „Sám jsi řekl, že bychom měli zůstat spolu."

„Nebezpečí a nutnost spojila zvláštní společníky," pomyslel si Kaz sarkasticky.

Zdálo se pravděpodobné, že pan Osval, pokud tu ještě stále vládl, bude k nalezení ve svých pokojích, jež byly uprostřed pevnosti. Vingaard byl ale pro nezasvěcené jedním velkým bludištěm. Darius, který tu nebyl více než dva roky, zjistil, že má vzpomínky podivně zastřené. A to tak, že Kaz, jenž tu nebyl víc jak pět let, si dokázal některé detaily vybavit jasněji. Kaz nakonec malou skupinku vedl a nacházel cestu do hlubin Vingaardu. Ale i jemu se občas některá místa zcela bezdůvodně nevybavovala. Minotaurus začal být ještě více neklidný, jelikož si byl celkem jistý, že tyto výpadky paměti nejsou jeho chyba. To místo mu začínalo jít na nervy.

Stíny se prodlužovaly a prohlubovaly, zahalovaly celá podlaží masivní pevnosti. Jediný, kdo se zdál, že si jejich bloudění užívá, byl šotek. Delbinova pochmurná nálada byla přemožena zvědavostí. Bylo obtížné ho udržet, aby neodběhl a nešel zkoumat nějaký malý zajímavý výklenek. Poslední věc, kterou chtěl Kaz dělat – a Delbinovi to připomněl – bylo vydat se šotka hledat na místě tak rozlehlém a spletitém jako Vingaard. I přes to Delbin pokračoval v průzkumu širšího a širšího okolí.

Kaz zahlédl světlo plápolající pochodně, zrovna když slabé slunce zmizelo pod jednu z vnějších hradeb. „Podívejte, támhle!“

Za okamžik pochodeň zmizela. Ne že by se ji někdo snažil schovat, ale spíš ten, kdo ji nesl, odešel. Kaz měl najednou pocit, že jejich skupinka není ani tak sama, jako spíš je ignorována tím, kdo stále ještě obýval Vingaard.

„Jde opačným směrem, než jakým jsi chtěl jít, Kazi,“ ozval se Delbin.

„Na tom nezáleží. Pokud tu někdo je, chci vědět kdo.“

Bez dalšího slova se proplétali chodbami, jak nejlépe dokázali. Doufajíce, že se jim podaří zahlédnout toho, kdo nesl pochodeň,

nebo nějakého jiného obyvatele. Zároveň si byli dobře vědomi, že mohou vlézt do pasti.

Po čtvrthodině Kaz rozkázal zastavit. Tesela a Darius, jimž chyběla fantastická výdrž minotaurů, byli jen rádi. Minotaurus se zhluboka nadechl. Světlonoš zmizel a jen Paladin věděl kam.

Tiše klející Kaz už chtěl říct ostatním, že by se měli vrátit, když objevil další problém. Delbin chyběl. Vlastně si nemohl vybavit, kdy šotka naposledy viděl. A nedokázali to ani oba lidé.

„Sargase na toho skrčka!“ zanadával Kaz. Začínal mít hrozivou předtuchu, v níž se všichni postupně rozdělili a strávili věčnost blouděním po spletitých chodbách hradu. „Varoval jsem ho!“

Nad hlavou se jim mihl obrovský stín. Byl pryč tak rychle, že nikdo z nich nestihl pořádně vzhlédnout.

„Možná šotek neodešel z vlastní vůle,“ navrhl zarputile Darius. Otočil se kolem dokola, jako by očekával, že se na ně vrhne ze všech stran banda nepřátel.

„Myslím, že bychom si všimli, kdyby se drak – nebo co to je – snesl z výšin a odnesl Delbina. Pojďme zpátky.“

„Myslíš, že je to dobrý nápad?“ zeptala se Tesela.

Kaz pokrčil rameny: „Opravdu nevím. Ale postávat tu jen tak se mi líbí ještě míň.“

Neudělali ani krok, když se najednou rozezněl zvon. Kaz a Tesela se v šeru podívali na Daria, jenž pozorně naslouchal.

Zvon utichl.

„Zvláštní. Pokud se nepletu, tohle je zvonění k večerní modlitbě. Nejspíš je i správná doba.“

„Zvonici jsme minuli před nějakou dobou,“ připomněl jim Kaz. „Možná by to mohl být Delbin.“

„Delbin by byl sotva tak hloupý,“ řekla rozhodně Tesela. To minotaurus nemohl popřít. Šotci bažili po dobrodružství a byli

zvídaví, ale nebyli hloupí.

Najít cestu teď bylo obtížné. Temnota pohltila téměř celou pevnost. Trojice klopýtala kupředu a pomalu se blížila ke zvonici.

Darius, který šel vepředu, málem narazil do něčeho velkého, co jim blokovalo cestu. Trvalo jim několik okamžiků, než si uvědomili, že to je Solamnijský rytíř v plné zbroji a s taseným dlouhým mečem. Rytíř měl přilbu, jež mu zakrývala tvář. I přes to, že se málem srazili, neustoupil ani o krok.

„Copak jste neslyšeli zvon?“ zadunělo v helmě. „Všichni až na dračí hlídku se musí modlit, tak jak káže velmistr.“

Darius zasunul meč do pochvy. „Právě jsme dorazili do Vingaardského hradu, příteli, a…“

Druhý rytíř se naklonil kupředu, jako by společníky svého protějšku spatřil až teď. „Zplozenče démona!“

Bez jakéhokoli vysvětlení najednou Darius musel uhýbat před úderem, jenž by ho připravil o hlavu. Kaz se vrhl dopředu. Sekeru před sebou, vida, že jeho druh nebude schopen vytáhnout meč včas. Čepel dlouhého meče odskočila od hlavice sekery s hlasitým *bing!* a útočícímu rytíři vylétla zbraň z prstů. Dopadla na podlahu a Kaz pokračoval v útoku. Narazil do rytíře ještě před tím, než se mohl vzpamatovat. Oba se srazili a minotaura málem porazil strašný zápach, který vycházel z rytíře. Oba dopadli na podlahu, Kaz nahoře.

Kaz si vždy myslel, že je mnohem silnější než většina lidí. I mezi svými. Jeho síla byla výhodou, když bojoval o postavení. Ale teď měl co dělat, aby neustupoval. Nejen že se mu rytíř vyrovnal, ale dokonce nad minotaurem začínal vítězit.

„Darie!“ podařilo se mu zachrčet. Jeho společník váhal mezi oddaností svému řádu a rostoucím přátelstvím s minotaurem. Nakonec se pohnul, aby pomohl Kazovi.

„Sundej mu helmu!“

Neznámý rytíř se vzpíral zbytečně, když mu Darius snímal přilbu. Darius ji téměř upustil, když spatřil jeho tvář.

„Udeř ho!“

Se zatnutými zuby a modlící se k Paladinovi o odpuštění, Darius udeřil bratra rytíře tvrdě do čelisti a pak znova, protože jeho protivník ani nemrkl. Tentokrát to mělo efekt, protože polapený rytíř přestal tak urputně bojovat. Stále se ale ještě vzpíral, až mu byl Kaz nucen nakonec uštědřit pořádnou ránu do brady.

„První duše, na kterou narazíme na Vinagaardu, a ukáže se, že je to berserk,“ zamumlal Kaz a mnul si krk. Trošku krvácel a beze všech pochyb si ponese známky tohoto zápasu několik dalších dní.

Kaz si vzpomněl na kněžku a otočil se. Napůl očekával, že i ona, stejně jako Delbin, zmizela. Místo toho ji našel, jak na ně s jistou úlevou pohlíží.

„Omlouvám se, Kazi, Darie. Dělala jsem, co jsem mohla, ale on prostě nereagoval.“

„Nereagoval?“

„Snažila jsem se ho uspat. Jeho odolnost byla neuvěřitelná.“

„To mě nepřekvapuje,“ odpověděl tiše Darius. Klečel vedle svého protějšku a zkoumal jeho zbroj a tvář. „Je to rytíř Růže. Mají jistou sílu v otázkách víry.“

Kaz si stoupl a s odporem nasál do nozder vzduch: „Očividně nemá žádný smysl pro čistotu.“

Minotaurus poznal mnoho rytířů a oproti jiným řádům se Solamnijští rytíři jevili jako úzkostně čistotní. Očividně ale ne tento. Jeho zbroj byla stará, zprohýbaná a pokrytá špínou. Knír měl neudržovaný a vlasy měl tak zacuchané, že jistě nepotkaly hřeben nebo jakoukoli péči pěkně dlouho. A smrděl jako někdo,

kdo se víc než měsíc nekoupal.

„Co s ním uděláme?“ zeptala se Tesela.

„Je to Solamnijský rytíř,“ připomenul jim celkem zbytečně Darius. Podíval se na ostatní. „A tak bychom se k němu měli chovat s respektem. Pokud je nemocný, možná bys mu mohla pomoci, Teselo.“

„Uvidím, co se dá dělat.“

Znovu zazněl zvon, Darius se zvedl a všichni tři pohlédli ke věži.

„Mišakal!“

Kaz a Darius se podívali na kněžku, jež ukazovala na místo, kde ležel rytíř. Nebo spíš kde *původně ležel* rytíř. Nebylo po něm ani vidu, ani slechu, dokonce ani helma, již mu Darius sundal. Kaz začichal. Kolem byl stále normální silný zápach, který ničím nepřipomínal to, co se linulo z padlého rytíře.

„Nelíbí se mi to.“

Zvuk zvonu ustal po jediném úderu, ale nahradil ho jiný, zvuk velkých křídel pomalu bijících ve vzduchu.

„Kdybychom tak měli pochodeň,“ posteskl si Darius.

„Můžu vytvořit auru, jestli si myslíš, že to pomůže,“ nabídla Tesela.

Minotaurus potřásl hlavou. „Zrovna teď by z nás světlo udělalo jen jasnější terč pro to, co je tam venku.“

Zvuk nabíral na hlasitosti. Začaly na ně pršet kousky ze střechy a oblaka prachu.

„Je to přímo nad námi!“ zašeptal Darius. Tiše tasil meč.

„To nám moc nepomůže. O tu věc ve vesnici jsem si naštípl sekeru.“

„Tak co navrhuješ?“

Byla to Tesela, kdo odpověděl. „Támhle!“

Ostatní dva se otočili, ale nic neviděli. Pak Kaz zahlédl známou dětskou tvářičku, jak na ně pokukuje zpoza rohu. Nepřipadalo mu zvláštní, že Delbina může tak jasně vidět v naprosté tmě. Šotek měl prst na rtech a široce se usmíval. Mával na ně, že mají jít k němu.

„Musel něco objevit," navrhla Tesela.

„Doufám, že bezpečný úkryt."

S Dariem vepředu a Kazem kryjícím jim záda proti tvorovi, o němž už věděl, že je jeho sekerou nezranitelný, se vydali kolem zdí směrem, kde spatřili Delbina. Kolem nich se začaly ozývat zvuky. Nebyly to zvuky neznámého stvoření nad nimi, ale takové, jež by mohli ve vingaardské tvrzi čekat: rytíři pochodující blíž a blíž, řehtání válečných ořů, zvonění ocele o ocel.

To skličující na tom bylo to, že ještě stále v prázdné pevnosti nikoho neviděli.

„Vingaard je prokletý!" zamumlal zničeně Darius. „Povstaly přízraky mrtvých!"

„Pokud je zvuk to jediné, co dokážou, pak se nemáme čeho obávat. Pokud by se ale zhmotnili, jako ten před chvílí, pak budeme mít potíže." Kaz si přál, aby měl jeho hlas v sobě víc jistoty.

„Kde je Delbin?" zeptala se najednou Tesela.

„Sargasi – ne! Jestli jsme sledovali další přízrak…" zarazil se zrovna, když se Delbin zase objevil.

„Říká, že si musíte pospíšit!" zašeptal šotek tak nahlas, jak se jen odvážil. Zdálo se, že Delbin se už nezajímá o průzkum citadely.

„A kdo je *oni?"* zeptal se Kaz, zrovna když dorazili k šotkovi.

„Teď na to není čas, protože jsou tu rytíři, a to nepočítám jiné věci, o kterých on říká, že bychom se s nimi raději neměli potkat, protože celé tohle místo se zbláznilo. A pokud se nedostaneme do

knihovny…“

Alespoň že některé věci se nezměnily, pomyslel si minotaurus jedovatě. „Nadechni se, Delbine.“

Zvon zazněl znova. Jen jednou.

Darius se sklonil k šotkovi. „Delbine, jsou u zvonice opravdu rytíři? Víš, kde je velmistr? Je…“

„On čeká!“ Delbin odhopkal několik kroků. „Říkal, že by to bylo opravdu špatné, kdyby nás tu chytili. Rytíři prý zabijou všechno, co se pohne. Říká, že si nemůžou pomoct.“

Kaz zavrčel. „Jestli tu někdo má odpovědi, jsem pro, abychom se s ním setkali.“

„Mohla by to být past,“ opáčil Darius.

„Tak se z ní dostaneme.“ Minotaurus potěžkal obrovskou válečnou sekeru.

Při pohledu zpět si Kaz uvědomil, že Vingaardský hrad není takové bludiště, jakým se zdál být. Neměl ani moc jednotlivých budov. Dnes to ale bylo jiné. Jako by celá pevnost neexistovala ve stejném matoucím světě. V jednu chvíli si byl jistý, že je Delbin vodí v kruzích. Dokud se neukázalo, že trasa byla zvolena tak, aby se vyhnuli určitým jiným ‚věcem‘, jež se potulovaly po Vingaardu.

Sem tam zahlédli přízračné postavy ve zbroji pohybující se srdcem pevnosti, kde byly komnaty velmistra. Každá z nich nesla pochodeň a pohybovala se pomalým krokem. Ani jednou si jich ti neznámí druzí, kteří byli pravděpodobně Solamnijští rytíři, nevšimli. Ale šotek je nikdy nezavedl příliš blízko těmto temným postavám.

Delbin se znenadání zastavil. „Tady to je,“ zašeptal. „Je v knihovně. Pojďte za mnou!“

Knihovna se od ostatních budov odlišovala už jen tím, že jako jediná byla osvětlená pochodněmi. Těžké schodiště vedlo k

vysokým dřevěným dveřím. Na každé straně dveří byl podstavec, na němž seděl nějaký obrovský pták. Kaz ho konečně poznal jako ledňáčka, což bylo jen logické. Bližší průzkum by jistě ukázal, že každý z nich nejen že má na hlavě korunu, ale i svírá v pařátech meč.

Posečkej chvíli, minotaure. Pojď si promluvit. Bylo to už taaaak dlouho.

Kazovi se zježily chlupy na zádech. Ztuhla mu krev a sevřel trpasličí sekeru tak silně, až mu zbělely klouby. Co to slyšel?

Co víš, minotaure? Jaká znáš tajemství?

Tesela byla první, která si všimla jeho podivného chování. Jemně se dotkla jeho paže. „Vidíš tam něco? Je něco špatně?“

Bylo to, jako by měl nějaké zvláštní nutkání, a jediná možnost, jak se ho zbavit, byla ho poslechnout. Pomalu, otočil hlavou a očima hledal v temnotě – co?

Necháme štvanici ještě chvíli pokračovat?

Rozmazaná skvrna bílé se oddělila od temnoty a zaostřila se do tvaru na čtyřech nohách a s dlouhou úzkou tlamou. Kaz věděl, že kdyby se mohl podívat zblízka, mělo by to oči zabijácky rudé a na jeho mrtvém těle by nebyl ani chlup.

„Vlkoděs!“ Kaz to slovo téměř vyplivl.

„Co?“

„Tam…“ Minotaurus mrkl a zjistil, že ukazuje do nicoty. Temná postava zmizela. Pokud tam vůbec kdy byla…

Zvon znovu udeřil. Jednou.

„Paladine, ochraňuj nás, ať už toho nechají!“ Zvonění v sobě mělo něco žalostného. Chyběl mu jakýkoli smysl, který by chápali. Údery je zneklidňovaly s každým opakováním čím dál víc.

Delbin, jak se zdálo, konečně ztratil trpělivost. To bylo pro šotka nanejvýš neobvyklé, ale Delbin byl na někoho své rasy

nanejvýš neobvyklý celý. Chytil Teselu za ruku a začal ji táhnout na otevřené prostranství. Darius se natáhl, aby kněžku strhl zpět, ale ona zavrtěla hlavou a rozběhla se za šotkem. Rytíř, který nechtěl, aby Tesela byla zcela bez ochrany, se rozběhl za nimi.

Jen Kaz váhal, ne ze strachu, ale proto, že stále slyšel hlas vlkoděsa.

Jsem všude s tebou, minotaure!

„Ty jsi mrtvý," zabručel nepřesvědčivě Kaz. „Jsi mrtvý!"

Kaz byl sám. Ať to bylo, co chtělo – duch, iluze, přelud jeho vlastní mysli – bylo to pryč. Kaz se otočil ke knihovně. Ostatní už stáli u dveří a s obavami na něj čekali.

Nesnesla se na něj smršť šípů ani se na něj nevrhla horda rytířů. I přes světlo pochodní a relativní ticho, díky němuž zněl každý jeho krok jako hromobití, přešel přes dvoranu bez obav. Málem ve spěchu zakopl. Když dokončoval několik posledních yardů běhu do schodů, Darius mu kryl záda.

Kaz zaburácel: „Tak? Kde je ten vševědoucí dobrodinec, k němuž jsi nás údajně vedl – nebo tu máme venku čekat celou noc?"

„Stojím ve dveřích, minotaure, a navrhoval bych, abyste ty i tví společníci neprodleně vstoupili. Noc je ještě mladá a vy jste viděli jen první známky šílenství."

Hlas byl velice klidný, téměř jako by jen komentoval skutečnost. Jak dokázal otevřít dveře a stát mezi nimi, to nikdo netušil. Ve světle pochodní z jejich hostitele nebylo vidět víc než tmavý vlající plášť a dlouhé splývající vlasy. V jeho hlasu bylo něco, co Kaz cítil, že by měl poznat, ale nemohl přijít nato, co to je.

Delbin poslechl téměř okamžitě. Aby ho šotek nepředčil, Darius ho následoval, jednou rukou přitom chránil Teselu. Kaz šel

zdráhavě za nimi. Zastavil se, jen když se mu zdálo, že ze tmy za knihovnou slyší smích. Když se to neopakovalo, pokusil se sám sebe přesvědčit, že to byl jen vítr.

Dveře se za nimi zavřely a jim se poprvé podařilo pořádně si prohlédnout Delbinova přítele a jejich zachránce. Byl vysoký, téměř stejně vysoký jako Kaz, a jeho oblečení bylo v barvách stříbrné a šedé. Byl zvláštní. Jeho vlasy, splývající po zádech, byly stříbrné, se šedou skvrnkou ve středu, jako by měl oblečení navržené tak, aby ladilo. Tvář měl nelidsky krásnou, s jemnými rysy. Byla to mladá tvář, dokud jste nepohlédli do zelených očí, jež hořely téměř neuvěřitelným stářím. Až pak si člověk uvědomil, že je to elf.

Elf sepjal ruce jako kněz. Jeho výraz nedával najevo téměř žádné emoce až na malé zvednutí koutků, což, jak si Kaz uvědomil, muselo znamenat úsměv.

„Vítejte, mí přátelé, do útočiště uprostřed šílenství. Mé jméno je…“

„Argaen Krkavčí stín!“ doplnil najednou minotaurus.

Elf pobaveně přikývl. „Myslím, že bych si pamatoval, kdybych se setkal s minotaurem. Nikdy jsme se nesetkali.“

„Ne, ale setkal jsem se s jedním ze tvé rasy, který tě dobře znal. Jeho jméno je Sardal Křišťálový trn.“

Záplava emocí se rychle přehnala přes elfovu tvář. „Sardal. Jak podivné slyšet jeho jméno – slyšet jakékoli jméno – po posledních třech letech zde.“

„Co se to tu děje?“ Kaz téměř zařval. „Co se stalo s Vingaardským hradem a Solamnijskými rytíři?“

Argaenova tvář byla zase bezvýrazná maska. Ale tón jeho hlasu naznačoval temné věci: „Minotaure, nedokážeš si představit, do čeho jste ty a tví společníci spadli, nemáte ani mizivou šanci, že se

odtud kdy dostanete živí – nebo alespoň se zdravým rozumem.“

11

Ta místnost kdysi sloužila k tomu, aby zde rytíři mohli zkoumat zápisy o vlastní minulosti. I nyní tu ještě stále byla stěna plná polic, ve kterých ležely speciálně uchované svitky. Zbytek místnosti ale používal elf.

„Tam. Vidíš to?“

Kaz následoval pohledem Argaena. Stáli u okna v horním patře knihovny, jež bylo zaměřeno ke středu Vingaardského hradu.

„Vidím to. Tam žije velmistr a odtud vydává rozkazy, není-liž pravda?“ Uplynulo už pět let, ale Kaz pochyboval, že by ho paměť natolik klamala.

„A tam teď sedí ve světě pokroucených vizí a vládne stále se zmenšující skupině mužů, každý z nich je stejně šílený jako on sám, a nevědomky ochraňuje to, co je podle mých domněnek zodpovědné za šílenství a čáry, které jste zatím viděli.“

Elf odstoupil od okna. Kaz ještě chvíli zůstal a pozoroval kruh pochodní, který obklopoval velmistrovu svatyni. Darius s Teselou, kteří se dívali z jiného okna, elfa následovali. „Co je to? Co má moc odvrátit samotného velmistra od Paladina?“

Argaen přešel k jedinému stolu v místnosti, na němž bylo rozloženo množství zlověstně vyhlížejících předmětů. Zvedl ten nejobyčejnější z nich, hůlku, která se na konci kroutila, a zdálo se, že nad ní přemýšlí. Vypadalo to, že na rytířovu otázku zapomněl. „Řekl ti Sardal, proč jsem tu, minotaure?“

„S ohledem na všechno, co se stalo, to nemohu jistě říct. Nemyslím si, že by to zmínil.“ Kaz si prohlížel předměty na stole. „A nejsem si jistý, jestli to chci vědět.“

„Možná nechceš, ale budeš muset, když tu teď jsi.“ Elf stále zkoumal hůlku. „Vypadá neškodně, že ano?“

„Jelikož se na to ptáš, tak o tom silně pochybuji.“

„A měl bys pravdu. Nebudu tu vysvětlovat podrobnosti, ale můžu ti říct, že tahle malinká věcička byla za války používaná k ovlivňování počasí.“

„Tohle?“ Kaz si vzpomínal na nevypočitatelné počasí v začátcích války a strašlivé bouře vyvolané temnými mágy, které byly smrtící pastí v jejích posledních měsících. Vzpomněl si na obrovskou bouři, která předcházela temnotě, v níž se Takhisisini draci a zrůdy Galana Dracose přehnali a roztrhali zbytky obrovského solamnijského tábora. Rytíři samotní byli zahnáni na ústup, což někteří nazývali největší pohromou v historii řádu.

„Galan Dracos buď vytvořil, nebo ukradl kouzlo, které ji vytvořilo. Je mnohem divnější než cokoli, co jsem kdy viděl. Naštěstí – nebo možná naneštěstí – jediná, která existuje – tahle byla uzamčena v jedné ze tří pokladnic.“

Elf s nimi hrál nějakou hru, to Kaz věděl. Byla to vlastnost této staré rasy.

„Řekni nám o těch pokladnicích, Argaene Krkavčí stíne. A co mají společného s Galanem Dracosem.“

Zase se ozval zvon, ale elf ho ignoroval. „Citadela Galana Dracose, vůdce odpadlíků, který si chtěl podrobit i temné mágy, stávala původně v pohoří mezi Hýlem a Solamnií.“

„Opravdu?“ Delbin, který byl překvapivě zticha, se najednou ozval. „V Hýlu je zřícenina čarodějova hradu? A mohli bychom se tam někdy podívat? Zajímalo by mě, jestli tam už byl někdo z mé

rodiny. Měl bych si to zapsat!“ Šotek hmátl do vaku, aby vytáhl deník, ale místo toho vytáhl malinkou sošku. „Odkud je asi tohle? Není to pěkný?“

„Dej mi to!“ Elf se vrhl vpřed s takovou zuřivostí a vyrval sošku ze šotkových prstů, že Delbin překvapeně zmlkl a ostatní jen vyjeveně zírali. Elf si sošku vrazil do kapsy a Delbina probodával ostrým pohledem. „Na nic tu nesahej! Nemáš ani tušení, co bys mohl náhodou osvobodit! Ubezpečuji tě, že i šotek by hořce litoval!“

Delbin se pod Argaenovým pohledem zmenšil ještě víc. Argaen se zhluboka nadechl a zdálo se, že až teď si všiml, jaký efekt měl jeho výstup na ostatní. Rukou si zajel do vlasů a zamračil se.

„Já… omlouvám se vám všem. Přes tři roky jsem tu pracoval, a ačkoli tři roky nejsou moc v životě elfa, je to věčnost v jiných směrech. Přes tři roky snahy zachovat si zdravý rozum, zatímco ti kolem mě, již šílení, klesli ještě hlouběji. Přes tři roky vědomí, jak je řešení blízko, ale neschopný s tím nic dělat. Každý den čekám, kdy mě přemůže šílenství, zatímco se snažím přijít na to, jak se dostat k pokladnicím a vyřešit tajemství zámků. Každý den.“ Krkavčí stín zavřel oči.

„Ale mluvil jsem o citadele Galana Dracose,“ řekl najednou. Otevřel oči a bolest, která z něj ještě před okamžikem vyzařovala, tam už nebyla. Maska byla zase celá a bez prasklin.

Tesela popošla k elfovi a položila mu ruku na rameno. „Nemusíš o tom mluvit teď. Možná později a možná mi můžeš ukázat, co můžu udělat já.“

„Nemůžeš dělat nic. Je to kouzlo, ne rána. Věř mi. Já to vím.“

„Jsi si jistý…“

„Jsem. Teď, kdybych s tvým svolením mohl pokračovat…“ Naschvál od ní odstoupil a přešel ke Kazovi. „Jak jsem říkal…“

„Dracosovu citadelu znám," řekl tiše Kaz. Náhle se mu před očima objevily obrazy ze vzpomínek. „Byl jsem tam. Jel jsem na drakovi, bojovníkovi za mou vlastní duši. Jeho jméno bylo Blesk. S Dračím kopím jsme s hrstkou dalších následovali Humu Kopí do bitvy na hradbách. Nejprve jsme se všichni obávali, že to místo nikdy nenajdeme – bylo na něm kouzlo neviditelnosti nebo něco takového – ale Dracose zradil jeden z černě oděných mágů, jenž si uvědomil, že i oni by se stali otroky, kdyby zvítězil."

Pohled Krkavčího stínu se rozzářil, ale nic neřekl. Jen minotaurovi pokynul, aby pokračoval.

Kaz se zamračil, jak s sebou vzpomínky přinesly i hluboko pohřbené emoce. „Huma byl jediný, jemuž se podařilo dostat do Dracosova hnízda, a tam také bojoval se samotným mágem. A nějak i vyhrál a roztříštil odpadlíkovy plány." Smutně se usmál. „Zdá se, že Dracos zamýšlel zradit i svou paní, Takhisis. Když si uvědomil, že prohrál, raději se sám zničil, než by riskoval hněv své bohyně."

„A pevnost?" zeptal se Argaen.

„Bez Dracosovy moci, která by ji držela," odvětil Kaz na naléhání náhle dychtivého elfa, „se citadela na svahu hory neudržela. Zhroutila se sama do sebe a to byl její konec."

„A tady přebírám otěže vyprávění já, i když tvůj příběh vyplňuje některé mezery a je sám o sobě dost zábavný." Argaen zvedl další předmět, který vypadal jako vyleštěný černý kámen. Začal ho přehazovat z jedné ruky do druhé. „Víš, to nebyl konec. I přes výšku, ze které stavba spadla, hodně z ní zůstalo v celku – díky Dracosově moci."

„Dracos si nezaslouží žádné díky… jen kletby."

Argaen vrhl po Kazovi rychlý pohled. „Tak jak říkáš, minotaure. Ať je to, jak chce, hodně z citadely zůstalo v celku. Ale

i mnoho předmětů, které nashromáždil od těch pod svou vládou, nebo vymyslel a vyrobil sám, se zachovalo. Solamnijští rytíři jim zprvu nevěnovali pozornost, protože začali systematicky likvidovat zbytek armády Dračí královny, teď bez vůdců. Teprve když do Vingaardu dorazily zprávy, že se něco podivného děje poblíž místa, kde byly ruiny Dracosovy citadely, si velmistr uvědomil nebezpečí."

„Ten rozkaz," přerušil ho Darius. „Před pěti lety velmistr žádal o posily z jižních pevností. Chtěl po nich, aby udržovaly pořádek, zatímco ti z Vingaardského hradu a někteří ze severních pevností pracovali na nějakém důležitém úkolu! Dracosova pevnost!"

„Ano, pevnost," souhlasil Krkavčí stín. Dále si pohazoval s lesklým kamenem. „Pan Osval nechal své muže oblast důkladně prohledat. Zúčastnilo se toho více než osmdesát kněží Paladina, používajících síly svého boha, aby vypátrali a posbírali nebezpečné předměty, ukryté v troskách. Sebrali i úlomky mocnějších předmětů, které byly rozbily a rozmetány při pádu, ale i když byli velmi pečliví, jsem si jist, že některé přehlédli."

Kaz se podíval na Delbina, jemuž zářily oči. Z představy šotka, jak se vrací ke svým lidem a vypráví jim o možných skrytých pokladech v ruinách citadely, Kaze zamrazilo. Temná magie v rukou *šotka?*

„Když byli kněží přesvědčeni, že udělali všechno, co mohli, sebrané pozůstatky artefaktů byly převezeny do Vingaardského hradu a tak stráženy, že to vypadalo, jako by rytíři táhli na vlastní pevnost. Karavana dorazila během noci, aby se vyhnula zvědavým očím špehů, a relikvie byly odneseny dolů do pokladnic, zamknuty a úmyslně zapomenuty velmistrem i radou rytířstva."

„Co přehlédli," pokračoval elf, „bylo, že konkláve čarodějů měla vlastní zdroje informací. Čarodějové byli zděšení při

pomyšlení, že tolik potenciálně nebezpečných předmětů bude v péči organizace, která o rovnováze magie ví tak málo. V tomhle se všechny tři čarodějné řády shodly. Bylo ale pochopitelné, že Solamnijští rytíři příliš nechtěli pustit do blízkosti prokletých hraček odpadlíka či jakéhokoli uživatele magie. Hádka následovala hádku, až jedenáct členů konkláve navrhlo, že jednomu z nich, kterého zajímal jen výzkum a byl neutrální, bude povoleno artefakty studovat."

Argaen Krkavčí stín po takové příležitosti přímo skočil.

„Já blázen," zamumlal elf. „Věřím víc sobě než některým ze svých upjatých bratrů. Těch už by se dávno zmocnilo šílenství."

Argaen řekl, že když dorazil, přivítal ho sám velmistr. Pan Osval byl úctu vzbuzující muž a jeden z mála, koho i elf mohl obdivovat. Několik týdnů uběhlo, aniž by se stalo něco zvláštního. I když rytíři neumožnili Argaenovi přímý přístup k pokladnicím, byli ochotni mu přinést vždy jeden předmět po druhém, aby ho mohl studovat. Jak ale ubíhal čas, elf si začal všímat některých věcí. Předměty, které se mu dostaly do rukou, měly menší moc, než očekával, a brzy bylo jasné, že někdo opatrně vybíral kousky, jež mohl studovat. Také nedůvěra rytířstva rostla. Ne jen nedůvěra k Argaenovi, ale ke všem. Projekty k uzdravení severní Solamnie byly odvrhnuty, protože rada rytířstva začala vidět všude zrádce a nájezdníky. Místní byli utlačováni a pak trestáni za domnělá provinění. Většina toho, co se podařilo vypěstovat, byla zabavena Vingaardem, jak se rytířstvo začalo připravovat na válku s novým, fiktivním nepřítelem.

Celý ten čas elf pracoval a cítil, že tu něco nesedí.

„Odmítli mi přístup do nižších podlaží, kde jsou pokladnice, a můj jediný pokus proplížit se kolem strážných a hlídek se ukázal neuskutečnitelný. Tehdy jsem se poučil, jak dobře Solamnijští

rytíři střeží své poklady.“ Argaen si konečně přestal pohrávat s kamenem a místo toho ho začal mačkat. Kaz pohledem zavadil o elfovu ruku a ohromeně sledoval, jak se kámen začal drolit. Elf byl překvapivě silný. „Ale jednu věc jsem se z toho pokusu dozvěděl – v pokladnicích něco žilo. Nebylo to živé ve stejném smyslu jako ty nebo já, ale živé ve smyslu aktivní… jako plíživé kouzlo.“

Zatímco Krkavčí stín hovořil, vrátil se Kaz k oknu, oči upřené na střed pevnosti, hlavní budovu, v níž přebýval velmistr. Ale při poslední větě se otočil. „Proč jsi je tehdy nevaroval, elfe? Velmistr by jistě pozorně vyslechl varování o hrozbě, která číhala pod jeho vlastníma nohama!“

„Velmistr už tehdy nebyl duševně v pořádku, rytíři. Téměř mě nařkl, že jsem špion ve službách nepřátel.“ Elf věnoval Dariovi chladný pohled a byl to rytíř, kdo nakonec sklopil zrak. Argaenův pohled ztratil něco ze svého ostří. „Chápu, že je to pro tebe těžké pochopit, člověče, ale bylo tomu tak.“

Kaz si vybral tenhle okamžik, aby zívnul. „Mám pro tebe otázku, elfe, a pak alespoň já musím něco sníst a odpočívat.“

„Jak nedbalé ode mě!“ vykřikl elf. Rozhlédl se po ostatních. „Vy všichni něco potřebujete. Hned se vrátím.“ Elf strčil zbytky černého kamene do kapsy a tak náhle, až je všechny překvapil, odešel z místnosti.

Několik okamžiků skupinka jen zírala na dveře, kudy Argaen zmizel. Pak Kaz potichu promluvil. „Teselo, co si myslíš o našem hostiteli? Je stejně šílený, jak tvrdí, že jsou ostatní?“

Zamyslela se nad tím, než odpověděla, „Myslím, že se stále drží zdravého rozumu, ale čím déle tu je, tím je to těžší.“

„Zdá se, že se zdráhá přijmout tvou pomoc.“

„Jsem kněžka Mišakal, a léčila jsem mysli lidí. Někdy pomoc odmítají, protože si nechtějí přiznat porážku. Někdy to musím

udělat bez jejich vědomí.“ Shlédla na medailon.

„Jsme v nebezpečí, Kazi,“ připomněl Darius. „Pokud budeme věřit tomu, co tvrdí Argaen Krkavčí stín, pak každý den, co jsme tu, jsou naše mysli v ohrožení.“

„Já vím.“ Minotaurus si podrážděně odfrkl.

„Kazi?“ Darius zase vyhlížel z okna.

„Co se děje?“

„Musím udělat všechno, co bude v mé moci, abych pomohl bratřím.“

Minotaurus se zašklebil. Ten tón znal dobře, neboť Huma ho použil mnohokrát. Znamenal nebezpečí. Znamenal, že se pokusí sami dobýt pevnost rytířstva a možná padnou solamnijskou čepelí. „Na to, co se tu děje, máme jen Argaenovo slovo.“

Darius zavrtěl hlavou. „Ale mám i oči a další smysly stejně bystré jako kterýkoliv elf. Stačí, když se pořádně podíváš z okna. Můžeš cítit tu hrozbu.“

Kaz se odmítl pohnout. „Já necítím nic jiného než hlad a únavu.“

„Kazi, ve jménu velmistra, jenž je tvým druhem…“ Rytíř se otočil, jeho oči planuly stejně jako občas minotaurovy.

Kaz by jistého jiného rytíře neodmítl, a to v něm zanechalo pocit viny. „Ráno je moudřejší večera.“

Ozval se zvon… jednou.

* * *

Minotauři seděli kolem táborového ohně, z něhož už zbývaly jen uhlíky. Byli na cestě domů po letech honu na něco, co mnozí z nich začali považovat za přízrak. Prohledali břehy řeky, ale nenašli ani Greelovo tělo, ani tělo uprchlíka. Hekar a Helati

popsali souboj mezi nimi do všech detailů. V jejich verzi skončil tím, že se oba bojovníci utopili v zuřícím proudu.

Skurn z toho nebyl šťastný, ale to ani zlobr Molok. Měli zcela rozdílné životy, spojoval je jediný cíl. Tím bylo zajetí nebo smrt Kaze. Důvody se velmi lišily, ale jejich posedlosti byly téměř stejné – a teď se oba cítili zrazeni zmizením jejich dlouholetého protivníka.

Molok si mnul jizvu na čele, mysl v jednom ohni. Kaz měl být jeho, nehledě na cár papíru, který dali vůdci minotaurů celé skupince. Kdyby to záleželo na něm, Kaz by se na východ nikdy nevrátil.

Skurna nezajímalo ani v nejmenším, jestli je Kaz mrtvý nebo živý, pokud by to byl on sám, kdo by zbabělce přemohl. I přes to, jak byl ocejchován, byl Kaz stále svým způsobem proslulý a požíval úctu pro svou sílu a zdatnost v arénách, a zjizveného minotaura štvalo, že někdo takový jako jejich uprchlík je stále tak uznávaný. Skurn chtěl chválu a odpovídající postavení za to, že porazí jednoho z bývalých šampiónů, bojovníka, který to mohl dotáhnout vysoko. Pokud by nepodlehl dojmu, že ti, co vládli, byli pouhé loutky Takhisisiných vojevůdců.

Tábořili na okraji oblasti, jíž se začalo říkat Solamnijská pustina. Obrovský vojenský útvar projel kolem teprve nedávno. Pustinou se táhly stopy přibližně dvou set koní. Solamnijští rytíři, navrhla Helati, se buď vraceli, nebo táhli na Vingaardský hrad. Vypadalo to na zajímavou situaci, která by dřív asi vzbudila jejich zájem. Teď ale už jen chtěli jít domů.

Ozvalo se zakvičení, které skupinku upozornilo na možný útok. Sekery, těžké meče a jiné zbraně se objevily v rukou minotaurů připravených k boji. Zakvičení ale nevyšlo z hrdla jednoho z nich; žádný minotaurus by nekvičel jako prase. Tím

směrem ale byla hlídka.

První minotauři se začali hýbat, když hlídka vkročila do kruhu slabého světla ohně. V jedné ruce držela sekeru, z níž odkapávala krev. V druhé držela zmítajícího se skřeta.

„Dva takoví se na mě pokusili skočit."

Minotauři si s odporem odfrkli. Skřet se snažil vypadat co nejmenší. Skřeti nikoho nezajímali. Dokonce i Molok se na to bídné stvoření díval zhnuseně.

„Zabij to," bylo všechno, co řekl.

„Jen v boji." Odsekl strážný. „Poprava tohohle by byla pod mou úroveň."

Ostatní minotauři přikývli. V zabíjení neozbrojených protivníků nebyla žádná sláva. Molok věděl dobře, že nesmí zpochybňovat minotaurský kodex cti, hlavně když je v menšině.

„Kromě toho," pokračoval strážný, „tenhle pytel roztřesených kostí a tuku vyjekl něco, co by nás mohlo zajímat."

„A co by to mělo být?" zeptal se netrpělivě Skurn. Nejraději by skřeta zabil tady a teď. Skřeti si nezasluhovali čestný souboj. Byli jen havěť, jako krysy.

„Pověz jim to! Opakuj, co jsi řekl mně, skřete!"

„Moje… jméno… je Hrbáč, ctihodní, úžasní pánové…"

Skurn skřeta kopl do boku. „Přestaň nám slintat na nohy a mluv k věci. A *možná* tě necháme žít."

Zdálo se, že si skřet vzal Skurnova slova k srdci a začal ze sebe chrlit. „Moje tlupa – tehdy byla mnohem větší – my jsme našli… rytíře. Všechny mrtvé, až na jednoho. Užíváme si s ním, když… když na nás zaútočí minotaurus a zabije všechny až na tři!" Hrbáč se na skupinku usmál, čímž ukázal zkažené žluté zuby. „Tři skřeti proti jednomu minotaurovi, ne dobrý poměr, hlavně když je jeden z nich v bezvědomí. Stáhli jsme se."

Minotaurus na stráži dodal. „Našel jsem ty tři, jak se plíží kolem jako psi. Dva z těch tupců mě v panice napadli, tak jsem je zabil. Zemřeli jedním švihnutím.“ Strážný, skrývaje úsměv, zvedl sekeru. Ostatní přikývli, uznávaje jeho obratnost. „Tenhle zbabělec začal blábolit o ‚tom druhém minotaurovi‘, tak jsem ho přitáhl sem, aby si to mohli poslechnout všichni.“

„Další minotaurus? Tak blízko?“ Molok přistoupil ke skřetovi a vzal jeho ošklivou hlavu do dlaní. „Ze kterého směru přišel?“

„Z jihu! Přišel z jihu!“

„Kaz!“ Zlobr se obrátil na Hekara a Helati. „To musí být Kaz.“

Skurn přistoupil k Helati. Jeho zjizvená tvář jí byla takhle zblízka ještě odpornější. „Říkala jsi, že Kaz je mrtvý! Totéž tvrdil tvůj bratr! Jen vy dva jste ten boj viděli a teď mi to začalo vrtat hlavou. Vysvětli to!“

Hekar se postavil mezi sestru a toho druhého. „Zpochybňuješ snad mou čest? Nazýváš mě lhářem?“

Ostatní minotauři se připravovali na souboj o čest. Mnoho z nich se soucitně dívalo na Hekara. Všichni věděli, proti čemu stojí. Mnoho z nich už pochybovalo, jestli je tato výprava správná nebo čestná. Hekar se postavil za mnohem víc než jen za svou sestru a za sebe.

Molok si to uvědomoval taky, jak se rozhlížel po skupince a všímal si každé reakce. Stejně jako Skurn už Hekarově příběhu nevěřil, ale na rozdíl od zohyzděného minotaura si byl vědom, že bude potřebovat každého z nich, jestli je Kaz skutečně naživu. Zlobr nebyl blázen a vůbec neměl v úmyslu přemoci Kaze sám.

„Hekare, nic takového si nemyslí.“ Molok Skurnovi položil ruku na rameno. Minotaurus do něj zabodl pohled, ale nepřerušil ho. „Kazovo tělo nebylo nikdy nalezeno. Proč? Protože přežil a schoval se – jako zbabělec!“

V kruhu minotaurů se zase ozvalo mumlání. Reagovali přesně tak, jak zlobr chtěl. Začni mluvit o cti a zbabělosti a uvěří všemu, co řekneš.

Oba minotauři stáli proti sobě. Skurn chtěl Hekara a ten druhý chtěl chránit sestru. Helati byla lapena mezi přivoláním hanby na svého bratra, když řekne pravdu, nebo na sebe, když zůstane zticha. Vybrala si to druhé.

„A co Greel?“ zeptal se Skurn. Začínal chápat, že pokud bude s Hekarem bojovat a zabije ho teď, nic tím nezíská. Ostatní minotauři byli naklonění Hekarovi a Skurn, stejně jako zlobr, dobře věděl, že nemůže Kaze honit sám. Ale nemohl se přinutit zcela hádku ukončit. Ztratil by tvář, kdyby ustoupil.

„Greel nebyl dobrý plavec,“ ozval se jeden z minotaurů kolem. „Jeho klan pocházel z hor, kde jsou jen potůčky. Nikdy se nenaučil plavat.“

Kdyby nebylo dalšího mumlání, jež se zvedlo okolo ohně, minotauři by mohli zaslechnout čtyři vydechnutí plná úlevy. Molok rychle převzal velení. „Vidíš? Greel se utopil. Nebyl plavec. Hodně odvahy, ten Greel. Skutečná čest.“

Hekar a Helati si rychle vyměnili pohledy. Greel skončil v řece jen proto, že do ní hodili jeho tělo. Poté co ho Hekar zabil. Pokud se týče cti, Greel žádnou neměl. Jeho úmyslem bylo od začátku zasáhnout Kaze kopím do zad. Jen Helatin výkřik Kaze zachránil. Greel se lekl a podařilo se mu smrtelně zranit jen Kazova koně. Pokud jde o Hekara a Helati, oba minotauři tam zemřeli. Po Kazovi nebyly nalezeny žádné stopy – to byla pravda. I když to jejich výraz neprozradil, zprávy o tom, že minotaurus nejspíš nezemřel, je oba potěšily i znepokojily zároveň.

„Kaz žije. Pokud míří na sever, míří do Vingaardského hradu,“ rozhodl Skurn.

„Rytířstvo by ho jen uvěznilo," protestoval Hekar. „Nešel by tam."

„Ale jde." Skurn se podíval na ostatní, jeho oči se zastavily na Molokovi. „Půjdeme do Vingaardu. Pokud je Kaz tam, pak budeme žádat jeho vydání." Někteří minotauři se netvářili zrovna nadšeně, že mají jít k vingaardské tvrzi a vyžadovat vězně. Skurn na ně zavrčel. „Jsou snad mezi námi zbabělci? Chce se někdo vrátit domů, aniž by splnil přísahu?"

Nikdo neodpověděl. Obrátit se teď by byla velká ztráta cti a velmi zbabělý čin. Raději smrt než to.

„Pak jsme dohodnuti."

„A co s tímhle?" zeptal se hlídkující minotaurus. Vytáhl Hrbáče na nohy za límec.

Skurn vycenil zuby.

„Dejte mu meč. Bude mít tu čest bojovat statečně o život. Pro skřeta velmi vzácná příležitost."

12

Stál ve středu arény neozbrojený. Dav minotaurů mu provolával slávu. Kaz reagoval tím, že zvedl pěsti vysoko nad hlavu a pomalu se otočil kolem dokola.

Jeho obratnost byla taková, že si nikdo nemyslel, že je blázen, když se postavil ozbrojenému protivníkovi s holýma rukama. Spíš to viděli jako šampiónův způsob, jak vyrovnat šance. Ale i kdyby ho vyzyvatel porazil, takovým vítězstvím by neutrpěla jeho čest. To, že vyzval šampióna, než aby se vypracoval na tutéž pozici postupně, naznačovalo, že vyzyvatel byl buď velmi statečný, nebo hloupý. Odpověď na sebe nenechala dlouho čekat.

Páni – 'cizáci', jak se jim říkalo – pobaveně sledovali dění z vyvýšených míst u severní zdi. Byli to lidští a zlobří velitelé, jeden ze zlobrů byl poradce vojevůdce Kryna, vůdce Takhisisiných armád. Aréna pro ně byla jen na ukrácení dlouhé chvíle; byli zde, aby zkontrolovali nové jednotky dobrovolníků – ve skutečnosti vojáků otroků. Zlobři a lidé nebyli ani tak vojáci jako dozorci. Minotaury vázaly k těm, co je vedli do bitvy, přísahy, nehledě na výsledek bitvy. Minotaurus, jenž se zavázal slibem zlobřímu kapitánovi, za něj musel položit život. Nebo by měl, pokud to byl pravý zástupce své rasy.

Kaz a dav kolem začali být neklidní, jak chvíle ubíhaly. Šampión byl dychtivý sklidit další vítězství, které by mu přineslo vyšší postavení. Jak dlouho bude trvat, než ho vliv cizáků učiní

jedním z vládnoucích minotaurů? Jistě už ne dlouho!

Brána proti Kazovi se se skřípotem otevřela. Minotaurus se připravil. Přemýšlel, jestli vyzyvatele bude znát. Možná to byl jeden z mladých, čerstvě z tréninku, které sám Kaz učil. Ne, žádný z nich nebyl tak pošetilý. Každý z nich už to zkusil a neuspěl. Potřebovali ještě hodně zkušeností, než budou moci doufat, že porazí učitele.

Postava pomalu vstoupila do arény. Dav náhle zmlkl. Páni se nahnuli se zájmem dopředu.

Před davem stál Solamnijský rytíř. Člověk proti minotaurovi. Pravda, rytíř měl dlouhý meč, ale neměl na sobě brnění, které by mu poskytlo ochranu proti Kazovým ránám. Nosil dlouhý knír, typický pro příslušníky jeho řádu. Způsob, jakým se pohyboval, hovořil o tréninku stejně úporném, jako byl ten minotaurův. Definitivně Solamnijský rytíř.

Muž vykročil ke Kazovi. Pomalu se dala rozeznat jeho tvář. Zdálo se, že zasáhla přímo minotaurovu duši. Kaz cítil, jak se ho zmocňuje panika. Ne tenhle člověk! Ne tenhle rytíř!

Ne Huma!

„Musí to tak být, Kazi," vysvětlil klidně Huma. Pozvedl meč a místo toho, aby jím ťal, hodil ho minotaurovi k nohám. „Nemáš žádnou zbraň; já udělám totéž." Rytířovy stříbrem protkané vlasy – podivné pro někoho tak mladého – zavlály ve větru.

Najednou tvář před Kazem už nebyla Humova, ale toho, koho znal jako Galana Dracose. Zírala na něj protáhlá, téměř plazí tvář.

„Vyzraď mi svá tajemství, minotaure. Co víš o mé moci? Co víš o mé magii?"

„Ne!" Bez přemýšlení Kaz vyrazil pěstí a zasáhl čarodějovu tvář. Krk se mu ohnul v prapodivném úhlu. Kazův protivník se zhroutil na zem. „Sargas tě vem!" vykřikl jméno temného boha

svého mládí. „Nic nevím! Nech mě být a straš někoho jiného!“

Kaz v hrůze sledoval, jak se hlava mrtvoly pomalu otočila a upřela na něj pohled. Ve tváři Galana Dracose se rozlil škodolibý úsměv. „To je pravda. Ty nic nevíš.“

Tvář se pomalu změnila zpět na Humovu. Měl v očích hořký pohled, jako by ho Kaz zradil.

To vyděsilo Kaze daleko víc než cokoli jiného. Svět se kolem něj začal točit a točit, dokud si neuvědomil, že je to sen. Noční můra. Jak sen končil, dovnitř se začala vkrádat temnota. Kaz se pokusil před temnotou utéci, ale nemohl. Lnula k němu jako skořápka kukly k housence. Zoufale se modlil, aby už přišel den, a z nějakého důvodu se bál, že se už nikdy neprobudí…

* * *

Denní světlo nepřineslo ve srovnání s noční můrou žádnou úlevu. Pokud něco, tak absolutní opuštěnost pevnosti se ukázala ještě více zdrcující než stíny nebo noční můra. V temnotě byla útěcha, že se v ní dá schovat. V mdlém světle dalšího zamračeného dne, a to byla skutečná realita, na ně něco číhalo. Nebálo se to dne a ve skutečnosti se to nezdálo o nic víc viditelné za dne, než bylo za noci. Nehmotné, všudypřítomné cosi.

Zvon se zatím ozval dvakrát. Neodbíjel v žádném daném čase; zvoník očividně zvonil, kdy se mu to hodilo – nebo možná kdy se to hodilo velmistrovi, pokud byl příběh Argaena Krkavčího stínu pravdivý.

Když Kaz neochotně vstal, po elfovi nebylo ani památky. Kaz se pohyboval pomalu, bolelo ho celé tělo. Podlaha místnosti se ukázala na spaní nanejvýš nepohodlná, ale Argaen řekl, že mohli dopadnout ještě mnohem hůř. Knihovna nebyla navržena jako

prostor k obývání. Kaz přemítal, kde elf je a co zase vymýšlí.

Kaz vyskočil na nohy. Darius byl už vzhůru, provozoval nějaké cvičení. Otočil se, když se na něj minotaurus obrátil. „Kde je Delbin?“

„Myslel jsem…“ Rytíř se podíval na šotkovu opuštěnou přikrývku. „Když jsem se naposled díval, byl tu.“

„Je to tichošlápek,“ zavrčel Kaz. „Nemůžu ani spočítat, kolikrát mi tohle provedl. Měl bych na to být už zvyklý. Ale myslel bych si, že bude mít aspoň trochu zdravého rozumu po tom, co nám včera řekl Krkavčí stín.“

Tesela se posadila, vzbuzena hovorem. „Třeba je s Argaenem.“

„Možná, ale silně o tom pochybuju.“

Darius vyhlédl z okna, jako by čekal, že šotka někde zahlédne. Díval se k srdci pevnosti. „Myslíš, že by se odvážil do pokojů velmistra? Šotkovi by něco takového bylo podobné.“

„To spíš do pokladnice v podzemí!“ zaburácel hněvivě Kaz, oba lidé na něj s úzkostí pohlédli. Donutil se hněv ovládnout. „Jen pro jistotu rychle prohledám knihovnu.“

„Prohledat kvůli čemu?“ přilétl k nim Argaenův klidný hlas z druhé strany místnosti. Elf vstoupil a nesl koš plný chleba, ovoce a vína. Odložil koš na stůl a otočil se ke Kazovi. „V čem je potíž, můj příteli?“

„Delbin. Ten šotek. Viděl jsi ho? Je v knihovně?“

„Pokud vím, tak ne. Ale šotci se dost špatně sledují…“ Argaen se zarazil. „Astro, já blázen! Měl jsem mít víc rozumu, ne to všechno vypovědět v přítomnosti šotka, ale myslel jsem si, že ho máte pod kontrolou.“

„Nikdo nemůže kontrolovat šotka,“ odpověděl nakysle Kaz. „A nikdo by ani nechtěl. Teď se musíme rozhodnout, co uděláme. Možná se odplížil, aby prozkoumal velmistrovy pokladnice!“

„Vingaard má dost jiných míst, které by mohly šotka zajímat," nabídl Darius.

„Já jsem – Paladine, odpusť mi! – putoval se šotkem několik měsíců. Šel k pokladnicím!"

„To je nanejvýš nepříjemné," zamumlal Krkavčí stín. Zdálo se, že usilovně přemýšlí. „Myslíte, že by se k nim dokázal dostat a otevřít je?"

„Jestli to dokáže, nebo ne, na tom nezáleží, elfe. To, na čem záleží, je, že by se velmi jednoduše mohl ocitnout nabodnutý na solamnijský meč, jestli je to, co jsi nám řekl, pravda. Šílení, nebo ne, pochybuji, že Solamnijští rytíři zapomněli na svůj výcvik."

„Pravda. Jestli vůbec něco, stali se jen více fanatickými. Vše jako příprava na vymyšleného nepřítele, samozřejmě."

„Mistře Krkavčí stíne," přerušila je Tesela, „proč tu zůstáváš? Proč tě rytíři neohrožují?"

Zdálo se, že to Argaena rozzlobilo a ostře odpověděl. „Byl jsem jejich váženým hostem. Tato myšlenka v nich musela zůstat po celou tu dobu, ačkoli jsem se také snažil jim v ničem nepřekážet. Ale to je teď sotva naší starostí. Posbírejte si věci a pojďte za mnou. Musíme zachránit vašeho společníka!"

Elf vykročil s takou netrpělivostí, že ostatní měli sotva čas reagovat. Darius byl nucený nechat zbroj ležet, vzal si jen meč a štít. Kaz vysunul sekeru z postroje. Jako jeden následovali rychle se pohybujícího Argaena.

K jejich překvapení elf okamžitě neopustil knihovnu. Místo toho se zastavil v předsíni a z kapsy vytáhl modrý krystal. Zatímco ostatní čekali, upřeně se na něj díval.

Něco rozmazaného se objevilo v jeho středu, ale nikdo nemohl říct, co to je. Krkavčí stín podržel krystal před Kazem. „Znáš toho šotka lépe než kdokoli jiný. Mysli na něj, soustřeď se na jeho

polohu.“

„Nemám rád čáry, elfe,“ odpověděl Kaz s odporem. „Mají ve zvyku být zrádné a nevypočitatelné.“

„Tohle je stěží něco takového. Chceš najít přítele, nebo bys raději prohledal naslepo celý hrad?“

Kaz na něj vrhl temný pohled, ale vzal si od elfa krystal a soustředil se na svého drobného společníka, jak to jen dokázal. Vzpomněl si na téměř nemizící úsměv na šotkově tváři, lišící se od divného výrazu, který měl v poslední době. Vzpomněl si i na Delbinovu knížku a Kaz si představil, jak do ní Delbin píše o svém posledním dobrodružství, o tom, které teď šotka zavedlo do…

„Tady! Vidíš?“ vykřikl Argaen.

A opravdu, rozmazaný oblak byl nahrazen jasným obrazem Delbina. Šotek byl v temné místnosti osvětlené jen malou svíčkou. Nevypadalo to, že jsou to pokladnice, ani část osobních pokojů velmistra. Místnost byla malá a zaprášená, jako by nebyla léta používaná.

„*Kde* to je?“ Z toho, co viděl, to Kaz nedokázal odhadnout.

Argaen Krkavčí stín zcela neelfsky vyprskl smíchy. Byl to smích zabarvený šokem, úlevou a něčím, co Kaz nemohl identifikovat.

„Víš, kde je?“ dožadoval se odpovědi Darius, plný obav.

„On je – je přece jen v knihovně!“ Ve tváři Krkavčího stínu bylo víc života, než zatím viděli dohromady. Byl skutečně nadšený svým objevem. „Následujte mě!“

Jak se zdálo pro elfa typické, Argaen se otočil a odkvapil, aniž by dal ostatním šanci se vzpamatovat.

„Jsou všichni elfové tak rychlí?“ zeptala se podrážděně Tesela. Očividně existovala nějaká hranice i pro laskavou kněžku.

Kaz, raději než by odpověděl, spěchal za rychle mizející

postavou jejich hostitele.

* * *

Elfa našli ve studovně knihovny, skloněného nad dlouhým zažloutlým svitkem. Kaz odhadoval, že je alespoň sto let starý. Argaen přikyvoval a uchichtával se tak podivně, až to minotaura znervózňovalo. Musel opět myslet na to, kolik zdravého rozumu ještě v Krkavčím stínu zůstalo.

„Pojďte se podívat," zavolal na ně Argaen, jakmile vešli. Aniž by vzhlédl, ukázal na jeden bod ve středu svitku. „Tohle je kopie originálního plánu knihovny. Váš zakladatel," elf vrhl rychlý pohled na Daria, „jí navrhl více než polovinu… tedy tu tajnou polovinu."

„Cože?" Rytíř vůbec nechápal, kam Argaen míří.

„Nevím, jak vypadají plány menších pevností na jihu, ale Vinas Solamnus chtěl, aby každá budova měla ještě jiný účel než ten zřejmý. Věděl, že Vingaard samotný by mohl být jednou obléhán a snad i dobyt. Proto nechal ve zdech postavit tajné chodby, dostatečně velké pro dva muže, pokud by stáli bok po boku. Váš šotčí přítel některé z těchto chodeb v této budově našel."

„Nikdy jsem o takových chodbách, o nichž tu hovoříš, neslyšel," odporoval Darius.

„Většina z nich byla zapomenuta. Tyhle svitky byly nalezeny během války, prý poté, co jeden z vašich zradil."

Darius zbledl v reakci na to, co elf naznačoval, a vytasil by meč, kdyby ho Kaz nechytil za paži. „Říká pravdu, Darie. Vysvětlím ti to později."

Rytíř ruku spustil, ale Kaz viděl, jak v něm roste zoufalství. A minotaurus mu to nemohl zazlívat. Připomněl si Humovu tvář,

když mu řekli o Renardovi. Renard, i přes bledou tvář a žádný smysl pro humor, se k Humovi vždy choval dobře a byl jedním z těch, kteří ho vycvičili. Rytířova kariéra se ale ukázala jako zástěrka. Dávno před tím, než vstoupil do řádu, se oddal kultu Morgiona, boha chorob a zkázy. Ukázalo se, že vyzáblý rytíř byl zodpovědný za smrt velmistra Tráka a vážnou nemoc pana Osvala. A co bylo nejhorší? Huma zjistil, že ten zloduch byl jeho vlastní strýc.

„Tady, tady a tady," říkal klidně Argaen a ukazoval na mapu, přičemž nevěnoval Dariovi pozornost. „Tohle jsou vchody, jimž bude váš přítelíček nejblíže. Pokud mu všichni nadběhneme a pak se začneme přibližovat, jeden z nás ho musí chytit."

„Měl by se modlit, abych to nebyl já!" zavrčel Kaz. „Pověsím ho ze stropu téhle budovy za límec košile!"

* * *

Delbin si užíval jako nikdy. Tajné chodby a zámky bylo to, pro co šotek žil. Říkal si, jak by jeho přátelé doma žárlili. *Dobře jim tak,* rozhodl se.

V jistém smyslu byl Delbin trošku zvláštní na někoho své rasy. Většina šotků se zajímala jen o málo víc než zábavu. I když se občas našly výjimky v podobně vážných ‚podivínů', jak jim říkali mladí. Delbin měl rád dobrodružství, a i když to nikdy nikomu neřekl, hlavně ne Kazovi, toužil i po něčem větším, po tom, aby měl jeho život smysl. Poslouchal příběhy o hrdinech, jak šotčích, tak jiných. Jeho touha rostla. Naneštěstí Delbin byl příliš mladý, aby se mohl účastnit velké války. A v době, kdy byl dost starý, aby se dokázal sám odplížit z domu, se válka dostala až do Hýla a Ta, která má mnoho tváří, jak šotci nazývali Takhisis, byla vypuzena z

Krynnu.

Delbin se vrátil k tomu, co zrovna dělal. Velká pavučina mu blokovala cestu nahoru. Zatím mu tohle velké dobrodružství nepřineslo nic víc než pár starých mincí, zrezivělý nůž a jedny zábavné tajné dveře. Pavučina je svým způsobem zajímavá, pomyslel si Delbin. A v duchu si představil, jak ji tkají gigantičtí pavouci, velcí jako on sám. Představa, kterou si pro sebe šotek vytvořil, byla natolik reálná, že mohl téměř vidět osm rudých očí…

Najednou se osm rudých očí zablesklo a Delbin se ocitl tváří v tvář stejnému pavoukovi, jehož si právě představoval. Ta potvora byla neuvěřitelně ohyzdná, alespoň to, co z ní viděl, a sotva se vešla do chodby. Ale i přesto postupovala kupředu. Představovat si obrovské pavouky byla jedna věc, ale skutečně je vidět, bylo… *bylo fujtajbl,* rozhodl se Delbin. Jeho malinká svíčka svítila příliš slabě, než aby monstrum zastrašila. A nůž, který byl skvělý k otevírání zámků tajných dveří, byl příliš tupý pro boj. Vlastně i meč, kdyby dokázal nějaký zvednout, by byl asi stejně neužitečný. Pavouk byl prostě obrovský.

Jeho osm dlouhých noh, každá silná jako šotkova paže, škrábalo o zdi chodby, jak se veliká stvůra pomalu prodírala přes síť. Delbin zjistil, že je paralyzován. Ne strachem, který zažíval jen zřídka, ale jako by byl hypnotizovaný tím, co se děje. Pavoukovy oči ho lákaly do temného bezpečného místa, kde by mohl sladce usnout, zamotán v přikrývce.

Upustil svíčku.

Pavouk trochu ucouvl a Delbinova mysl se projasnila. Ta hrůza byla jen pár stop od něj. Pokusil se otočit, ale k jeho překvapení měl nohy svázané k sobě – pavučinou, samozřejmě, pomyslel si, jak začal padat ze schodů. Pavouk se otřepal po leknutí a zase se

začal ke své bezmocné oběti přibližovat.

Řev – válečný pokřik – zazněl zatuchlou chodbou. Najednou stála za gigantickým pavoukem obrovská postava koupající se ve světle. V jedné ruce, téměř škrábající o strop, měla velkolepou bojovou sekeru, se kterou nemohl žádný člověk zacházet tak lehce.

Pavouk zaváhal, chycený mezi touhou a zmatkem. Delbin se s otevřenou pusou díval, jak se sekera snesla dolů a zakousla se do stvůry. Ven něco vystříklo a potřísnilo jak šotka, tak okolní stěny, když ta úžasná zbraň pavouka rozsekla vedví. Malilinkatý mozek stvůry, opožděný za skutečností, odmítal hned zemřít. Světlo v jeho osmi očích pomalu zhasínalo, jak se potácel k Delbinovi. Sekera znovu dopadla.

Konečně ta hrůznost u šotkových svázaných nohou padla.

„Delbine!“ Ze sekery odkapávaly tekutiny z pavoukova těla. Kaz překročil ostatky a poklekl vedle společníka. Za ním přibíhala Tesela, nesoucí pochodeň. Z chodby se ozývaly i další zvuky, běžící nohy, jež nepochybně patřily Dariovi a Argaenovi.

„Delbine, ty zatracený troubo!“ zamumlal Kaz. Podíval se na šotkovy nožky. „Co je tohle?“

„Pavoučí vlákno,“ všimla si Tesela. „Co jiného by pavouk použil?“ Předala Kazovi pochodeň a medailonem se dotkla pavučiny. Lepkavá vlákna se rozpustila.

„Ta věcička je moc šikovná.“

„To je.“ Narovnala se a podívala se na šotka. „Není ti mdlo? Nebo máš modřiny? Musel jsi spadnout.“

„Jak jsi to udělala?“ Delbin si prohlížel zbytky sítě. „Mohl bych se to naučit? Funguje to jen na pavoučí sítě? No, nemyslím si, že bych byl zraněný. Měl jsi ho vidět, Kazi, i když tys ho asi viděl, ale vypadalo to, jako by se objevil odnikud a zrovna, když jsem si

myslel, že ta pavučina vypadá, jako by ji utkal obrovský pavouk, a…“

Kaz zakryl šotkova ústa rukou a podíval se na Teselu. „Myslím, že je v pořádku.“

„Při Paladinově meči! Co se tu stalo?“ Darius, s mečem v jedné ruce a svíčkou v druhé, se přihnal ze schodů za Delbinem. „To je pa… pa… pa…“

„Pavouk, ano.“ Připojil se k nim Argaen, tiše scházeje ze schodů. Zatímco on i Darius očividně běželi, jen Darius vypadal zadýchaně. „Nemůžu říct, že bych někdy potkal tak velkého. Ne na takovém místě, jako je Vingaardský hrad.“

Kaz si o pavouka otřel sekeru. Zápach tělních tekutin obludy začínal být znatelný. „Byl jsi někdy v těchto chodbách?“ zeptal se elfa.

„Když jsem ty svitky našel poprvé – a věř mi, že to bylo zcela náhodou, neboť byly velmi dobře schované – rozhodl jsem se, že prozkoumám celý systém knihovny. Potkal jsem mnoho pavouků, samozřejmě, ale nic podobného tomuhle.“

„Delbin říkal, že se objevil odnikud. Zrovna když si myslel, že pavučina vypadá jako utkaná obřím pavoukem.“

Elf se zamračil. „Směr toho, co naznačuješ, se mi ani trochu nelíbí. Věci se začínají ještě zhoršovat. Obávám se, že tu hrůznost mohl nějak stvořit sám šotek – pomocí magie.“

Šotek byl zticha, ale v jeho očích byly jiskřičky, jež se Kazovi ani trochu nelíbily.

„Co tím myslíš,“ zeptal se minotaurus Argaena, „když říkáš, že Delbin to mohl ‘stvořit’?“

„To možná nebyla nejlépe zvolená slova. Co říkám, se týká nás všech. A to i toho, co se vám stalo, když jste vstoupili do hradu. Vzpomínáte si na rytíře, o němž jste mi řekli? A o zvucích mužů a

zvířat, i když kolem nikdo nebyl?“

„Ten rytíř byl skutečný,“ odvětil suše Darius.

„Možná. Váš rytíř zmizel, ať byl skutečný, nebo ne. Ale pavouk ze šotkovy představy nezmizel.“ Argaen si Delbina ve světle pochodně pečlivě prohlížel. Kaz si všiml, že se jeho společník otřásl.

„Nechť je ti tohle poučením, Delbine,“ minotaurus dobrosrdečně plísnil šotka. „Nevydávej se na žádná dobrodružství beze mne.“

„Jak přesně jsi našel ten vchod, který jsi použil, šotku?“ zeptal se velmi zaujatě elf. „Dokonce i já bych měl potíže jej najít bez pomoci a dokázat jej otevřít…“

Delbin se zakřenil. „To je jednoduché. Všechno, co musíš udělat, je vědět, kde hledat, a zámky nebyly až tak dobře schované. A celkem mě bavily, můj strejda Kapustňák mě totiž naučil spoustu triků. Hodně šotků si myslí, že on je nejlepší, což on je, ale…“

„Delbin je šotek,“ přerušil ho rychle Kaz. „To by měla být dostatečná odpověď. Mohl by takhle pokračovat hodiny a hodiny. Nevím jak vy, ale já bych odtud nejraději odešel. Tenhle přerostlý broukožrout páchne až do nebes a i na poušti jsem viděl méně prachu.“

Elf nepřítomně přikývl. „Samozřejmě. Nejbližší východ je ten, kterým jsi přišel.“

Kaz překročil zbytky pavouka. Tesela pomohla Delbinovi na nohy. Šotek trochu vrávoral. Kněžka se pohnula, aby mu pomohla. Ale najednou tam byl Argaen. Chytil Delbina za paži.

„Dovol mi, člověče.“ Argaen se na ni zdvořile usmál. Tesela bezděčně ustoupila. Elf pomohl šotkovi přes pavouka. Tesela zamrkala a rychle je následovala, nechtěla zůstat s tou odporností

sama. Pavouci ji děsili od dětství.

* * *

Den jako všechny ostatní dny, na které si mohl vzpomenout, pomalu utíkal. Nic se neměnilo… nikdy. Konec byl v nedohlednu.

Pan Osval seděl v hlavním sále, odkud on i jeho četní předchůdci, včetně bratra, vládli. Trůnní sál bylo místo moci, navržené tak, aby podtrhlo velmistrův statut jako nejvyššího velitele a Paladinův hlas. Křeslo, na němž velmistr seděl, bylo o úroveň výš než jakékoli jiné. Kdokoli, kdo by žádal o audienci, byl nucen k němu vzhlížet. Za trůnem s vysokým opěradlem, jenž ještě víc zdůrazňoval, kdo tu vládne, visel velký solamnijský erb. Ledňáček byl vyšší než člověk.

Kdysi by po stranách trůnu stála stráž. Další muži by lemovali síň a ještě více by jich bylo u velkých dveří do sálu. Nyní když Osval zvedl hlavu, spatřil jen hrstku rytířů. Ne víc než tucet. A bylo otázkou, jak moc se na ně mohl spolehnout. Tihle muži byli nemytí, špinaví, sotva typičtí zástupci rytířstva, které kdysi tak ctil. Byli šílení, samozřejmě, a bylo to šílenství, za něž mohl *on.* On sám měl štěstí, že se zatím nestal obětí *jeho* nesmírné moci, i když každým dnem bylo čím dál těžší odolávat. S každou hodinou bylo čím dál snazší nechat svou mysl se prostě jen tak toulat… k…

Zazněl zvon, který ho vytrhl ze snění. Vytřeštil oči a na jeho popraskaných rtech se objevil úsměv. Jeho muži si možná mysleli, že je to součást jeho šílenství, když přikázal, aby byl vždy alespoň jeden z nich na stráži u zvonu. Rozkaz zvonit na zvon v náhodných intervalech samozřejmě vyvolal v tvářích mužů, kteří ho kdysi uznávali, pohledy plné lítosti. Ale pan Osval věděl, co dělá. Hlasité zvonění zvonu ho vždy probralo, když se začal příliš

propadat do hlubin šílenství. Zvonění – a jeho vlastní síla Paladinova kněze, něco, o čem většina jeho bratrů rytířů neměla zdání.

Co se asi děje venku, přemítal. Kde je Benet? Kde je Arak Jestřábí oko, hlava řádu Koruny? Kde je Huma? Renard? Kde…

Když si uvědomil, že někteří z mužů, na něž čeká, jsou dávno mrtví, proklel toho, jenž putuje temnotou. Ale jsou tu jiní…

„Přemýšlíš nad vlastní smrtelností, velmistře?“ zeptal se ho najednou hlas, který zněl spíš jako zasyčení.

Osval se už dávno nelekal, když se *on* rozhodl objevit. „Vylez ven, zbabělce.“

Oblak tmy se zformoval před velmistrovým trůnem, ale žádný ze strážných si ho nevšiml. „Jste snad slepí?“ chtěl na ně křičet. „Nepřítel stojí přímo před vámi!“

Rytíři pokračovali v tupém zírání přímo před sebe bez jakékoli reakce. Byli lapeni v jakémsi pokrouceném nesmyslném světě, v němž vykonávání povinností bylo to jediné, co jim dávalo smysl života. Byli ti nejlepší, nejostražitější strážní, jací vůbec mohli existovat, ale postavu, která se ukrývala ve stínech, neviděli.

Osval rezolutně odmítl pomyslet na to, že by to mohl být on sám, kdo je šílený, a že ten před ním by ve skutečnosti mohl existovat jen ve velmistrově mysli.

„Mám ti říct, co tenhle den přinese nového?“ vysmíval se mu stín. „Chceš vědět, jaká nová zvěrstva jsou páchána ve jménu Paladina a Solamnijských rytířů?“

Tohle byla hra, kterou hráli každý den. Pan Osval se chvěl rostoucím vztekem a nejistotou. Solamnie byla v troskách. Rytíři drancovali na těch samých lidech, které měli ochraňovat. Staří spojenci byli teď stíhaní nepřátelé.

Vše na rozkaz velmistra.

„Nemůžeš mi říct nic nového, mágu, a já ti také nic nového neřeknu.“ To poslední prohlásil s jistým zadostiučiněním. Už nemohl přivolat sílu, aby mohl plně použít dary Paladina, jež mu byly jako Paladinovu knězi a Pánu rytířů propůjčeny. Jak se to asi stalo?

„Můžu tvé lidi zachránit před tvým šššílenstvím.“ Osval trefil hřebíček na hlavičku. „Musíš mi říct jen pár jednoduchých věcí. Čím více otáliš, tím to pro tebe bude horší. Víš, že tvůj drahocenný hrad stojí s otevřenými branami, bezbranný, a kromě několika rytířů tady jich v celém Vingaardu je jen pár tuctů?“ Stín se zachechtal. „Brzy přestanou Solamnijští rytíři existovat, a úplně zbytečně.“

„Do Propasti s tebou!“ vykřikl velmistr a zvedl se z trůnu. Rytíři na stráži se na něj krátce podívali, ale jelikož se nic nezdálo v nepořádku, vrátili se ke svým ‚povinnostem‘. „Kdyby sis mohl vzít to, co chceš, dávno by sis to vzal! Spatřil jsem to ve vizi! Paladin mě vede od začátku! Jde jen o to vydržet déle než ty, přízraku! Tvůj vlastní čas je omezen! Já vytrvám!“

„Ty neudělášššššš nic. Jsi neschopný, velmistře! Chceššš vědět tajemství? Brzy, velmi brzy, bude to, co chci, mé!“

„Ať si tě Takhisis odnese do temnoty!“ Osval se svalil zpět na trůn.

„To už udělala, jak můžeššš vidět…“ Stín se začal ztrácet, ale než se tak stalo, zahlédl velmistr jeho tvář. Byla to lidská tvář, i když jen vzdáleně, protože vlasy ležely připlácnuté k lebce a obličej byl protáhlý, ještěří. Kůže tomu zdání ještě napomáhala, celá pokrytá vrstvou šupin nebo strupů.

Dlouho poté, co stín zmizel, pokud tam vůbec byl, se Osvalovi konečně podařilo zašeptat jméno, které patřilo té odporné, méně než lidské tváři.

„*Dracos!*“

13

Světlo dne rychle pohasínalo. Kaz a ostatní zahlédli u velmistrovy citadely několik zbývajících rytířů vingaardské tvrze, jež se zdáli být pohlceni rituály, které vykonávali zcela bezmyšlenkovitě. Viděli skupinku tří nebo čtyř rytířů procházet pomalu a uvážlivě mezi ostatními rytíři a rozdávat jim louče. Jejich krok byl vyrovnaný, pravidelný bez jakéhokoliv zaváhání. Kazovi to připomínalo příběhy o mrtvých, vylézajících z hrobů. Vedle něho stál Darius, ruce sevřené na parapetu tak silně, až mu zbělely klouby. Rytíři, jakmile byli vybaveni pochodněmi, se sevřeli do obranné formace kolem vchodu do budovy, každý muž stojící tváří v tvář temnotě venku. Ani minotaurus, ani Darius nespatřili žádnou viditelnou hrozbu. Zdálo se, jako by se rytíři snažili zadržet samotnou tmu. Zvon zazvonil svou jedinou notu dnes už alespoň potřinácté, i když Kaz to už přestal počítat.

„Jak dlouho tohle ještě může trvat?“ zamumlal. Vingaardský hrad, přemítal Kaz, byl jako zamrzlý v jakémsi podivném snu, kde všechno se zdálo zpomalené, neměnné. Nedávalo to žádný smysl, byla to jen věčná prázdnota. Rytíři se na stráži během dne několikrát vystřídali, ale jinak nedělali nic jiného. Několik rytířů prošlo kolem hradeb pevnosti, prý na stráži, ale Kaz věděl, že nepřítel by mohl vstoupit kdykoli, aniž by si ho kdokoli všiml.

„Na co ještě čekáme?“ zavrčel na společníky. Darius jen přikývl. Byl celý nedočkavý, aby se už pustili do vymýšlení

nějakého velkého plánu. Minotaurus se zašklebil. Darius byl dobrý a statečný muž, na člověka. Ale jako mnoho rytířů si myslel, že to, co bylo třeba, je slavný útok střemhlav, přímo do tlamy nebezpečí. Kaz o sobě věděl, že i on je občas přehnaně horlivý, ale zkušenost ho naučila vážit kroky.

Tesela byla zticha. Seděla na zemi se zkříženýma nohama, oči zavřené. Kaz nemohl s jistotou říct, jestli provozuje nějaký rituál nebo je prostě jen znuděná stejně jako on. Měl podezření, že ona sama si není jistá, co dělat dál.

Ucítila na sobě jeho pohled, otevřela oči a vzhlédla k němu. Něco ji trápilo, to minotaurus instinktivně vycítil. „Co se děje?"

Kněžka zavrtěla hlavou. „Nevím jistě. Snažila jsem si vyčistit mysl a žádala jsem Mišakal o radu celý den, ale stále nemůžu přijít na to, co mě ruší… jen že to nějak souvisí s Argaenem."

„S tím elfem?" zabručel Darius.

„Modlila jsem se k Mišakal, ale když jde o elfa, necítím nic. Jako by tam byla nějaká – nějaká překážka."

„A tvá bohyně není dost silná, aby ji odstranila?"

Pohled, kterým rytíře probodla, mohl zabíjet. „Nemůžu jen lusknout prsty a mít každý požadavek okamžitě splněn, rytíři Solamnie! Mišakal, jako všichni ostatní bohové, má starosti, jež jsou nad možnostmi chápání smrtelníků. Nejsem její jediná starost, i když cítím její lásku. Může existovat sto různých důvodu, proč nemohu spatřit to, co chci. A když už jsme u toho, kde je tvůj Paladin? Proč nepomohl vlastním lidem?"

Kaz, který byl z celé družiny asi jediný, kdo kdy potkal boha – naneštěstí to byla Takhisis – se pousmál. Podle jeho názoru měli bohové více omezení, než si lidé vůbec dokázali představit.

Minotaurus se zvedl ze židle, kde leštil sekeru a snažil se přijít na způsob, jak opravit zub na jedné z čepelí, a pomalu přešel k

oknu. Kromě větru a občasného úderu zvonu bylo všechno příliš tiché. Tu noc, kdy přišli, se děly temné, nepozemské věci. Ale teď, až na prázdnotu a nekonečnou clonu mraků, věci byly téměř… obyčejné.

To se Kazovi ani trochu nelíbilo. Z jeho zkušeností, když věci byly klidné a obyčejné, brzy se vždy stalo něco neobvyklého. „Je to, jako bychom čekali na nějaký signál," zašeptal si minotaurus pro sebe.

„Co se děje?" zavolala Tesela.

„Nic. Vůbec nic, jak se zdá."

„A! Tady jste!" Argaen vešel dovnitř, jako by prohledal celou knihovnu, než je našel. Elf vypadal vždycky alespoň trochu překvapený, že tam stále ještě jsou. Kaze to notně znervózňovalo. Jako by byli dočasná odchylka od normálního stavu věcí, která jednoho dne prostě přestane existovat. Bez pochyby by Argaen Krkavčí stín zapomněl, že tam vůbec byli.

„Přinesl jsem vám jídlo!" Elf na stůl postavil košík chleba a kotlík husté zeleninové polévky.

„To je od tebe velmi laskavé, pane Krkavčí stíne," odvětil zdvořile Darius.

„Kde získáváš zásoby?" zeptala se Tesela a přivoněla k polévce. Delbin se zoufale snažil jí kotlík vytrhnout z rukou. Argaen se natáhl, zavrtěl hlavou a odtáhl šotka od kotlíku. Delbin se usmál a spustil ruce podél boků, ale oči mu stále zabíhaly k jídlu.

„V pevnosti jsou studny a poblíž je jedna, která rytířům slouží jako špižírna. Protože je částečně pod zemí, jídlo v ní dlouho vydrží. Obávám se, že maso se zkazilo už dávno, ale rostliny tam vydrží měsíce. Pokud jde o přípravu jídla, můžete za to děkovat té troše čar, které ovládám. Zachutnala mi lidská jídla. V poslední době jsou pro mě elfské pokrmy příliš éterické." Argaen jí věnoval

další zářivý úsměv.

„Zásoby z Vingaardu by mohly pomoci některým vesnicím tam na jihu," řekla Tesela příkře.

„Můžeš to zkusit, kněžko. Ale já jsem jen jeden a okamžitá potřeba, pokud mi promineš, že to říkám, je zde."

Teselin výraz naznačoval, že s elfovým názorem nesouhlasí. Posledních pár let tu elf pracoval zbytečně, zatímco lidé okolo sotva přežívali. Ale co by člověk mohl čekat od elfa?

„Jak jde tvé studium, Argaene?" zeptal se minotaurus. „Přišel jsi na něco?"

Elf mu věnoval křivý úsměv. „Možná jsem přišel na něco, co změní celou situaci. Brzy se to dozvíš, slibuji. Prosím, jezte."

Z vůně polévky se sbíhaly sliny. Kaz, jenž byl zvyklý jíst suchary a to, co našel nebo ulovil, pustil z hlavy všechny obavy a vzal kotlík od Tesely, která začínala vypadat, že se snad do jídla vůbec nepustí. Darius vytáhl nůž a nařezal chleba na stejné díly. Delbin nedočkavě poskakoval.

Argaen se podíval dolů na šotka. „Delbine, než budeš jíst, mohl bych tě poprosit o laskavost?"

Delbin se podíval na jídlo, pak na elfa a pak znova na jídlo.

„Jde o zapeklitý zámek."

Šotkovi se rozzářila očka. „Kde je?"

„Tudy." Elf a šotek zmizeli z místnosti. Kaz si pobaveně odfrkl. Jen Argaen mohl přijít s tou jedinou věcí, která byla pro šotka zajímavější než jídlo.

Každý si vzal porci polévky a chleba. Chleba byl ještě teplý a chutnal tak, jak může jen čerstvě upečený bochník. Kaz si řekl, že čáry jsou občas přece jen užitečné. Možná by ho Argaen mohl naučit čarodějné základy, aby mohl dát dohromady polévku.

„Skutečně vynikající," podařilo se říct Dariovi, když zrovna

neměl plnou pusu.

Na druhou stranu Tesela nebyla tak nadšená. *„Voní* to skvěle, ale má to divnou příchuť."

„Já bych řekl, že to chutná báječně." Kaz právě dojídal svou misku a snažil se spočítat, kolik toho musejí nechat Delbinovi.

„Neříkám, že to není dobré, ale na té chuti se mi něco nezdá."

„Vyměnila bys polévku za kus chleba? Já bych si dal, jestli nechceš." Kaz doufal, že na jeho nabídku přistoupí.

Tesela se usmála, ale odmítla. „Chleba je dobrý, ale polévka je zdravější. Možná že se mi to jen zdá."

Kaz zklamaně sledoval, jak upíjí z misky. Když ji nesla k ústům podruhé, něčeho si všiml.

„Ženo… Teselo… proč tvůj medailon září?"

„Cože?" Kněžka rychle odložila misku a zírala na artefakt, který jí visel na řetízku kolem krku. „Nikdy jsem neviděla, že by něco takového dělal!"

„Má takhle blikat, paní Teselo?" zeptal se Darius. Potil se. „Točí se mi z toho hlava."

„Nevím, co má dělat, protože netuším, proč to dělá!"

„Musí to být… musí…" Kaz si nemohl vzpomenout, co vlastně chtěl říct. Stejně jako Darius, i on se začal najednou silně potit. „Já…"

Dariův sten ho donutil otočit hlavu, i když to podle minotaura trvalo věčnost. Bezmocně sledoval, jak se rytíř svezl na zem. Tesela se pohnula, aby mu pomohla, ale i ona sama měla problémy zůstat stát rovně. Kaz cítil, jak se mu mysl začíná oddělovat od těla. Dostal zoufalý nápad a z posledních sil si zaťal drápy do stehna. Projela jím bolest a trochu ho probudila.

Tesela, jak mohl vidět, se už nesnažila dostat k Dariovi. Místo toho klečela a nad hlavou držela medailon. Na tváři jí bylo vidět

vypětí.

Napůl blouznící Kaz se vzepjal v plné výšce a začal klopýtat k hlavnímu sálu. *Delbin,* opakovala jeho mysl. *Delbin musí být v nebezpečí!* Dostal se do půli cesty, když se pod ním podlomila kolena a spadl na podlahu. *Delbin v nebezpečí… a Argaen?*

Kaz už se nemohl hýbat. Dokonce i dýchat začalo být obtížné, byla to skoro ztráta času. *Argaen.* Minotauras si to konečně spojil dohromady. Muselo to být tak. Prostě muselo. Mohl to být on?

* * *

„Mišakal! Prosím tě! Ti dva jsou potřební! Vím, že nejsem nejlepší z tvých kněží a mé schopnosti jsou malé, ale prosím, dej mi silu je přivést zpět!“

Sladkou, teplou temnotou, která Kaze halila jako kožešina, se prodral naléhavý hlas. Chtěl tomu hlasu říct, aby ho nechal v jeho tiché osamělosti dřímoty na pokoji. Jaké právo měl ten hlas ho rušit? Byl unavený a potřeboval si odpočinout. *Dlouho* odpočinout.

„Kazi! Poslouchej mě!“

Chtěl ženě říct, ať jde pryč. Ženě jménem Tesela. Ženě jménem Tesela, která je kněžkou. Kněžce jménem Tesela, jež se ho snažila vytáhnout ze spánku.

Spát ne! zašeptala jedna jeho část.

Jeho mysl, která byla roztříštěná, se zase začala scelovat. Tesela byla kněžka Mišakal. Nerušila by ho, kdyby k tomu neměla dobrý důvod. Ta žena se mu snažila pomoci. Myšlenka na křehkou lidskou ženu, jak se snaží pomoci plně vzrostlému minotaurovi, ho z nějakého důvodu pobavila a začal se smát. Znělo to jako zabublání.

Tesela ho musela slyšet, protože její hlas začal znít nadšeně. „Díky, Mišakal! Díky!“

„Přestaň…“ Kaz přinutil ústa a jazyk pracovat. „Přestaň mi křičet… do uší!“

„Kazi!“ Cítil na těle teplo jiného. Minotaurus si začal uvědomovat i jiné pocity, například to, že se mu zvedá žaludek.

„Uhni!“ vykřikl dost nahlas, aby jemu samotnému začalo zvonit v uších. Tesela se od něj odtáhla a on se převalit tak akorát včas, aby se nepotřísnil vlastními zvratky. Nějakou dobu se zdálo, že všechno jídlo, které kdy snědl, se ho snaží co nejrychleji opustit. Ale nakonec to skončilo. Zhnuseně se odvalil pryč.

Trvalo nějaký čas, než se Kaz cítil dostatečně v pořádku, aby se postavil před ostatní. Tesela mu podala vodu a kus látky. Utřel si čumák do sucha a podíval se na oba lidi. Oba byli bledí, hlavně Darius, jenž vypadal zhruba tak špatně, jak se Kaz cítil.

„Co… co se stalo?“

„Všem se nám udělalo zle,“ odvětila vážně Tesela. „Myslím, že jsme byli otráveni.“

„Měl jsem takové podezření těsně před tím, než jsem…“ Kaz vytřeštil oči. „Teselo, jak blízko jsem byl smrti?“

„Tak blízko jako Darius. Jsi větší, ale svou misku jsi dojedl. On snědl jen polovinu.“ Kněžka se rozzářila. „Mišakal vedla mou ruku. Mohla mě ochránit skrze medailon, ale vás ne. Musela jsem se stát její rukou. To znamenala ta záře z medailonu. Varoval nás před nebezpečím.“

Kaz se zvedl na nohy. Kotlík polévky stále ještě spočíval na stole. Kaz kotlíkem mrštil o zeď. „Ať si elfa vezme Sargas! Kde je?“ Minotaurus se otočil k oknu. „Je tma. Jak dlouho už je tma?“

„Blíží se půlnoc,“ řekl Darius. „Této lady a její paní dlužíme životy.“

Tesela udiveně zavrtěla hlavou. „Nemyslela jsem, že je možné někoho tak rychle uzdravit. Ne někoho na prahu smrti, jako jste byli vy dva. Myslím, že kdybych měla dost praxe – Mišakal nedopusť! – a vůle, měla bych být schopna léčit takhle rychle téměř pokaždé. Kdybych to jen věděla dřív! Kolik životů mohlo být zachráněno!“

Kaz cítil, že ho nohy ještě dobře nenesou. Ale ať to zkoušel, jak chtěl, ještě nemohl svou válečnou sekeru pořádně zvednout. „Kde je Argaen Krkavčí stín? A když jsme u toho,“ vzpomněl si najednou, „kde je Delbin?“

„Mišakal nechť mi odpustí!“ Tesela vyskočila na nohy. „Může zrovna někde umírat na otravu jedem!“

Trojice co nejrychleji prohledala hlavní sál knihovny. Ukázalo se zřejmé, že ani Delbin, ani Argaen nejsou v bezprostřední blízkosti. Kaz si se svíravým pocitem uvědomil, kde musejí hledat.

„Pokladnice,“ zabručel.

Že se Delbin dokáže dostat kolem netečně procházejících stráží Solamnijských rytířů, bylo Kazovi jasné. Proč se je ale Krkavčí stín pokusil otrávit, byla zcela jiná otázka.

„Co můžeme dělat?“ zeptal se bledý Darius.

Kaz potřásl hlavou, snažil se ji pročistit. Pozvedl sekeru, ale věděl, že ještě nemá sílu ji použít. Bojovat proti šíleným rytířům stejně nebylo něco, do čeho by se mu chtělo. A Kaz nepochyboval o schopnostech Argaena Krkavčího stínu. Nějak se mu podařilo přimět Delbina, aby souhlasil, že se pokusí dostat do pokladnic. Možná tím, že držel životy obou lidí a Kaze jako rukojmí.

„Nemáme na vybranou,“ řekl minotaurus zdráhavě. „Nemohu Delbina opustit, ale teď nedokážu bojovat. Myslím, že bychom měli požádat o audienci u velmistra. Šílený, nebo ne, myslím, že jakékoli varování, které mu dám, získá Osvalův zájem. Vy dva

byste měli raději zůstat zde, pro případ, že se mýlím.“

„Nazval bys mě zbabělcem, minotaure?“ žádal Darius. „A sám sebe bláznem? Máš větší naději na úspěch, když tě bude provázet člen řádu jako stráž.“

„Můžou se na vás oba vrhnout, aniž by mrkli okem,“ připomněla jim Tesela. „Argaen řekl…“

Kaz si hněvivě odfrkl. „Argaen řekl mnoho věcí, které mi teď připadají podezřelé.“

* * *

Zástup zpomalil. Benet nijak netoužil po tom zavelet, aby zastavili, ale rada jeho strýce mu jasně zněla v hlavě.

„To, abys dorazil včas za dne, není důvod jet naslepo v noci, chlapče,“ řekl by starší rytíř. *„Častokrát vjela hlídka přímo do léčky. Jdi pomalu… pomalu, ale jistě.“*

„Pomalu, ale jistě,“ řekl si pro sebe.

„Co jste říkal, můj pane?“ zeptal se stopař, který jel vedle něj.

„Chci, abys prozkoumal cestu před námi. Buď opatrný. Budeme tě následovat pomalejším tempem.“

Muž se na něj nevěřícně podíval. „Máte v plánu pokračovat i v noci?“

„Musíme. Copak to necítíš?“

„Cítím *co?“*

„Ta…“ *Jak to mám vysvětlit?* přemítal Benet. „Ta – *přítomnost* – se stáhla! Teď bychom ji už měli cítit, jak se sápe po našich myslích, přibližuje nás každým krokem blíže k šílenství…“ Rytíř nechal větu nedokončenou, protože si vzpomněl na věci, které konal, když byl ve spárech té moci, toho kouzla. Tiše zaklel.

Stopař byl šťastný, že jeho tvář je skryta okolní temnotou.

Vždycky začal být nervóznější, když Benet začal mluvit takhle. Vždycky tu byla možnost, že šílenství zanechalo na těch, s nimiž jel, trvalé následky. Stopař si povzdychl.

Benet byl neústupný. „Budeme pokračovat! Máš své rozkazy, muži!“

„Ano, můj pane.“ Stopař popohnal koně a zmizel z dohledu.

Benet se v temnotě pokoušel rozeznat Vingaardský hrad. Věděl, že za slunného dne by na obzoru byly viditelné jeho obrysy. Avšak sluncem prozářené dny byly v posledních měsících vzácné. Bylo to skoro, jako kdyby začínala válka, znovu.

Zmocňoval se ho špatný pocit. Pocit, že se velmi brzy něco stane a že Benet dorazí příliš pozdě, aby s tím mohl cokoli udělat. Zneklidňující pocit.

Mávnutím ruky přivolal jednoho z pobočníků. Rytíř lordovi zasalutoval. „Pane?“

„Jak se muži drží, Grissome?“

„Jsme Solamnijští rytíři, můj pane!“

Kdysi by tahle odpověď byla dost, aby Benet vyrazil hlava nehlava temnotou k Vingaardskému hradu. Teď už ne. Jiný rytíř, už pět let mrtvý, ho naučil něco jiného.

„Jak se *skutečně* drží, Grissome?“

Rytíř se širokou tváři pokrčil rameny. „Hodil by se jim odpočinek, ale všichni jsou schopni se vrhnout do boje. Mohli bychom jet ještě tři dny, než první z nich začnou odpadávat. Myslím, že některé koně by padli dřív.“

Benetových rtů se dotkl náznak úsměvu. „Pokud pojedeme přes noc, budeme ve Vingaardu nad ránem. Cítil jsi něco, Grissome?“

„Nic, můj pane.“ V pobočníkově hlase zazněla naděje. „Mohlo by to snad znamenat, že hrozba byla zničena? Že kouzlo bylo

zlomeno našimi bratry, kteří zůstali v pevnosti?“

„To je nepravděpodobné. Vzpomeň si, v jakém stavu byly naše mysli, když jsme vyrazili, abychom – co to vlastně bylo? – abychom rozdrtili neexistující nepřátele na jihu, nebo něco podobného?“

„Já… zapomínám.“

Benet přikývl. „Já se neustále nutím pamatovat si. Máme hodně z čeho se zodpovídat, kouzlo nekouzlo.“

„Co si tedy myslíte, že se děje ve Vingaardu, můj pane?“

Ruce v rukavicích na otěžích se sevřely. „Nemůžu to říct jistě, pane Grissome, kromě toho, že to bude skutečná zkouška naší síly, jak ducha, tak těla.“ Benet zašeptal krátkou modlitbu k Paladinovi a pokračoval. „Je čas, abychom se vydali na cestu. Dejte to vědět mužům, pane Grissome. Pomalu, ale jistě.“

„Můj pane.“ Druhý rytíř otočil koně a odjel.

Benet dál upíral pohled do tmy směrem, kde věděl, že musí být Vingaardský hrad. Pokoušel se nemyslet na to, co bude muset udělat, jakmile k němu dorazí. Přemítal, zda už nebude příliš pozdě, aby mohl na tom, co se má stát, cokoli změnit.

14

„Je ti jasné," zašeptal Darius, „že ten tvůj plán může být produktem stejného čarodějného šílenství, které zachvátilo Vingaard a okolí?" Kaz sotva znatelně přikývl.

„Tak dobrá. Ale na druhou stranu, postihlo to tu všechny, takže to, co děláme, je vlastně úplně normální. Ne?"

Ticho v prázdné pevnosti bylo téměř stejně děsuplné jako tu první noc, kdy je sledovala okřídlená věc a napadl je šílený rytíř. Skoro se zdálo, že čas tají dech a něco se blíží. Minotaurovi se začaly ježit chlupy na zádech.

„Podívejte!" zašeptala Tesela.

Kaz zamrkal a zíral spolu s Dariem a Teselou na scénu, která se před nimi otevřela.

Skupina postav, jež stála na prostranství před nimi, nepřipomínala ani v nejmenším přízračné rytíře. I když v poblikávajícím světle pochodní si tím nemohli být zcela jistí. Kaz jejich počet odhadoval na čtyři tucty. Napadlo ho, že by to mohly být taky přízraky, ale okamžitě tu myšlenku zavrhl. Tohle byli Solamnijští rytíři z masa a krve a vypadali, že jsou připravení bránit hrad a velmistra za každou cenu.

„Ještě stále nás neviděli," zašeptal rychle Darius. „Mohl bys zůstat ve stínech. A já jsem jeden z nich."

Místo odpovědi se Kaz narovnal do plné výšky a vstoupil do světla.

Ani jeden z rytířů se neotočil jeho směrem. Zůstali tam, kde byli. Rozhodně střežili svého velmistra proti… čemu?

Darius společně s Teselou se rychle připojili k minotaurovi. Jeden z rytířů pomalu otočil helmu k nim. Pak další. A další. Jako v prapodivném loutkovém představení deset nebo dvanáct rytířů se otočilo a zíralo do míst, kde stála trojice. Pozorovali je – a nedělali nic jiného.

„Nelíbí se mi to," utrousil Kaz.

„Opravdu?"

Na Kazův zašeptaný návrh se ti tři vydali k rytíři, jehož zbroj prozrazovala, že má nějakou hodnost v řádu Koruny. Předstíraje, že minotaurus je jeho zajatcem, přikázal Darius minotaurovi zastavit. Ačkoli všechno v něm protestovalo, zatvrdil se a přistoupil k rytíři.

„Rytíř Darius, zařazení v pevnosti provincie Westie."

Nebylo možné říci, jestli si rytíř Daria vůbec všiml, jelikož mu tvář zcela zakrývala přilba.

„Mám tu s sebou minotaura Kaze. Přivedl jsem ho na příkaz samotného velmistra."

Odněkud se ozvalo žalostné zavytí. Odpovědělo mu další zavytí z mnoha hrdel.

„Přicházejí!" vykřikl najednou rytíř, na něhož Darius mluvil. Všude kolem se začaly pohybovat postavy s rozhodností, která trojici ohromila. Připravily si kopí. Několik rytířů zajistilo pochodně a sáhlo po lucích. Šípy, které si připravili, měly k sobě přivázány kousky mokrých hadříků. Kaz si uvědomil, že si chystají zápalné šípy.

Ve stínech všude okolo slyšel cupitání nohou, hlasitý dech několika velkých tvorů a občas se opakovalo i žalostné zavytí.

Kaz se rozhlédl po rytířích. „Ignorují nás…"

Vytí se změnilo ve vrčení.

„Zajímavé načasování," poznamenal hořce Kaz.

„Co tím myslíš?"

„Po dni absolutního ticha a Argaenově zradě si myslím, že tenhle útok je příliš dobře načasovaný."

„Odlákání pozornosti!"

„Tady jsou!" vykřikl někdo.

Ze stínů začaly vyskakovat bílé stíny. Bílé, šlachovité tvary, jež Kaz až moc dobře znal. Zlé slepé, rudě planoucí oči silně kontrastovaly s mrtvým masem bestií.

„Vlkoděsi!"

Ostatní na něj zprudka pohlédli. Z jeho vyprávění o vlkoděsech je znali, ale vidět je ve skutečnosti bylo něco zcela jiného. Odporní vlkoděsi vyrazili proti linii rytířů.

Darius to nevydržel. „Kazi, nemůžeme bratry opustit! Ať šílení, nebo ne, bojují tu o život!"

„Naše mise je stejně tak důležitá. Ať Argaen plánuje cokoli, chci si být jistý, že nezboří Vingaardský hrad kolem nás!"

Zápalný šíp trefil vlkoděsa uprostřed skoku do boku. Zvíře padlo, ale pozvolna se zase zvedlo. Když si uvědomilo, že hoří, začalo se převalovat po zemi. Šíp se zlomil a jeho špička se zaryla stvoření hlouběji do těla, ale vlkoděsa to nijak nerušilo. Nebyl naživu, jen v jakési parodii života.

Kaz chytl Daria za límec. „Poslouchej, člověče," zasupěl rozčileně. „V minulosti byli vlkoděsi ovládáni čarodějem Dracosem! Dracos by měl být mrtvý, ale někdo nebo něco tyhle zrůdy ovládá! Myslím, že klíč ke všemu je v pokladnicích. Někdo by měl jít tam dolů a zjistit to!"

Další vlkoděs skončil nabodnutý na konci dlouhého kopí. Obráncům se nějak dařilo držet útočníky v šachu.

Kaz pustil Daria a celá situace mu najednou byla jasná.

„Nemáme se čeho obávat, Darie," řekl rychle. „Jsou stejní jako rytíř, s nímž jsme bojovali – iluze!"

Spatřili dalšího vlkoděsa, jak zmizel, když byl přibodnut k zemi. Rytíř, kterému se to podařilo, nebyl nijak překvapen a už čekal připraven na útok dalšího.

„Pojďte!" zvolal Kaz. „Pochybuji, že máme mnoho času!"

I když to napůl očekávali, bylo stále ještě trochu překvapivé zjistit, že budova je prázdná. Sály se rozléhala ozvěna jejich kroků. Kaz, který jako jediný už v sídle velmistra byl, je vedl.

Kaz jen doufal, že se ho Osval nerozhodne pověsit, hned jak ho uvidí. To by zajisté zhatilo veškeré šance na radostné shledání, nehledě na dopadení Argaena, než bude příliš pozdě. Kaz přemítal, co má asi elf v plánu. Co zamýšlel udělat s artefakty nebo mocí, jež se skrývala v pokladnicích?

Přišli do chodby, jejíž konec uzavíraly zdobené dvoukřídlé dveře. Kaz je vyzkoušel, a když zjistil, že jsou zamčené, zvedl ruce spojené v pěsti nad hlavu a pak jimi prudce udeřil tam, kde se křídla stýkala.

Dveře se s hlasitým zapraštěním rozletěly dokořán. Třísky létaly všude.

Uprostřed místnosti, usazený na stupínku a obklopený tuctem odhodlaných strážných, seděl velmistr Solamnijských rytířů. I z místa, kde Kaz stál, mohl vidět, pod jakým tlakem pan Osval je. I přes to velmistr vyzařoval sílu majestátu.

Tvář s jestřábími rysy, tak podobná jeho synovci, i když poznamenaná věkem, vzhlédla a velmistr se zadíval na ty, kteří se odvážili vstoupit do jeho vnitřní svatyně. Jeho oči jako by trojici probodávaly.

„Takhle tedy!" vykřikl náhle Osval. Postavil se a prstem ukázal

na trojici. „Ty si myslíš, že si se mnou můžeš hrát a mučit mou mysl dalšími maskami, dalšími iluzemi? Cítím, že jsi slabý! Rytířstvo zvítězí!“

Podivně, jako ve snu, se stráže na stupních pódia pohnuly k nově příchozím. Velmistr zajásal. „Oni tě vidí! Přežil jsem tedy tvé kouzlo šílenství!“

„Jak to, že se všechno jen zhoršuje?“ zavrčel Kaz. Stoupl si před Daria a Teselu a ukázal nad hlavou prázdné ruce, dlaněmi ke strážným, aby bylo jasné, že nemá zbraň. „Pane Osvale!“

Postava stojící před trůnem ztuhla. „Dobrý trik, ale ne dost dobrý!“

„Co tím myslí?“ zašeptal Darius.

„Ticho!“ sykl Kaz. Zavolal na velmistra. „Pane Osvale, ty mě znáš! Jsem minotaurus Kaz, přítel Humy a rytířstva!“

„Kaz?“ postaršímu rytíři se přes tvář mihl zvláštní výraz: „Kaz je mrtvý! Nařídil jsem, aby ho zajali a popravili na základě neexistujících obvinění, než jsem si uvědomil, že pevnost halí kouzlo způsobující šílenství a že jsem jím byl ovlivněn stejně jako zbytek mužů zde. Rozkázal jsem, aby je *všechny* popravili – Araka Jestřábí oko, pana Guye Avondale, Tagina… Tolik jich před mýma očima zemřelo.“

Strážní už byli téměř u nich. Darius si stoupl Kazovi po boku, meč připravený bránit minotaura. „Můj pane, já jsem Darius z řádu Koruny, z pevnosti na jihu. Nevím, kde je pan Jestřábí oko ani ten, jehož nazýváš Avondale, ale vím, že nedávno jsme slyšeli o Taginovi, velícím rytíři jedné z nejjižnějších pevností v Ergotu. Žije a daří se mu dobře.“

„Tagin žije?“ Jak velmistr na okamžik znejistěl, stejně tak na okamžik ustrnul i pohyb stráží. Bylo to, jako by je ovládal vůlí.

Kaz se na něj podíval pozorněji. *Ovládá je vůlí?*

„Pane Osvale," začal Kaz, oči stále upřené na strážné, „když jsme – když jsme pohřbívali Humu, řekl jsi, že svět potřebuje hrdiny. A proto jsi mu nechal postavit tak zdobnou hrobku."

Velmistrovi trochu poklesla ramena. „Vzpomínám si."

„Myslel jsem, že by k jeho uctění bylo vhodnější, a stejně tak by to chtěl i on sám, pohřbít ho v prostém hrobě, který by nesl jen jeho jméno."

„Rytířstvo potřebovalo vzor. I ono potřebovalo hrdinu." Zdálo se, že strážní zamrzli uprostřed kroku, jak velmistr hovořil o té době. „Byl kněz Paladina, víš? Nakonec. Byla to spravedlivá odměna. Zasloužil si to víc než kdy já."

„On žil skutečně podle Zákona a Instrukce, velmistře."

„Kazi." Velmistr udělal krok k nim.

Věrné stráže znenadání přestaly existovat. Byly to, jak se Kaz domníval, přeludy. Přemýšlel, jestli i rytíři bojující s vlkoděsi nejsou jen přeludy. Přeludy bojující s přeludy.

Jak se k němu velmistr blížil, Kaz sklonil hlavu. Jeho dva společníci udělali totéž. „Můj pane Osvale."

Pán rytířů sestoupil ze schodů a přišel k minotaurovi. Chytil Kaze za ramena. „Jsi to ty! Jsi to skutečně ty! Jsem si jistý! Už žádné lži! Všechno, co říkal, byly jen lži!"

Kaz svraštil čelo. „Argaen Krkavčí stín?"

Velmistr se zatvářil poněkud zmateně. „Ten elf? Nakázal jsem, aby ho vyhodili z knihoven krátce poté, co přišel. Ne, Kazi, příteli. Obávám se, že ten, o kom mluvím, není nikdo jiný než smrtelný choť samotné Takhisis, mág odpadlík se šupinatou tváří, Galan Dracos!"

„Dracos!" Kaz potřásl hlavou. Vzpomněl si na vlkoděsy venku.

„Ano, Dracos! Kdo jsou tví společníci, minotaure Kazi?"

„Já jsem Tesela," představila se léčitelka.

„Statečná přítelkyně," doplnil Kaz.

„Můj pane." Darius poklekl na jedno koleno. „Darius z pevnosti ve Westii."

„Provincie, na kterou si dělá nárok Karolis, ale nechává rytířstvo, aby ji bránilo? Kde jsou tví bratři? Bylo mi řečeno, že mám očekávat vyslance z většiny jižních pevností."

„Oni… můj pane, obávám se, že jsou mrtví. Myslím, že to byl drak."

„Drak?" Osval pohlédl na trojici. „Zajisté další z odpadlíkových lží! Nemohl by mít moc si zotročit draka, natož přitáhnout jednoho, jen Paladin ví odkud! Všichni draci zmizeli!"

„Nikdo z nás draka neviděl za světla, velmistře," odpověděl váhavě Kaz. „Mohlo to být něco jiného – možná vzácný gryf. Ať je to, jak chce, myslím, že jsi byl oklamán ještě v jedné věci." Zaváhal při pohledu plném zloby, jejž viděl na tváři pana Osvala. Kaz se donutil slova volit opatrněji. „Argaen Krkavčí stín nikdy z Vingaardského hradu neodešel. Ve skutečnosti je poslední, kdo zbyl ve Vingaardu, kromě tebe a – a tvých nejvěrnějších mužů."

„Celou tu dobu jsem si myslel, že si uchovávám jasnou mysl," zamumlal Osval, „místo toho jsem žil v klamu. Co dalšího?"

„Proč byl Krkavčí stín vykázán?"

„Jeho zájem o práci Galana Dracose byl příliš silný. Poznal jsem v něm někoho, kdo kráčí na hranici černých a rudých plášťů." Ve velmistrových očích se zračilo částečné pochopení. „Ale pokud tu byl Krkavčí stín celou dobu – Paladine! Není divu, že se tak vyptával na tajemství pokladnic! Ten elf nemá dost magických schopností, aby je vypátral, ale to není něco, čeho by se musel Dracos obávat!"

Kaz s úlevou vydechl. „Teď rozumíš situaci. Dobře, protože se obáváme, že tenhle útok, jako všechno ostatní, slouží jen k

odlákání pozornosti, je to iluze vytvořená Krkavčím stínem. Dokonce by už teď mohl být dole v pokladnicích, nebo alespoň si propracovávat cestu skrze tvá bezpečností opatření."

„Nemožné! Argaen se může být schopen vyhnout magickým nástrahám, o čemž pochybuji, ale nikdy se nemůže dostat přes síť pastí a falešných zámků." Starší rytíř si poklepal na spánek. „Jen já znám ta tajemství, a já jsem mu je nevyzradil."

Minotaurus se zašklebil. „Pane Osvale, obávám se, že jsem s sebou přivedl šotka. Další společník, pokud tomu dokážeš uvěřit."

„Šotka?" zeptal se Osval, na tváři nechápavý výraz. „Šotka?" zavrtěl hlavou velmistr. „Šotka!"

„Jeho jméno je Delbin a myslím, soudě podle Argaenovy schopnosti manipulovat s myslí ostatních, že elfovi právě pomáhá dostat se do pokladnic."

„U Trojice!"

„Jak se dostaneme do pokladnic, můj pane?" zeptal se rychle Darius, neboť Osval jen zaraženě zíral do prázdna a nepochybně si představoval elfa, jak vykrádá sklepení magických pokladů – pokladů plných zlé moci.

„Cože?… Ach ano, jistě, samozřejmě. Tudy!" Velmistr je vedl nahoru na pódium, k trůnu. Dotkl se něčeho na jedné područce a jak trůn, tak podlaha pod ním se odsunuly stranou. Objevilo se schodiště vedoucí někam hluboko dolů.

„Vezmi pochodeň, Darie, ano?"

„Hned, velmistře."

„Mohla bych nám na cestu posvítit tímhle." Tesela pozvedla medailon.

Osval zavrtěl hlavou. „Raději bych to ještě neriskoval. Argaen by mohl naši přítomnost vycítit, pokud budeme využívat darů, jimiž nás obdařili bohové. Chci elfa překvapit, aby si vůbec nestihl

uvědomit, že přicházíme.“

Než se Darius vrátil s pochodní, Kaz se rozhlížel po nějaké zbrani. Přál si teď, aby sekeru nenechal v knihovně. Kdyby ji tak měl v rukou…

„Myslela jsem, že jsi ji nechal v knihovně,“ poznamenala překvapeně Tesela.

Kaz pohlédl na své ruce. Jeho tvář se odrážela v zrcadlovém povrchu hlavice Tváře cti. Téměř ji upustil, jak si myslel, že je to další iluze. Ale vypadala skutečně. Na dotek byla skutečná. Nějak se mu zhmotnila v rukou zrovna, když ji potřeboval. Byl to drobný zázrak, který vykonal Paladin, nebo mu Sardal Křišťálový trn daroval magickou zbraň?

„Jdeš, minotaure?“ zavolal na něj pan Osval ze schodů.

Kaz si sekeru nadhodil, cítil její solidní váhu, pokrčil rameny. Rozhodl se, že jediné důležité je to, že má sekeru.

„Už jdu.“

Sešli do chladného podzemí.

„Pane Osvale,“ zašeptal Darius, „existuje víc vchodů do pokladnic?“

„Ano. Jeden je tam, kde velitel řádu Růže – můj synovec Benet teď zastává tu pozici – promlouvá ke svým mužům.“

„Kde je Benet?“ zeptal se nakysle Kaz. Stále nevěděl, co si má myslet o Humově starém rivalovi.

Velmistr se zastavil, snažil se utřídil myšlenky. „Myslím, že si vzpomínám… že jsem ho poslal bojovat… bojovat proti Paladinovi! Ale co dalšího jsem za těch posledních několik let udělal, na to si nepamatuji. Co jsem to udělal své milované Solamnii?“

Kaz položil staršímu rytíři ruku na rameno. „Elf je zodpovědný – elfa něco, co zde bylo zanecháno Dracosem. Máš mnoho ran,

které musíš vyléčit, velmistře. Ale za žádnou z nich neneseš ve skutečnosti vinu.“

„Říkáš to i přes to, že jsem tě téměř nechal zabít?“

„Čí to bylo dílo?“

Pan Osval potřásl omámeně hlavou. „Zdá se… vybavuji si, že jsem se ptal… nebo někdo se ptal, kdo může mít vědomosti o věcech, jež se týkaly Galana Dracose. Krkavčí stín po mně chtěl seznam těch, kdo u toho byli!“

Kaz si odfrkl. „Možná že se elf snažil vyhladit všechny, kteří něco věděli o odpadlíkově magii. Můžeme se ho zeptat, pokud k tomu dostaneme příležitost.“

Šli teď tiše, ani ne tak ze strachu, že by je někdo mohl slyšet, ale protože každý z nich byl zabrán do vlastních myšlenek o tom, čemu se budou muset brzy postavit. Během cesty po dlouhém, točitém schodišti bojovali s vlastní představivostí.

Zvuk zespodu přilákal jejich pozornost. Pan Osval dal znamení, aby zastavili. Hlas, sotva rozpoznatelný jako elfův, se nesl vzhůru. Nemohli rozeznat, co říkal, ale byl napjatý, rozrušený.

Velmistr naznačil Dariovi, aby předal pochodeň Tesele a ta aby šla jako poslední. Kněžka chtěla něco namítnout, trošku rozzlobená, že jí byla vyhrazena ‚bezpečná‘ pozice na konci, ale nakonec zůstala potichu. Tohle byla koneckonců Osvalova doména.

Pokračovali pomalu v sestupu. Zastavili se podruhé, když zaslechli druhý, vysoký hlásek. Kaz se nemohl ubránit úsměvu, neboť hlas patřil jeho společníku šotkovi. Delbin byl nejen naživu, ale byl také ve svém živlu, bezpochyby k Argaenovu zděšení.

„Jak jsi se poprvé dostal dovnitř? Jak dlouho ti trvalo, než ses to naučil? Rytíři musí skutečně chtít, aby se sem nikdo nedostal, protože jsem nikdy neviděl takhle komplikované zámky! Můj

strejda by to tu miloval. On je nejlepší, víš, i když mě naučil hodně, vsadím se, že on by teď už určitě byl uvnitř, i když tenhle zatracený bláznivý zámek by mu asi dělal nějaké potíže…“

„Buď zticha, šotku!“ zasyčel Argaen Krkavčí stín. „Musím se soustředit, nebo mi něco unikne. Pokud se to stane, můžeme oba skončit mrtví! Copak by si tvůj minotauří přítelíček bez tebe počal?“

„Přál bych si, aby tu Kaz byl. S ním je vždycky legrace. Víš, já dostávám hlad. Nemáš ještě nějaký chleba? Mám rád chleba, a ještě když má na sobě spoustu medu…“

„Jak se můžeš soustředit na zámek a ještě u toho pořád žvanit?“ Elf se očividně dostával na hranici své trpělivosti, ale příliš Delbina potřeboval. Kdyby byly okolnosti jiné, Kaz by celou konverzaci považoval za docela zábavnou.

„Myslím, že to mám!“

„Konečně! Ten tlak začíná být nesnesitelný!“

Pan Osval se otřásl. Sáhl za hrudní plát a vytáhl řetízek, na němž byl známý medailon. Starší rytíř se otočil k Tesele a ukázal na její medailon. Přikývla a volnou rukou ho pevně sevřela.

Tiše sešli zbylé schody, Osval s Kazem v čele. Zespodu zářilo poblikávající světlo. Schody končily u vchodu, který mohl vést jen do pokladnic. Kaz se nahnul dopředu a podíval se dovnitř, sekeru připravenou.

Na první pohled se předpokoj pokladnic zdál být překvapivě velký. Strop dosahoval trojnásobku Kazovy výšky a místnost byla dostatečně rozlehlá, aby se do ní vešla pohodlně rota rytířů na koních. Další schodiště stálo naproti tomu, které čtveřice použila. Podle stop na zdech, různých předmětech rozházených po podlaze nebo vyčnívajících ze zdí, získal Kaz docela dobrou představu o tom, jaká bezpečností opatření rytíři instalovali. A to byly jen

fyzické pasti. Argaen Krkavčí stín si očividně poradil se všemi čarodějnými – alespoň zatím.

Ve středu místnosti, pod krystalem, jenž byl zdrojem světla, stál elf, Argaen Krkavčí stín. Jeho plášť byl z té nejčernější černé, nenechávající nikoho na pochybách, kde leží jeho loajálnost. Temný elf držel něco v rukou, paže zvednuté nad hlavou, jako by chtěl uchopit zářící krystal. Upíral zrak strnule dopředu, jako by do pokladnic měla vtrhnout sama Dračí královna. Ne že by to nebylo možné, pomyslel si pesimisticky Kaz. Argaenovy vlasy vlály jako ve větru.

Dveře pokladnice dosahovaly téměř ke stropu. Byly tam troje, na každých vyřezaný reliéf znázorňující jeden ze tří symbolů rytířstva. Argaenova pozornost byla soustředěná na ty, které nesly obrovskou růži. Delbin se šťoural v něčem pod klikou. Stál na špičkách a sotva tam dosáhl.

Velmistr se dotkl Kaze. Pohlédli na sebe. Osval se trpce usmál a zašeptal: „Náš čas přišel! Buď připraven zaútočit, jakmile vyrazím."

Rytíř pevně sevřel symbol své víry v pěsti, zavřel oči a něco zašeptal.

Dopad na Argaena Krkavčí stín byl okamžitý. Vytřeštil oči a otočil se tam, kde se čtveřice doposud skrývala. „Ne! Ne!" zakřičel.

Kaz se už dostal do poloviny vzdálenosti, jež ho dělila od temného mága. Darius byl jen o krok či dva za ním. Zařval jako zvíře a pozvedl sekeru vysoko nad hlavu. Jediné máchnutí a jeho sok skončí na zemi…

Bylo to, jako by udeřil do kamenné zdi, jenže nezasáhl nic. Místo toho odletěl dozadu a narazil do nešťastného Daria. Nakonec skončil pouť s hlasitým žuchnutím nárazem o stěnu poblíž schodiště. Kaz se svalil na zem jako pytel brambor, stále při vědomí, ale příliš otřesen, aby byl čehokoli schopen.

Delbin, podivně nevyvedeny z klidu chaosem kolem, vykřikl. „Mám to! Měl bych si to zapsat. Víš, tohle je to nejlepší dobrodružství, jaké jsem kdy…“

„Mlč, hlupáku!“

„Argaene Krkavčí stíne!“ Velmistr vykročil do volného prostoru, symbol Paladina jasně zářící na hrudi. „Tvé triky na mě nestačí. Teď se mi postav tváří v tvář. Uvidíme, jestli tě tvá moc zachrání před soudem!“ Za ním se krčila Tesela, svírající vlastní medailon.

Elfův výraz se změnil v ještě více zoufalý. To, co držel v ruce, zastrčil do kapsy a místo toho vytáhl něco z druhé. S neuvěřitelnou rychlostní hodil hrst malých kuliček na staršího rytíře.

Stejně jako to Krkavčí stín provedl s Kazem, totéž provedl velmistr s elfovými kuličkami. Drobné kuličky se odrazily od neviditelného štítu a odskočily do různých částí místnosti.

„Je tohle to nejlepší, co dokážeš? Nejsi žádný mág, elfe! Je to přesně tak, jak jsem si myslel, když jsi poprvé přišel. Nejsi nic víc než zloděj magie s velmi omezenou mocí, kterou bys mohl nazývat svou vlastní…“

Kuličky začaly praskat a naplnily předpokoj pokladnice šokovými vlnami zvuku a oslepujícími blesky. Pan Osval ustoupil o několik kroků zpět, zcela nepřipravený na elfův trik, oslněný a s dalšími smysly, už tak vyčerpanými z dlouhého utrpení, zmatenými.

Očima plnýma slz viděl Kaz Argaena spěchat ke dveřím, u nichž stál Delbin. Elf odstrčil váhajícího šotka stranou. Kaz se donutil zvednout na nohy a začal klopýtat kupředu.

Argaen Krkavčí stín vzal za kliku těžkých dveří do pokladnice. I přes křehké vzezření měl očividně značnou sílu. Dveře se začaly

otevírat dovnitř a osvětlení v místnosti se najednou změnilo v pekelně zelený svit, ze kterého minotaura zamrazilo v zádech. V té záři nebylo žádné teplo. Spíše zlovolná přítomnost, jež mu byla něčím povědomá.

„Ááááá!“ To byl Argaenův výkřik, ale nebyl naplněn radostí.

Síla smaragdové záře byla jako fyzická síla, dopadající na členy výpravy. Velmistr padl nazad. Tělo příliš slabé, mysl unavenou. Nikdo nemohl udělat víc.

Kaz klesl na koleno. Dvě ruce mu pomohly se zase postavit. Teselina tvář zářící mocí Mišakal se na něj statečně usmála. I ona byla pod velkým tlakem.

„Já nejsem válečník, Kazi! Nechť nad tebou Mišakal drží ochrannou ruku a dá ti sílu. To je jediná pomoc, kterou ti mohu dát!“ I když tam nebyl žádný další zvuk, bylo těžké rozeznat její hlas, jako by mluvila odněkud z daleka.

Minotaurus přikývl. Chtěl se otočit a zvednout sekeru, jen aby zjistil, tak jako před tím, že ji má už v rukou. Jeho zvířecí tvář se roztáhla v neradostném úsměvu. To byl druh magie, který se mohl naučit mít rád.

„Dej pozor na Daria a ostatní!“ zakřičel, pak vzdorovitě vykročil k otevřeným dveřím pokladnice.

Ještě než se k nim dostal, Kaz měl celkem jasnou představu o tom, čemu se tam bude muset postavit. Byla to stejná strašlivá moc, již cítil z dálky, když se přeživší dračí jezdci vrhli na citadelu šíleného mága…

Předstoupil před otevřenou pokladnici a jeho obavy se potvrdily. Huma zaútočil na Galana Dracose holí svého přítele z dětství, mrtvého mága Magia. Dracosova moc byla roztříštěna. Tak mu to řekl Huma. A tahle zlá věc, jež ji vyzařovala, by neměla být ničím víc než tisícem skleněných střípků. Ale očividně se scelila, i

když ne úplně, soudě podle prasklin a děr. Nyní ležela na hromadě rozlámaných artefaktů sesbíraných z trosek mágovy citadely.

Velká smaragdová koule Galana Dracose vypadala jako drak sedící na pokladu a zlověstně minotaura ozařovala. Byla to stejná koule, která téměř umožnila odpadlému čaroději zvítězit.

15

Střípky. To bylo vše, co zůstalo z Dracosovy smaragdové koule. To aspoň tvrdil Huma. Koule byla medium moci, po níž prahl Galan Dracos… Moci, již bral zpoza Propasti. Moci, jež by jeho paní umožnila dosáhnout vrcholu temné slávy ve smrtelné říši Krynnu. Bez koule by byla Temná královna oslabena. Stejně jako všichni bohové, kteří vstoupí na tuto rovinu existence. Avšak svým zvláštním experimentováním přišel Dracos na způsob, jak základní pravidlo obejít. Plánoval podvést i Takhisis a přidat její moc ke své. Ale v okamžiku největšího zoufalství hodil Huma Magiovu hůl jako dobře mířený oštěp na smaragdovou kouli. Přestože ani nejlepší ocel nezpůsobila na kouli škrábanec, magická hůl jí projela jako nůž máslem. Roztříštila jak smaragdovou kouli, tak sen jejího stvořitele.

Po nějaké době se koule opět sama složila dohromady. Ale nebyla dokonalá. I z místa, odkud stál, napůl oslepený jejím zlým oslnivým světlem, Kaz viděl mnoho prasklin a děr. Ne všechny její kousky byly sesbírány. Některé střípky leží nepochybně pohřbené pod troskami citadely nebo zaletěly příliš daleko. Bylo s podivem, že se jich rytířům podařilo najít tolik.

Argaen Krkavčí stín nyní objímal poblikávající artefakt. Zdálo se více a více pravděpodobné, že Argaen Krkavčí stín je šílený zloděj magie. Když zpozoroval minotaura, temný elf se pousmál. Jako by si ho všiml až teď.

„Nikdy jsem si nemyslel, že by to mohlo být tak… úžasné," zašeptal. Ve světle koule vypadal jako démon. „Takový je to tedy pocit nebýt spoutaný pravidly Konkláve! Toto je skutečná magie!"

„Tohle je smrt, elfe. A nejspíš tvá." Kaz pozvedl sekeru.

Argaen povstal od koule, napětí patrné v každém pohybu. Z rozšklebené rány pod levým ramenem mu stále odkapávala krev. Kdyby byla jen o trochu víc vpravo, byla by z elfa jen chodící mrtvola.

„Rytířstvo… je velmi svědomité. Nepočítal jsem… s dalším bezpečnostním opatřením přímo uvnitř pokladnice. Téměř… téměř se mu podařilo splnit úkol."

„Ještě stále se mu to může podařit. Vypadáš, že už dlouho nevydržíš, zloději."

Elfův úsměv se rozšířil. „To už je teď jen drobnost. Mám přístup k větší moci než jakýkoli jiný žijící mág. Nejen že se mohu uzdravit, ale časem se mohu stát téměř bohem!"

Kaz se posměšně zasmál. „Galan Dracos si myslel totéž."

„On byl uprostřed války."

„A ty máš proti sobě jen mě. Myslím ale, že na tebe budu stačit." Kaz udělal krok k elfovi a jeho pokladu.

„Budeš?"

Tentokrát to nebylo, jako by minotaurus udeřil do kamenné zdi. Spíš jako by vešel do měkkého sýra. Kaz se prodíral vpřed a cítil, jak je každý krok těžší a těžší.

Vzdálenost, která je dělila, se pozvolna zkracovala. Kaz spatřil, jak elf z kapsy vytáhl malou sošku. Tu samou, kterou Delbin ‚náhodou' vytáhl z vaku. Jakmile si to uvědomil, spoutávající kouzlo najednou zmizelo. Jeho výhoda ale netrvala dlouho. I když běžel, viděl, jak se figurka na dlani Krkavčího stínu zvětšuje a slétá na zem. Postavička přistála před ním, čímž mu úspěšně

zablokovala cestu k elfovi. A rostla a rostla.

Kaz poznal létající stvoření, jež viděl onehdy v noci! Darius se mýlil, když si myslel, že útočníkem byl drak. Ta věc, před níž Kaz zoufale ustupoval, měla sice křídla, tělo a čelisti draka, ale nebylo to zvíře z legend. Nebylo to ani živé. Alespoň ne podle klasických měřítek.

Byl to kamenný drak, dokonalý v každém detailu. Socha oživená čarami. A stále rostl. Jeho hlava se už dotýkala stropu pokladnice. Kaz s hrůzou sledoval, jak začal mávat zdánlivě nepohyblivými křídly. V duchu přemítal, jak ta věc, o tolik těžší než skutečný drak, může létat.

Kamenná obluda otevřela obrovskou tlamu do široka a zaryčela tichou výzvu. Ačkoli ji její stvořitel obdařil tlamou plnou velkých, jako břitva ostrých zubů a rozštěpeným jazykem delším než minotaurova paže, nemohl jí dát hrtan. Patro mu končilo kamenem. Drak nemohl vydat ani hlásku.

Stvoření stále ještě rostlo a Kaz uvažoval, jestli se bude zvětšovat a zvětšovat, až vyplní celou místnost pokladnice.

Drak udeřil dlouhým ocasem do nejbližší zdi. Zeď se nezřítila, ale z místa, kam dopadla rána, se rozběhly trhliny všemi směry.

„Přestaň!“ Elf tvora probodl pohledem. „Kvůli tobě na nás všechno spadne!“

Neživé stvoření odpovědělo tím, že na pána němě zasyčelo. Začalo se vrtět, jako by hledalo únik ze stísněnosti pokladnice. Křídlem udeřilo do narušené zdi a trhliny se rozběhly ještě dál. Na zem začaly padat kusy sutin ze stropu. Drak se zase pohnul.

„Přestaň!“ Argaen odklopýtal pár kroků od koule. Ta začala zářit víc než kdy před tím. „Nařizuji ti to!“

„Zdá se, že tě tvá hračka neposlouchá!“ vykřikl Kaz. Hned však toho začal litovat, když si ho drak začal prohlížet prázdnýma

očima. Začal se otáčet k němu. Ocasem zasáhl zeď těsně u podlahy. Shora se ozval hluboký dunivý zvuk.

Argaen Krkavčí stín poklekl. Každý pohyb vyžadoval víc a víc úsilí. „Minotaure!“

Kaz si ho nejprve nevšímal, snažil si zachránit vlastní kůži. Přehodil si sekeru do levé ruky a provedl klamný výpad s přesvědčením, že to na kamenné stvoření neudělá žádný dojem. Už věděl, že tvor je proti takové zbrani odolný. Avšak k jeho překvapení drak o krok či dva ustoupil. Naklonil se kupředu, otevřel tlamu a v takové strnulé póze zůstal několik okamžiků. Jeho počínání se zdálo přinejmenším podivné. Pak Kaz pochopil, že se jedná o postoj, ve kterém skutečný drak vypouští smrtící proud ohně. Kamenný drak si o sobě očividně myslel, že je stejně skutečný jako kolos, podle kterého byl vytesán.

„Minotaure! Poslouchej – poslouchej mě!“

„Co je?“ Kaz zděšeně sledoval, jak se drak pokusil vznést do vzduchu. Ani nezvedl nohy pořádně z podlahy a už mu hlava narazila o strop jako beranidlo. Jak na elfa, tak na minotaura začaly padat úlomky kamene.

„Při Zákonu a Instrukci!“ Ať se snažil elf říct cokoli, byl přerušen, když do místnosti vtrhli velmistr s Dariem. Přišli v očekávání bitvy, ale nic takového se nestalo. Kamenný drak se otočil a zkoumavě se na ně zadíval.

„Do Propasti s tebou, darebáku! Pomstím všechny, jejichž životy máš na svědomí!“ zakřičel Darius. Vyrazil na stvůru způsobem, o němž si Kaz myslel, že je typický pro Solamnijské rytíře: přímo, jen s mečem v rukou, proti více než dvacetkrát většímu než on sám. Kaz si nebyl nikdy jistý, jestli se takové počínání řadí do kategorie statečné, nebo hloupé.

Dřív než mu v tom kdokoli mohl zabránit, byl Darius u draka.

S hlasitým výkřikem ťal po nejbližší noze, jen aby se od ní meč odrazil a vyletěl mu z rukou. Drak vysoko zvedl přední nohu.

„Ne!“ Pan Osval reagoval instinktivně a přispěchal, aby napůl omráčeného a stále ještě rozzuřeného Daria odtáhl z nebezpečí, jež se zdálo být očividné všem, jen ne mladému rytíři.

Obrovská tlapa dopadla, prorazila velkou díru do podlahy a celá pokladnice se otřásla. Snesl se další déšť úlomků ze stropu, ale tentokrát po několika okamžicích nepřestal. Konstrukce nebyla stavěná na to, aby se z ní snažilo dostat něco tak obrovského a těžkého.

Velmistrovi se podařilo zachránit Daria, ale ne bez ohrožení vlastní bezpečnosti. Dopadlo na něj několik velkých kusů kamene a srazily ho k zemi. Kaz se k němu pokusil dostat, ale nekontrolovatelný kamenný drak teď zcela blokoval cestu. Byl rozhodnutý oba rytíře zabít. Minotaurus pevněji uchopil sekeru a v duchu se připravil na sebevražedný útok.

„Existuje… způsob… minotaure! Poslouchej… mě!“

Argaen Krkavčí stín se držel za hruď, kde mu mokvala rána. Rána sice přestala krvácet, ale elf byl bledý jak vlkoděs. Podpíral se druhou rukou, aby se vůbec udržel v sedě. Kaz viděl, že by stačilo jen málo, aby se ruka posunula a temný elf by spadl tváří na podlahu. Už by zůstal ležet, příliš slabý na to, aby se zvedl. Pokušení bylo lákavé, ale Kaz tu myšlenku zarazil. Ohlédl se přes rameno a viděl, že Darius se snaží odtáhnout velitele do bezpečí. Příliš mu to ale nešlo, protože se mu podlamovala noha. Zdálo se, že si mladý rytíř vyvrtnul kotník. Do pokladnice vtrhla další postava – Tesela, se zoufalým výrazem ve tváři. Vyhýbajíc se pohledem strašlivé hrozbě před sebou, přispěchala k Dariovi a pomohla mu odtáhnout pana Osvala ke vchodu do pokladnice. Kamenný drak je následoval. Po Delbinovi nebylo stále ani vidu,

ani slechu a Kaz doufal, že šotek měl dost zdravého rozumu, aby tentokrát zůstal v bezpečí.

Další Argaenova prosba ho donutila obrátit se zpět k elfovi. „Pomoz… mi… abych… kouli… kouli podrobil… své vůli…“

„Cha! Musíš být šílenější, než jsem si myslel! *Já* mám pomoci *tobě!“*

Elf vyplivl krev. „Já… nedokážu ho už kontrolovat příliš dlouho! Vidíš… že umírám… minotaure! Pokud zemřu, ta věc bude běsnit, dokud… celý Vingaard nebude zničen… a pak se pustí… do Solamnie!“

„Zastaví ho jiný čaroděj!“

„Pravda,“ Argaen se pokusil usmát, „ale my už budeme dávno mrtví… a kdo ví… kolik dalších zemře!“

Kaz se ohlédl a spatřil, že Dariovi a Tesele se už téměř podařilo dostat k východu. Jak drak bojoval proti Argaenovi, začal mlátit do zdí. Praskliny teď běžely podél zdí z jednoho konce místnosti na druhý a Kaz přemítal, jestli i předsíni pokladnice hrozí, že se zhroutí.

„Máš velmi málo času, minotaure! A já… já mám také velmi málo času!“

„Co ode mě chceš?“

„Ve… váčku… co mám za pasem…“

„Bohové, Argaene, ne další z tvých cetek!“

„Velmi… velmi *stará,* minotaure. Tenhle váček…“ Elf ukázal na levý bok.

Kaz si prohlížel smaragdovou kouli. Nemohl si pomoci, ale měl pocit, že *ona* se na něj dívá také – pobaveně. Řídká vzedmutí proudu moci z jejího nitra ho zneklidňovala, jako kdyby hrála nějakou hru. Pomyslel si, nakolik Krkavčí stín skutečně chápe, co si to vlastně snaží podmanit. Elfova smrt by pro Kaze nebyla žádná

velká ztráta, ale pak by tu ještě stále zbyla smaragdová koule, s níž by se musel vypořádat.

Kaz váhavě přistoupil ke Krkavčímu stínu a začal prohledávat váček. „Co hledám? Tuhle placatou koženou věc?“

„Ne… a okamžitě to polož!“ Argaen vykašlal další krev. „Malá kostka… krabička.“

Kaz našel něco, co připomínalo krabičku. Opatrněji vytáhl a ukázal elfovi: „Je to tohle, co jsi chtěl?“

„Ano. Teď… mi pomoz se dostat… pár stop od koule.“

Za nimi se ozval zvuk, z nějž šla hrůza. Najednou se začaly hroutit části stropu. Jak se Kaz otočil, aby se podíval, co se děje, málem Argaena upustil. „Nevšímej si toho!“ vykřikl vztekle Argaen: „Tahle pokladnice i celý sál se zřítí. Pomoz mi!“

Jak táhl temného elfa pryč, proklínal minotaurus jméno každého boha, na něhož si mohl vzpomenout. Když byli dobře tucet kroků od koule, Argaen donutil Kaze, aby mu pomohl se posadit.

„Teď…“ Krkavčí stín už sotva sípal. „Polož kostku na vršek koule.“

„Krkav…“

„Neodmlouvej!“ elf málem omdlel. Stěny vypadaly, že se každou chvíli zhroutí. Kaz slyšel, jak kamenný drak do něčeho naráží. Došlo mu, že se snaží dostat z pokladnice a projít i přes svou velikost dveřmi.

Se sekerou v jedné ruce a kostkou v druhé se Kaz zhluboka nadechl a vydal se zpátky k zlomyslné kouli. Překvapivě tentokrát necítil žádný nápor moci, neoslnila ho záře. Z koule vyzařovala spíš jen netrpělivost.

Je to jen neživá věc, řekl si. *Sice prokletá věc přímo z Propasti, ale přesto jen věc.*

I když sám sebe nedokázal zcela přesvědčit, dokázal se dostat k cíli. Zatvrdil se, opatrně položil malou černou kostku na Dracosovu pýchu a radost. Otočil se a utekl.

Když se Kaz vrátil k Argaenu Krkavčímu stínu, viděl ho se smát. Nebo se o to elf alespoň pokoušel: „Čekal… čekal jsi, že se něco stane?“

Minotaurus pohlédl na kostičku. „Zvětšuje se! Elfe, jestli jsi vypustil dalšího svého mazlíčka.“

„Dívej se!“

Černá kostka se stále zvětšovala, ale také se měnila. Čím byla větší, tím se zdála méně hmotnou. Když byla zhruba z poloviny tak veliká jako koule, zdálo se, že se do ní začíná nořit, jako by se její dno rozpouštělo.

U otlučeného vchodu do pokladnice kamenný drak zaváhal, jako by si najednou nebyl jistý, co má dělat. Kazovi společníci nebyli nikde v dohledu a on doufal, že se jim ze vstupního sálu podařilo rychle utéct.

„Polyká smaragdovou kouli, minotaure. Až bude uvnitř, moc koule bude utlumena a bude se dát kontrolovat a přenášet.“ Argaen se zvedl, zavrávoral, ale očividně bez bolestí, které cítil ještě před okamžikem. *„Věděl jsem,* že to bude fungovat!“

„Věděl jsi, že to bude fungovat?“ Minotaurus přimhouřil oči.

„Jsi svědkem mé pýchy a radosti, minotaure. Navrhl jsem stínovou skřínku, jak jí říkám, jen k tomuto účelu… a ono to funguje! Smaragdová koule, cesta k moci, je má! Konečně!“

Kaz chytil elfa velkou rukou s drápy a přitáhl si ho, aby mu mohl pohlédnout do očí. „Zdá se, že už je ti mnohem lépe, zloději magie!“

„Mysli na přátele!“ Argaen se divoce vytrhl z Kazova sevření a spadl na zem. Vzhlédl k minotaurovi a široce se usmál. „Hlavně na

toho malého umluveného zlodějíčka!“

Zhroutila se další velká část stropu, ale i když kolem stínové schránky dopadly tuny zeminy a kamene, samotná koule zůstala netknutá a lehce dostupná. Kaz se nemohl rozhodnout mezi nenávistí k elfovi a touhou zmizet, než se na něj zřítí zbytek stropu i patra nad ním.

„Měl bych draka nechat, aby vás všechny zabil. Obávám se však, že moje slabost byla skutečná, minotaure! Elfové jsou o něco silnější, než si myslíš. Ale ani my nejsme nepřemožitelní.“ Argaen se díval za Kaze na kamenného draka, jenž stále ještě váhal u dveří do pokladnice. Stvoření najednou roztáhlo křídla, jak jen mohlo v omezených prostorách pokladnice. Pak se otočilo, s čelistmi roztaženými v němém výkřiku, k nim. Jeho pohyby byly graciézní a Kaz si téměř dokázal představit hru kamenných svalů. Ocasem udeřilo do zdi, od které se oddělily úlomky kamene a zvedl se oblak prachu.

Když obluda před svým pánem zprudka zastavila, Kaz ustoupil. Temný elf se zasmál. „Nedoporučoval bych ti se tu nadále zdržovat, minotaure. Jestli odejdeš hned, možná se odtud dostaneš před tím, než se všechno zřítí!“

„To nemůžeš myslet vážně!“

Argaenův neživý miláček, očima sledující Kaze, se sehnul tak, že se mu elf mohl vyšplhat na záda. „Smrtelně vážně!“

Solamnijský rytíř by zůstal a bojoval. Většina minotaurů by zůstala a bojovala. Kaz byl chytřejší. Začal utíkat.

Malá postavička si vybrala zrovna ten okamžik, aby se vyšplhala na trosky u vchodu do pokladnice. Byl to Delbin. Za šotkem Kaz viděl pana Osvala. Zaklel, věda, že Darius a Tesela jsou jistě nedaleko. Naděje, že se zachovali rozumně a utekli, zmizela. Velmistr, k smrti unavený, si minotaura všiml první a začal

mluvit.

Kaz na ně zamával, ať jdou zpět. „Utíkejte!“

Staršímu rytíři stačil jeden pohled, aby zhodnotil situaci a neochotně poslechl. Delbin s typickou šotčí zvědavostí zůstal, kde byl, a snažil se zahlédnout, co se děje za minotaurovými zády. Kaz zavrčel, dal si bojovou sekeru pod paži a šotka za běhu zvedl. Argaen za nimi vykřikoval něco nesrozumitelného.

Pan Osval a Tesela už pomáhali Dariovi do schodů. Nikdo se nezastavil ani neohlédl zpět. Zdi a schody se otřásaly, jak po nich skupinka stoupala vzhůru. Kaz na konci cítil, jak schody pod jeho nohama povolují. Zůstal zticha, věděl, že ostatní se pohybují tak rychle, jak to jen bylo možné. Tesela neměla čas se jakkoli postarat o Dariův podvrtnutý kotník.

Když dospěli k vrcholu schodiště, radost z této skutečnosti rychle odumřela. Východ byl sotva průchodný. Byl velmi poškozený.

„Musíme se dostat ven,“ rozhodl za všechny velmistr. „Možná budeme muset zcela opustit Vingaard, dokud nebezpečí nepomine.“

Pan Osval je vedl bortícími se sály. Darius měl značné bolesti, ale nic neřekl. Kaz v rozrušení zapomněl Delbina postavit na zem, což bylo asi ve zpětném pohledu moudré rozhodnutí. Nebylo jisté, zda by s nimi šotek zůstal. Nebo by se vydal vstříc dalšímu nebezpečí.

Znovu je uvítala temnota noci. Kaz si s leknutím uvědomil, že od chvíle, kdy se on i oba lidé vydali hledat Delbina a elfa, uplynulo jen velmi málo času. Zdálo se mu, že jeho vlastní setkání s Argaenem Krkavčím stínem trvalo věčnost.

Několik zmatených postav se vypotácelo ze tmy. Byli to rytíři, kteří stáli na stráži okolo velmistrovy pevnosti. Bylo jistým

překvapením, že tito rytíři nebyli iluze, ale že jsou skuteční. Kaze by ani nepřekvapilo, kdyby byl Osval celou dobu v pevnosti sám.

Velmistr se okamžitě ujal velení nad chabou jednotkou. Ať Kaz toho muže obdivoval jakkoli, věděl, že pan Osval je velmi slabý. Každou minutou se blížil okamžik, kdy se zhroutí – a tentokrát natrvalo. Zatím byl ale stále ten, jehož rozkazy musí být vyplněny bez nejmenšího zaváhání. A pro ty, kteří mu sloužili, byl jako světlo naděje po tom, jakým šílenstvím si prošli během posledních několika let.

„Všichni ven z pevnosti! Všichni ven!“

Velmistrova citadela se začala hroutit sama do sebe. Sloupy začaly pukat a kameny se valily dolů ze schodů. Ničím nepodpírána střecha se zřítila. Za pouhých několik okamžiků zbyly z pevnosti jen ruiny. Avšak části konstrukce pokračovaly v pohybu a ti, kteří byli dole v pokladnicích, věděli, že něco obrovského si prohrabává cestu ven.

Pan Osval pohlédl na muže a všiml si jejich zděšení. „Teď nemůžeme nic dělat. Teď proti tomu nemůžeme bojovat. Až se naše síla vrátí, najdeme to a zničíme, ale ne dřív! Nyní žádné otázky. K bránám! Odchod!“

Rozbitá střecha velmistrovy zničené citadely se pohnula, nezadržitelně se sunula na stěnu jiné budovy a prorazila zeď.

„Kazi,“ zapípal přidušený hlásek. „Když mě položíš na zem, slibuju, že zůstanu s tebou. I když je tohle velká švanda, je dost těžké takhle dýchat a já vím, že musíš být unavený.“

„Dobře, Delbine, ale jestli se někam zaběhneš, budeš si přát, abys zůstal dole v pokladnicích!“

„Vlastně, mohlo by to tam být ještě hodně zajímavé. Jestli se úplně nezhroutily…“

„Jdeme!“

Z trosek zřícené budovy se zvedlo něco obrovského. Někteří rytíři se ohlédli, zastavili a vyděšeně zírali. Unavení až na hranici vyčerpání někteří dokonce padli rezignovaně na kolena. Velmistr se zastavil a vrátil se k nim.

„Co to děláte?“ zakřičel nejdůraznějším velitelským hlasem. Bylo to strašné vypětí pokračovat takovým způsobem, ale pan Osval se odmítal vzdát. Pohrozil jim pěstí. „Okamžitě vstaňte! Ať ta bestie napáchá jakoukoli škodu, nemůže porazit rytířstvo. Ne dokud alespoň jeden z nás věří! Rozumíte?“

Odhodlaně se začali pohybovat kupředu. Záře jediného měsíce byla najednou umocněna nesvatou září. Teď se zastavil Kaz a ohlédl se. Ve středu pevnosti stál leviatan, jenž byl ozářen tou strašlivou září. Obrysy obrovského okřídleného tvora si nebylo možné s ničím splést. Pod drakem, sevřená pevně v jeho předních tlapách, byla stínová krabička se zlou smaragdovou koulí.

Na zádech kamenného stvoření seděl Argaen Krkavčí stín a šíleně se smál. Elfův neživoucí sluha rozprostřel křídla. Kaz se zase pohnul, ale neohrabaně. Jeho pozornost se soustředila na obrovskou stvůru, jež se vznesla do vzduchu. Bylo s podivem, že taková bytost, ač magická, dokázala zvednout kamennou váhu do vzduchu.

Kamenný drak bil křídly a zavrávoral. To způsobilo, že narazil do střechy další budovy. Střecha se propadla a pak i patro pod ní. Zvíře se nesnažilo bojovat, spíš se zdálo zmatené. Kaz přemítal, jestli nad ním Argaen Krkavčí stín ztratil kontrolu.

„Knihovny,“ zamumlal pan Osval. Kaz málem zakopl, když si uvědomil, že velmistr přišel až těsně za něj. „Zničil i knihovny. Budeme toho muset tolik postavit znovu. Pojď, Kazi. Ačkoli to zní podivně, musíme opustit tvrz a ukrýt se v pustinách Solamnie.“

Velmistr ještě neviděl, co leželo venku, a Kaz doufal, že jeho

mysl se dokáže vypořádat se šokem, který zanedlouho utrpí. Starší rytíř byl veterán mnoha bojů a stál tváří v tvář těm nejsmrtonosnějším hrozbám, které proti němu vojevůdce Dračí královny poslal. Ale teď byl starší a posledních několik let se na něm velmi podepsalo.

Za sebou slyšeli tlukot křídel, jak se snažily draka vynést do vzduchu.

Náraz větru a krátký záblesk zeleného světla jim prozradily, že Krkavčí stín a jeho mazlíček přeletěli nad nimi. Do široka otevřené brány se tyčily přímo před nimi.

Ve zmatené skupince, se kterou tam Kaz a velmistr stáli, vládla nejistota. Z kamenného draka už nebylo vidět víc než temnou tečku ozářenou Solitárem. A pod tečkou, jako výstražné světlo, zářila smaragdová koule. Kaz prošel ven z pevnosti, oči upřené na mizející tvar, dokud neopustil zářivé světlo měsíce a nepohltila ho temnota noci.

Bojovou sekeru měl stále ještě v rukou. Vysoko ji pozvedl v krátkém, ale zbytečném gestu za zlodějem magie.

„Tohle není konec, Argaene Krkavčí stíne!“ zamumlal temně do míst, kam elf odlétl. „Tohle vůbec není konec. Nějak tě najdu. Mezi námi dvěma to ještě nekončilo.“

Velká slova, pomyslel si trpce a zasunul sekeru zpět do postroje. *Ale kde chceš začít, Kazi? Vždyť máš k prohledání jen celý Ansalon!*

„Na tom nezáleží,“ řekl nahlas. „Ani celý Ansalon elfa neschová.“ Minotaurus se chmurně usmál do noci: „Teď je to osobní.“

16

Kaz zamyšleně seděl před branami. Oči měl zavřené a přemítal, co udělá, až – ne jestli – se znovu setká s Aragaenem Krkavčím stínem. Zaplápolání pochodně ho upozornilo, že přichází rytíř.

„Ty jsi minotaurus jménem Kaz?“ zeptal se rytíř. Byl to člověk středního věku, jehož nejvýraznějším rysem byly rychle řídnoucí vlasy.

„Kolik minotaurů je tady ve vingaardské tvrzi, člověče?“

Muž rýpnutí ignoroval: „Našli jsme koně, kteří očividně patří tobě a tvým společníkům.“

„Ano?“

„Zatím jsou ustájeni ve východní části pevnosti, dokud nebudou vyčištěny stáje.“

Kaz na muže pohlédl. „Velmistr tě sem neposlal jen proto, abys mi řekl o zvířatech, že ne?“

Ticho, které následovalo, řeklo vše. Stejně jako mnoho lidí, i tento rytíř se cítil nesvůj, když měl jednat s minotaurem. Byla to zrůda – nepřítel, navzdory tomu, co se tu dnes v noci stalo. Navzdory roli, kterou Kaz sehrál v posledních dnech války – a na to si pamatovali jen nemnozí.

„Velmistr si s tebou přeje mluvit.“ Do mužova tónu se vkradla starost. „Je velmi vyčerpaný. Nedělej nic, co by ho mohlo ještě více unavit.“

Minotaurus se zvedl, což mu umožnilo pohlédnout na rytíře z výšky. Pak odpověděl: „Pan Osval je můj druh a přítel, člověče. Udělám, co budu moci, abych mu od jeho problémů ulehčil. I ty bys tomu mohl být nápomocen. Tím, že se budeš chovat s větším respektem k těm, které rytířstvo a jmenovitě velmistr nazývali spojenci."

Kaz odešel směrem, jímž věděl, že se nachází velmistr. Rytíř za ním spěchal s pochodní, teď už s větší úctou. Neušli ani pár kroků, když výkřik hlídky u brány proťal ticho vládnoucí v pevnosti.

„Blíží se jezdci!"

„Paladine! Co se zase děje teď?" Kaz se obrátil na rytíře, který ho doprovázel. „Řekni pánovi, že za ním hned přijdu… doufám."

„Půjdu s tebou, minotaure. Jestli se k Vingaardu blíží nebezpečí, pánovi posloužím nejlépe, když…"

„Dobře." Kaz se otočil na patě v půlce rytířovy věty a rychlými kroky dlouhých nohou spěchal k hlavním bránám. Objevil se tak rychle, že vylekal jednoho ze strážných. Minotaurus na okamžik zapomněl, že má co do činění s muži, jejichž mysl dlouho trpěla. Rytíř vykřikl, tasil meč, a než ho Kaz stačil přesvědčit, že je přítel, dokonce se po něm ohnal.

„Kdo to volal?" zeptal se Kaz hlídky.

„Ferril. Ferril volal."

Kaz zavolal na dotyčného strážného. „Hej ty! Kolik jezdců?"

Asi kvůli temnotě ten, kterému říkali Ferril, neviděl, že mluví s minotaurem. Když se ozval, byl poměrně zdvořilý. „Odtud se to nedá poznat, pane. Malá armáda. Víc než sto."

„Víc než sto! Proti takové síle bychom neměli šanci. Obzvlášť pokud se jedná o přímý útok! Dokážeš je identifikovat?"

„Ještě ne."

Rytíř, který Kaze následoval, se k němu připojil. „Co se děje?"

„Více než sto jezdců. Bylo by nejlépe, kdybys zavolal velmistra.“

„On není ve stavu, kdy by mohl převzít velení!“

Minotaurus na něj zostra pohlédl. Dokonce i ve světle pochodní mu oči krvavě zářily: „Chceš říct, že svého pána neuvědomíš o možném útoku?“

Muž otevřel pusu a pak ji zase zavřel, až to klaplo. Prkenně odpověděl, „Hned ho uvědomím!“

„To je dost,“ zamumlal Kaz a sledoval, jak mu muž zmizel téměř před očima. Odněkud z krajiny zazněl roh. Vzhlédl tam, kde Ferril stál na stráži. „Co to bylo?“

„Signální roh.“ ozvala se nervózní odpověď. „Myslím – pochválena buď Trojice – myslím, že to jsou naši bratři!“

„Solamnijští rytíři?“

„Ano!“ rytíř stojící na hradbě a ten k němu nejblíže se začali radovat. Minotaurus je okřikl.

„Ticho! Nemusí být to, čím se zdají být! Mohou to být služebníci Temné paní, nebo jestli jsou to vaši druhové, mohou být ovlivněni šílenstvím, které ještě donedávna ovládalo vás samotné!“

Rytíř vedle Kaze k němu vzhlédl. „Myslíte, že bychom měli nechat brány zavřené?“

„Alespoň dokud si nebudeme jisti. Káže tak zdravý rozum, ne?“ Pohlédl vzhůru: „Dokud nepřijde velmistr, budu vše sledovat z cimbuří.“

Rytíř mu překvapivě zasalutoval.

Když se Kaz dostal na vrchol hradby, Ferril na něj čekal. Soudě podle výrazu na jeho tváři Ferril až teď zjistil, že celou dobu mluvil s minotaurem.

Kaz na něj zběžně pohlédl. „Děje se něco?“

„Ne… pane.“ Ferril, rytíř Meče, si nebyl jistý, jak oslovovat někoho, jako je Kaz.

„Dobře.“ Kaz se naklonil přes zeď a zahleděl se do dálky. Nemohl dobře rozeznat přijíždějící armádu. Vypadala jako černý příliv na stříbrném povrchu. Při rychlosti, jakou jeli, budou u bran Vingaardu do hodiny. Měl podezření, že to je mnohem víc než sto jezdců, pravděpodobně ke dvěma stům. Ačkoli je nešlo rozeznat, velikost skupiny mu dala určitou představu o počtu.

„Budeme je moci zastavit, pokud se ukáže, že to nejsou vaši bratři?“ zeptal se Kaz rytíře.

„Nějakou dobu… dokud se jim nepodaří dostat se přes hradby.“

„Co se děje, Kazi?“ zapípal známý hlásek.

Jak minotaurus, tak člověk se lekli. Kaz se otočil a hněvivě zavrčel na postavičku, které se nějak podařilo se k nim přiblížit. „Co *ty* tu děláš, Delbine?“

Šotek se usmál. „Slyšel jsem pobíhat kolem nějaké lidi a někdo říkal, že se sem někdo blíží se spoustou koní, takže když jsem slyšel roh, věděl jsem, že nejsou daleko a…“

„Nadechni se, Delbine!“ A zrovna tehdy zazněl znovu zvuk rohu. „Proč to dělají?“

„Chtějí, abychom jim odpověděli,“ odpověděl rozrušeně Ferril. „Musí to být naši druhové.“

„Tak bys možná měl odpovědět.“

Ferril zavrtěl hlavou. „Nemohu. Roh, který obvykle bývá u brány, zmizel. Nikdo ho není schopen najít.“

Delbin se zatím snažil mermomocí zahlédnout něco přes zeď. Vzhledem k jeho výšce to bylo nanejvýš obtížné.

„Myslíš, že zaútočí?“ zeptal se nadšeně. „Nikdy jsem skutečné obléhání neviděl, i když tohle by asi nebylo moc dlouhé, jelikož je vás tu tak málo…“

„Vy tam nahoře! Kazi, jsi to ty?“

„To je velmistr!“ zašeptal uctivě Ferril.

„Ano, pane Osvale.“ Kaz sykl na šotka, jenž chtěl zase promluvit.

„Vidíš jezdce?“

„Zanedlouho budou u nás.“

„Kolik?“

Kaz pohlédl na Ferrila. „Něco mezi stem a dvěma sty. Lépe se to zatím určit nedá.“

Nastalo ticho. Velmistr se očividně snažil novou informaci strávit. Byl rozhodnutý se ujmout velení.

„Obávám se, že vy čtyři budete muset brány chránit sami,“ rozhodl se starší rytíř.

„Já jim určitě moc pomůžu, velmistře,“ začal Delbin.

Namísto ohromení, které Kaz očekával, se velmistr zasmál. Po chvilce řekl: „Omlouvám se, neměl jsem se smát. Tři rytíři, minotaurus a šotek bránící hlavní brány vingaardské tvrze! *Šotek* bránící vingaardskou tvrz před možným útokem! Nechtěl jsem tě urazit, Delbine, ale nikdy jsem si nemyslel, že něco takového uvidím.“

„Já budu dobrý bojovník, čestně!“

„Jsem si jistý, že budeš.“ A pak dodal ke všem obráncům: „Zavolejte mne okamžitě, jakmile budete vědět, zda to jsou přátelé či nepřátelé. Nechť vás Paladin a jeho synové ochraňují.“ Pan Osval se otočil a odešel. Bez pochyby aby shromáždil zbytek věrných.

„Jak dokáže stále ještě pokračovat?“ zamumlal Kaz.

„Je velmistr,“ odpověděl jednoduše Ferril, jako by to vše vysvětlovalo.

* * *

Netrvalo dlouho a příchozí byli dost blízko, aby se dalo rozeznat víc podrobností. Muži byli očividně dobře vyzbrojení. Ale v nevýrazném měsíčním svitu nebylo možné poznat cokoli bližšího. Kaz se podíval na Solitár. Víc než třetina měsíce zmizela, jako by ji něco ukouslo. Kazovi pomalu docházelo, že něco Solitár zakrývá. Byl to měsíc, který vyjadřoval temnotu v lidech a všech ostatních rasách – Nuitár. Černý měsíc, jenž zastiňoval světlého rivala, nevěštil nic dobrého.

„Je jich fakt hodně, Kazi."

„Já vím, Delbine."

„Mají prapory a kopí a vůbec všechno."

„Pak bychom měli doufat, že to jsou přátelé."

Jezdci zpomalili několik set yardů před Vingaardem. Malá skupinka pěti nebo šesti jezdců se vydala kupředu.

„To jsou Solamnijští rytíři, Kazi."

„Nejprve si s nimi promluvme."

„Kdo stráží brány? Někoho vidím!" ozval se jejich vůdce.

Ferril odpověděl. „Já strážím brány!"

„Proč jsi neodpovídal na volání rohu?"

„Náš roh se nedá nalézt, můj pane. A současná situace nám nedovolila uskutečnit důkladný průzkum."

Hlas vůdce skupiny změkl. „A velmistr… jak se mu daří?"

„Když uvážíme všechno, co se stalo… celkem dobře, můj pane." Ferril pokračoval, „Odpusť, pane, ale před tím, než otevřu brány, vás musím požádat, abyste se představili."

„To je pochopitelné. Věz, že já jsem Benet, pán řádu Růže, synovec Osvala, velmistra rytířstva. Se mnou tu je dvě stě rytířů. Jak… jaká je situace ve vingaardské pevnosti, muži? Jsou zde ještě

nepřátelé, kteří musejí být vymýceni?“

Kaz se rozhodl odpovědět dřív, než mohla zareagovat stráž. „Vingaardská tvrz se snaží vrátit k normálu, Benete. Což ale neznamená, že všichni nepřátelé byli pouhé přeludy.“

Benet se postavil ve třmenech a upřeně se zadíval vzhůru. Kaz stál příliš daleko od světla pochodní, aby se dalo jasně rozpoznat, jak vypadá.

„Kdo je to? Tvůj hlas zní povědomě! Ke kterému řádu náležíš?“

„K řádu přežití, člověče. Nejsem jedním z vás, přesto mě však znáš.“ Kaz se pohnul blíže ke světlu a nechal se poznat.

„Minotaurus!“ vykřikl muž vedle Beneta. Několik rytířů vytasilo meče. „Vingaard je v rukou nepřítele!“

„Buďte zticha!“ zavelel Benet ostře. Kazovi řekl: „Nemyslím si, že jsi součástí nepřátelských sil. Myslím si, že jsi minotaurus se sklonem k sebevraždě. Jinak bys nepřišel sem, kde jsi údajně stíhán za zločiny… hm, Kazi?“

Minotaurus se temně zasmál: „Mysli si, že jsem optimista.“

Tentokrát se zasmál Benet: „Nemáš se čeho obávat, Kazi. Ani ode mne, ani od nikoho ze zde přítomných.“

„Můj pane!“ Ferril zasalutoval a naklonil se dolů, aby zavolal na rytíře stojícího u brány. „Otevřete brány pro pána řádu Růže!“

Zatímco se zdvihala závora a brána se otevírala, Osvalův synovec dal znamení mužům. Zástup začal pomalu postupovat kupředu. Z řad navrátilců se občas ozvalo radostné zvolání.

Kaz pohlédl na Delbina, jenž potěšené sledoval průvod postav ve zbroji. Zatímco byl šotek zaměstnaný, Kaz sešel ze schodů k Benetovi.

Někteří muži na koních v šoku zírali na dlouho zanedbávaný vnitřek pevnosti.

„Na slovíčko, člověče,“ zavolal Kaz.

Benetovi se po tváři mihl rozmrzelý výraz, ale vzápětí se už kontroloval: „Později bude čas si promluvit, Kazi. Teď ale musím hovořit se strýcem. Musíme toho mnoho projednat.“

„Pak půjdu s tebou. Mohu ti říci alespoň to nejdůležitější.“

„Jak si přeješ.“

Benet sesedl a předal otěže jinému rytíři. Kaz mu začal téměř okamžitě vyprávět, co viděl, o šílenství a iluzích. O setkání s Argaenem Krkavčím stínem a následné zradě jeho společníků. O Osvalově zápasu, zničení pokladnic a většiny pevnosti při elfově útěku. Když skončil, Benet jen vrtěl hlavou.

„Paladine, zachovej nás! Nechápu všechno, co jsi řekl, minotaure, a vím, že je toho ještě mnohem víc, co mi může říct jen strýc.“

„Doufal jsem, že jsi elfova miláčka zahlédl po cestě sem, jelikož mířil přibližně na jih.“

„Nech to na rytířstvu, minotaure. Argaen Krkavčí stín má u nás velký dluh. Za poslední roky manipulace a klamu.“

„Taky mi něco dluží. Udělal ze mě hlupáka a téměř se mu podařilo mě otrávit. Díky mně se mu podařilo dostat k tomu, po čem toužil. Ten elf je můj!“

Benet se mu podíval zpříma do tváře. „Rytířstvo se s ním vypořádá. Dluží nám životy. Dluží nám za zostuzení…“

„Nevidím důvod, proč byste se za ním nemohli pustit společně,“ ozval se hlas. „Bylo by to nejlepší pro všechny zúčastněné.“

„Strýče… můj pane!“ Benet před starším rytířem okamžitě poklekl. „Jsem velmi potěšen, že jsi zdráv.“

„Jen přetvářka, synovče. Ve skutečnosti nejsem daleko tomu padnout, ale nikdo mi k tomu nedopřeje čas. Blahořečený buď Paladin, že se rozhodl ze mě učinit jak kněze, tak rytíře. Neboť

pochybuji, že bych se ještě dokázal udržet na nohou nebýt jeho moci.“

„Ty jsi základem všech řádů, strýče.“

„A ty jsi pořád ještě dychtivý mladý panoš, Benete.“ Pan Osval pokynul synovci, aby povstal. „Vy dva byste se neměli hádat. Kazi, ty za sebou budeš potřebovat sílu Solamnie. Nepochybuji, že temný elf bude nalezen na nějakém strašném místě. A ty, synovče, respektuj vědomosti a čest tohoto minotaura. Huma ho nazýval přítelem. Uč se z jeho zkušeností. V mnoha ohledech ví Kaz víc než já.“

„Tomu nemohu uvěřit, můj pane, ale učiním, jak říkáš.“

„Dobře. A co ty, Kazi?“

„Máš mé slovo. Argaen Krkavčí stín je můj cíl. Přísahal jsem, že ho dostanu, i kdybych se měl vydat přes věčný led na jihu.“

Velmistr se hořce usmál. „Doufejme, že až k tomu nedojde.“

„Tohle všechno nemá smysl,“ poukázal zlostně Benet. „Bylo mi řečeno, že zloděj magie odletěl na jih. Ale kam na jih? Jistě ne do Qualinestu nebo Silvanestu. Do Ergotu? Karolis? Kam?“

Kaz zaskřípal zuby. Zhluboka se nadechl a byl připravený začít se zase hádat, když promluvil velmistr. „Navrhuji, abychom si všichni odpočali. Benete, pojď se se mnou na chvíli projít, prosím. Chtěl bych vědět, co jsi od svého odjezdu prožil. Chci vědět, z čeho dalšího se bude muset rytířstvo zodpovídat a co bude muset napravovat.“

Benet se zašklebil. „Jak si přeješ, můj pane.“

„Pokus se trochu si odpočinout, Kazi.“

„Dobrý nápad, velmistře.“

Jak Kaz sledoval jejich odchod, najednou jeho tělo zaplavila vlna vyčerpání. Hádka s velmistrovým synovcem, ač krátká, spotřebovala veškeré jeho zbytky sil. Rozhlédl se kolem. Dnes

bude spát pod širákem, stejně jako již mnohokrát v životě. Ještě potřeboval najít klidné místo, kde složí hlavu.

Místo, které si nakonec vybral, mělo jen jeden nedostatek, a to náhlé zjevení jistého šotka těsně před tím, než si Kaz stačil lehnout.

„Kde jsi byl, Kazi? Hledal jsem tě úplně všude, od okamžiku, kdy jsi zmizel, když jsem se díval, jak přijíždějí rytíři. Proč spíš tady, když je tu tolik jiných míst? I když hádám, že už nemůžeme spát v knihovně, jelikož budova už není v nejlepším stavu, viď?“

„Delbine, pokud mi nechceš říct něco moc důležitého, nechceš si taky lehnout?“ Kaz si sundal ze zad sekeru, odepnul postroj a lehl si. Dal si ruce za hlavu a díval se vzhůru na oblohu. Až dodnes to jediné, co bylo skutečně viditelné, byly měsíce. Ale teď byly na obloze patrné i hvězdy. Kaz začal hledat souhvězdí, která znal.

„My tu nějakou dobu zůstaneme, Kazi?“

„Ve Vingaardu? Ne, jestli do toho budu moct mluvit,“ zavrčel minotaurus. „Rytířstvo se dá snášet jen po určitou dobu. Zítra začnu pátrat po Argaenovi Krkavčím stínu. Čím víc stopa vychladne, tím těžší bude ho najít.“

„Alespoň nebudeme muset jít moc daleko.“

„Co tím myslíš?“

Delbin nevinně pokrčil rameny. „No, buď mířil do hor východně od Qualinestu, nebo do jižní části blízko Thorbardinu. Nežijí tam dole trpaslíci? Když jsem se ptal naposled, nechtěl jsi tamtím směrem jít. Měl jsi potíže s…“

Minotaurus se posadil: „Delbine, ty víš, kde je elf?“

„Teď zrovna to vím. Chtěl jsem do své knížky zapsat všechno, co se stalo a jak mocně rytíři vypadali, když před chvílí přijížděli, ale když jsem chtěl deník vytáhnout, našel jsem tenhle malinký krystal, který musel patřit Argaenovi. A když jsem na Argaena

fakt usilovně myslel, tak jsem ho najednou viděl přistávat někde v horách severně od Qualinestu. Myslím, že jsou částečně v Ergotu a částečně v Solamnii, ale možná se pletu."

„Ukaž mi, co jsi našel."

Delbin něco vytáhl z vaku: „Myslel jsem si, že to budeš chtít vidět, ale vypadal jsi, že máš hodně práce. Vsadím se, že mi to Argaen dal do vaku, když mi vnutil představu, že vám pomáhám tím, že otevírám pokladnice."

Když si prohlížel Delbinův poklad, přelétl po Kazově býčí tváři udivený výraz. Byla to ta samá cetka, kterou Krkavčí stín použil, aby našel šotka, když poprvé zmizel při prohlídce knihovny. Kaz vytrhl magický nástroj z drobných ruček společníka.

„Tys viděl, kam ten elf jde, jen tím, že jsi na něj myslel?" Obraz Krkavčího stínu byl teď i v jeho mysli.

Artefakt v jeho dlaních začal jemně zářit a něco zamlženého se objevilo uvnitř.

„Tak jsem to udělal naposled," nabídl se snaživě Delbin.

„Ticho!" pokračoval Kaz. Drak, ač kamenný, mohl ve velmi krátké době překonat ohromné vzdálenosti. Avšak hory, které Delbin popsal, byly celkem blízko. Nanejvýš několik dnů jízdy. Kaze překvapilo, že by temný elf zůstal tak blízko zemi vlastních lidí.

Mlhavý obraz začal poblikávat. Jeho domov. Smaragdová koule Galana Dracose.

Zablesklo se a najednou letěl vysoko nad horským pásmem. Kdyby nelétal v minulosti na zádech draka, úhel pohledu by ho velmi překvapil. Ale takhle byl schopen podrobně zkoumat, co viděl.

Tyto hory znal, z dálky je několikrát zahlédl. Nejsevernější výběžek Qualinestu byl jen den jízdy daleko. Jak mohl Argaen

doufat, že se vyhne příbuzným?

Obraz se pomalu zaostřil na jednu horu. Její vrcholek se zvětšoval a zvětšoval – nebo se spíš Kaz pomocí krystalu snášel níž.

Najednou se zničehonic objevila zřícenina.

V jednu chvíli se díval na obyčejný svah celkem nezajímavé hory a v další padal ke střeše nějaké dávno opuštěné stavby. Kaz si dovolil pousmát se. Nejen že věděl, ve kterých horách je jeho kořist, ale věděl, kde přesně v těch horách je.

Kdo?

V mysli se mu ozval hlas a Kaz málem upadl. Jen náhodou udržel v rukou krystal.

„Kazi?“

Kdo? dožadoval se hlas. Zněl až étericky.

Krystal se začal zahřívat. Kaz ho už nechtěl držet, ale teď se zdálo, že se krystal drží jeho. Obraz v jeho středu zmizel, ale hlas v Kazově hlavě zůstal a rostl a sílil a kladl otázky.

Kde? Kdo?

Kaz zavrčel mezi sevřenými zuby: „Delbine! Vy… vykopni mi to z ruky. Rychle!“

Delbin sáhl do vaku a vytáhl ze všech možných věcí zrovna svou knížku. Vzal ji oběma rukama a praštil jí vší silou Kaze do ruky. Z knížky se zakouřilo, jak jí krystal ožehl rožek, než vyletěl z minotaurovy dlaně.

Kaz si sevřel druhou rukou spálenou dlaň a sledoval, jak z krystalu létají jiskry, až nakonec pukl a rozpadl se na několik kousků. V tomtéž okamžiku přestal zářit. Hlas, který požadoval minotaurovo jméno, zmizel také.

Kaz i Delbin zírali na roztříštěné zbytky krystalu několik dlouhých okamžiků, než se šotek odvážil zeptat. „Co se stalo, Kazi?“

„Někdo se snažil najít *mě,* zatímco jsem hledal elfa.“

„Někdo?“

Kaz přikývl a zadíval se na zraněnou dlaň. Doufal, že Tesela bude mít ještě dost síly, aby ji uzdravila. Měl pocit, že bude muset být v co nejlepší formě. Ten hlas nebyl hlas Argaena Krkavčího stínu – tím si byl jistý.

Ale čí tedy?

17

Skupina vybraná k hledání Argaena Krkavčího stínu byla z nutnosti malá. Z přibližně dvou set rytířů, kterým teď velmistr velel, dobrá čtvrtina nebyla schopna alespoň několik dní ničeho namáhavého. Ještě víc jich bylo třeba ve Vingaardu, aby strážili jeho hradby a odstranili sutiny, které po sobě zanechal odlet kamenného draka. Sečteno a podtrženo, velmistr sáhl až na dno zdrojů, když přidělil synovci padesát rytířů.

Darius, Tesela a Delbin samozřejmě trvali na tom, že se k výpravě přidají. Rytíři tak kázal smysl pro čest a povinnost. Kněžka trvala na tom, že tam, kam jdou, budou téměř jistě potřebovat její léčitelské schopnosti. Kaz měl podezření, že skutečný důvod je sám Darius. Nepřízeň osudu je svedla dohromady.

A co se týče Delbina, ten důvod nepotřeboval. Pan Osval byl víc než vstřícný, co se šotka týče. Kdyby zůstal ve Vingaardu bez Kazova dohledu, velmistr se zcela oprávněně obával, že by ukradl vše, na co narazí, a jistě i něco navíc.

Ti, kteří se měli se skupinkou vydat, byli osobně vybráni velmistrem a celá výprava byla vybavena vším, co mohl Vingaard ze zbraní a materiálu oželet.

Těsně před polednem vyjeli z hlavní brány. Nedoprovázelo je radostné volání. Ti, kteří odjížděli, mohli jet vstříc jisté smrti. A totéž se týkalo téměř každého rytíře, jenž zůstával strážit zdi

pevnosti proti stejně nejistému osudu. Dřív než se Vingaard příliš vzdálil, se Kaz ohlédl a viděl, že muži stále ještě stojí na hradbách a tiše je sledují.

Zbytek dne uběhl bez událostí. Občas zavadili o důkaz činnosti skřetů, ale žádného nezahlédli. Zástup se vyhýbal vesnicím a jiným sídlům. Dokud nebude možno vysvětlit lidem, co se stalo, bude lepší vyhýbat se civilizaci širokým obloukem.

To nejlepší za celý den byla přítomnost zářícího slunce. Bylo povzbuzující. Minimálně všem pozvedlo náladu.

Těsně před soumrakem hlídka hlásila, že někdy toho rána se v oblasti nacházela poměrně velká skupina mužů – jezdců i pěšáků. A že také putovali na jih. Nic nenaznačovalo, že mají stejný cíl, ale ta myšlenka Kaze stejně zneklidnila. Kdo to asi byl?

Když se konečně snesla noc, nastala menší debata, jestli by neměli pokračovat v cestě. Zvítězil zdravý rozum. Potřebovali si odpočinout.

Rozestavili hlídky na noc. Kaz měl pocit, jako by se čas posunul několik let zpátky a on byl zpět ve Velké válce. Přemítal, co by dělali, kdyby se ve skrytu temnoty vrátil Argaenův neživý služebník.

Prsty přejížděl po ostří a obdivoval zručnost, se kterou byla zhotovena hlavice sekery. Zpět se na něj díval jasný odraz jeho tváře, a to i v mdlém světle noční oblohy. Kaz obraz udiveně sledoval a pak si něčeho všiml. Minotaurus se zadíval na hlavici, na topor a pak na čepel…

V tom mu to došlo! Tam, kde bylo ostří odštípnuté, jak jím udeřil do Argaenova kamenného mazlíčka, bylo zase celé. Bez nejmenšího kazu! Ostré jako předtím! Vzpomněl si na ten okamžik v pokladnici, kdy neživý drak ustoupil před minotaurovým zdánlivě neúčinným útokem bojovou sekerou. Mohl se kamenný

drak sekery ve skutečnosti bát? Ano, zbraň byla do určité míry magická. Ale proč by se tak velké stvoření, samo magické, bálo Sardalova daru?

Jak mocná bojová sekera vlastně byla? Uměla i něco jiného kromě schopnosti opravit se? Kaz si odfrkl, když si vzpomněl, že měl najednou sekeru v rukou, když si ji předtím nebral. Byla to jen šťastná náhoda, nebo se k němu zase vrátí, až ji bude potřebovat?

„Kazi?“

Kaz vzhlédl a uviděl nad sebou rozrušeného Beneta. „Co je, člověče?“

„Zdá se, že máme potíže. Potíže, se kterými asi máš zkušenosti. Mohl bys mě následovat?“

Kaz se bez dalších slov vydal za ním.

Šli k východní části tábora. Jeden nebo dva rytíři byli na stráži uvnitř tábora, další byli rozestavěni kolem hranic. Zbytek, včetně Kazovych společníků, spokojeně spal. Krajina tu byla kopcovitá, pokrytá divokou trávou a ošklivými zkroucenými stromy. Kdyby si mohl vybrat, tak by tudy Kaz necestoval, ale okolnosti ho nutily tudy jít znovu a znovu.

„Co mi chceš ukázat?“

„Možná nic, ale rytíř před námi hlásil něco, o čem jsem si myslel, že bys měl být informován.“

Rytíř na hlídce Benetovi zasalutoval a pohlédl nejistě na minotaura. Benet si odkašlal. „Pověz nám, co si myslíš, že jsi viděl.“

Byl to rytíř Koruny, stejně jako Huma, ale mnohem starší. Nejspíš veterán, který se rozhodl v tomto řádu zůstat, než aby postoupil do řádu Meče. „Ani bych se o tom nezmiňoval, pane, ale dostali jsme rozkaz, že máme hlásit všechny divné věci, jakkoli drobné a bezvýznamné se nám zdají.“

„Co jsi viděl?“ pobídl ho Kaz.

„Bylo to jen na okamžik, ale myslím, že jsem zahlédl zvíře. Jen záblesk mezi stromy, ale zdálo se skutečné. A co na něm bylo divného, vypadalo, že je celé bílé, ne jako někteří naši koně, ale spíš jako mrtvola.“

„Bledé jako mrtvola?“ Kaz se zašklebil. „Jak to zvíře vypadalo, rytíři?“

„Nemůžu si být zcela jistý, jelikož jsem ho jen zahlédl. Možná velká kočka nebo… nebo…“

„Vlk?“ doplnil za něj minotaurus.

Rytíř přikývl. „Vlk. Ano, mohl to být vlk.“

Benet pohlédl na Kaze. „To není možné. To přece víš, minotaure.“

„Přišel jsi za mnou, což znamená, že máš dost pochybností na to, abys připustil, že to možné je. Možná zná Argaen víc triků, než jsme si mysleli. Tou svou Sargasem zatracenou vynalézavostí mě pořád překvapuje.“

„Vlkoděsi!“ Benet zavrtěl hlavou. „Doufal jsem, že už o nich nikdy neuslyším. Doufal jsem, že všechno, co má nějaké spojení s Galanem Dracosem, zůstane navždy pohřbeno a zapomenuto.“

„Na mrtvolu se ten odpadlík objevuje až moc často,“ zamumlal Kaz. „Pokud dovolíš, Benete, myslím, že bychom si měli promluvit i s ostatními hlídkami.“

„Souhlasím.“

První muž, se kterým mluvili, jim nehlásil nic. Druhý neměl o nic víc informací než ten první a strávili s ním ještě míň času.

Benet si začínal myslet, že to nemá smysl. „Možná je to jen vlk albín. Občas jsem viděl albíny jiných druhů a většinou se vydávají na lov v noci.“

„Možná.“ Kaz ale pokračoval k dalšímu rytíři.

Chvíli jim trvalo najít další hlídku, jelikož muž stál na druhé straně malého pahorku. Bylo to dobré místo pro hlídku. Na rytíře nedopadalo měsíční světlo a kdokoli, kdo by se přibližoval, by musel být až přímo u něj, než by si ho všiml.

„Ty tam!“ zavolal tiše Benet.

„Můj pane?“ Muž se otočil, ale neodešel ze svého místa, přesně tak, jak bylo správné.

„Viděl jsi tu dnes něco, co jsi nehlásil? Něco neobvyklého?“

Zatímco Benet mluvil s rytířem, Kaz si opřel sekeru o rameno a pořádně se rozhlížel. Něco ho znervózňovalo.

Rytíř se snažil ve tmě rozeznat, kdo to stojí vedle jeho velitele. Tam, kde stáli, z nich nebylo vidět víc než temný obrys. „Nic, můj pane, pokud nepočítáte pár krkavců. Nezdálo se, že by měli namířeno nějakým určitým směrem.“

„Doufejme, že zase brzy odletí,“ zamumlal Kaz a otočil se k odchodu. Světlo Solitáru se zachytilo na zrcadlově vyleštěném povrchu hlavice jeho sekery a ta na okamžik zazářila.

Vedle něj si Benet povzdychl. „Myslím si, že bychom toho měli nechat. Nevidím v tom žádný užitek. Pokud se něco objeví, budou nás hlídky včas varovat.“

„Nejspíš máš pravdu.“ Kaz zvedl sekeru z ramene. Při tom si všiml svého a Benetova odrazu.

„Je to vše, můj pane?“ zavolal strážný.

Kaz se zastavil, pak se pomalu otočil a podíval se na místo, kde stál rytíř na hlídce. Stál přímo za nimi.

„Ano, to je všechno. Vrať se ke svým povinnostem,“ odvětil Benet.

Kaz se zase otočil a zvedl si sekeru před oči tak, aby se v ní odráželo všechno, co bylo za ním. Viděl zase odraz sebe a Beneta. Ale z druhého rytíře neviděl ani temnou siluetu.

Ale když se otočil zpět, viděl postavu rytíře stát tam, kde měl být.

Rytíř na hlídce *neměl žádný odraz* v zrcadlovém povrchu hlavice Kazovy sekery!

Kaz zaváhal. Hlídka už zase vyhlížela do okolní krajiny a nevěnovala mu žádnou pozornost. *Co to znamená?*

Když si Benet všiml minotaurova podivného chování, tak se zastavil: „Děje se něco?“

„Tiše, počkej chvíli,“ zašeptal Kaz. S připravenou sekerou v ruce se připlížil až k rytíři „Ty!“

Muž se pomalu otočil. „Co si přeješ, minotaure?“

„Jak se jmenuješ?“

„Alek, rytíř Meče.“

„Aleku,“ Kaz pevněji sevřel bojovou sekeru, „víš, co znamená věta *Est Sularus oth Mithas?“*

Po chvilce zaváhání rytíř odpověděl. „Zrovna teď si nemůžu vzpomenout.“

Každý sval na minotaurově těle se napjal: „Myslel jsem si to.“

Sekera se snesla v hrozivém oblouku, který měl skončit ranou naplocho na hlavu nic netušícího Aleka. Mělo to ale jeden problém. Alek nebyl ani nic netušící, ani rytíř. Kazův úder proletěl stopu nad hlavou podvodníka a ten zároveň, jak se přikrčil, bleskově vytasil dlouhý meč.

„Kazi! Co to děláš?“ dožadoval se Benet vysvětlení.

Minotaurus odrazil mocný úder a zavrčel. „Každý okamžik může začít útok, veliteli!“ Druhý výpad sekerou se ukázal stejně bezvýsledný jako první. „Pokud… jsi to ještě nepoznal, tak tohle není rytíř!“

„Paladine!“ Benet vytasil vlastní meč a vykročil ke Kazovi, ale ten vykřikl. „Zapomeň na mě! Varuj tábor! Běž!“

Benet na okamžik zaváhal, ale pak přikývl a dal se do běhu. Nezačal hned křičet ze strachu, aby nevyzradil jejich objev komukoli, kdo čekal za hranicemi tábora. Ticho a obezřetnost teď byly na místě.

Kaz začal litovat, že Beneta poslal pryč, jakmile rytíř zmizel z dohledu. Shledal, že podvodník je nanejvýš zručný šermíř. Muž byl vysoký, a když se sečetla délka jeho paží a meče, měl poměrně velký dosah.

Několik okamžiků si vyměňovali údery, ale něco nahlodávalo rozhodnost jeho protivníka. Pohyby falešného rytíře začínaly být váhavější a váhavější.

Samozřejmě! „Zdá se, že tě tví přátelé opustili, člověče!“

Kaz se trefil přímo do černého. „Ne jako ty, minotaure. My sloužíme naší paní věrně. Oni… oni by mě neopustili!“

Kaz slyšel z dálky výkřiky mužů v táboře. Jeho protivník začal najednou bojovat s novou energií. Zdálo se, že měl pravdu – tábor teď byl pod útokem.

„Tvé solamnijské přátele smeteme jedním úderem, zrůdo. Ale neboj se, ty nezůstaneš naživu dost dlouho, abys to viděl.“

„Vsadil bych se, že před pěti nebo šesti lety jsi nosil černou zbroj,“ zavrčel Kaz. „Pleteš se ve dvou věcech, gardisto. Za prvé, rytíři bránící tábor zvítězí. A za druhé, hodlám být naživu, abych to viděl!“ V úsměvu, který protivníkovi věnoval, ukázal všechny zuby. „Ano, vypadáš jako jeden z Temné gardy. Mimochodem, viděl jsem tvého vojevůdce, Kryna, umírat. Tehdy už byl zcela šílený.“

Meč gardisty zakolísal.

Bojová sekera se mu zakousla přes krk do hrudi, projela hrudním plátem, aniž by zpomalila. Voják pomalu padl k zemi, hlava sotva držící na krku.

Kaz zůstal stát, zaklel a čekal na nového nepřítele. Nic se nepohnulo.

O chvíli později se jeho směrem přihnalo několik rytířů, Benetova pravá ruka Grissom mezi nimi. Kaz se k nim s úlevou otočil, jen aby na něj vzápětí mířilo půl tuctu čepelí.

„Co je tohle?“ zavrčel.

„Co jsi udělal s mužem, který tu stál na hlídce, minotaure?“

Bylo jasné, že ani Grissom, ani ostatní nevěděli, co se tu stalo. Kaz věděl, že někteří rytíři mu nevěří, ale netušil, že jejich nedůvěra sahá tak daleko.

„Promluvte si s velitelem, rytíři. To já jsem *odhalil,* že jsme v nebezpečí!“

Grissom zaváhal. „Proč bys je zradil? Kdysi jsi bojoval na jejich straně!“

Kaz si povzdychl. Kolikrát to bude ještě muset vysvětlovat?

„Skloňte zbraně, pane Grissome. Ten minotaurus je náš spojenec, a to velmi cenný!“

Ostatní vojáci ustoupili stranou, jakmile se ozval Benetův hlas. Grissom nadřízenému zasalutoval. „Omlouvám se, můj pane. Věděli jsme jen, že jsi přišel do tábora a varoval nás před nebezpečím.“

„Mně se neomlouvej, Grissome. Omluv se Kazovi. To o jeho cti jsi pochyboval.“

„Můj pane?“

Benet pobočníkovi věnoval kritický pohled. „Je to tak těžké pochopit? Musím se omluvit za tebe? A jistě to i udělám, zaslouží si to. Koneckonců, nejspíš nám všem zachránil život.“

Grissom prudce vydechl a obrátil se ke Kazovi. „Omlouvám se za unáhlený úsudek, minotaure. Předpokládal jsem, že zde byla jen jedna osoba, která za to všechno mohla být zodpovědná.“

„Zabili strážného, který tu stál," vysvětlil Kaz, „a jeden z nich zaujal jeho místo, aby nikdo neměl podezření. Naštěstí jsme je odhalili před tím, než se stihli zorganizovat."

„Pokusili se zaútočit na tábor sotva pár okamžiků potom, co jsem muže varoval," doplnil Benet. „Vůbec nečekali, že tábor bude vzhůru a připravený na útok. Zaútočili v jedné vlně. Zabili jsme jich šest nebo sedm a několik zranili. Ztratili jsme jen jednoho muže kromě tohoto. Téměř okamžitě utekli. Zbabělci!"

„Nemyslím si, že jsme je viděli naposled. Ten muž zde byl jeden z vojevůdcových Temných gardistů, Benete."

„Hezkých pár bylo viděno ve střední a jižní Solamnii. A v Karolis. Množství nájezdů se podstatně zvýšilo." Pak se otočil ke Grissomovi. „Pokuste se najít tělo našeho bratra, který tu přišel o život. Než zítra odjedeme, uspořádáme na jeho počest a na počest toho druhého pohřební obřad. A na zbytek noci zdvojnásobte hlídky."

„Jak poroučíš, můj pane. A co s tímhle?" Grissom špičkou meče poklepal na mrtvé tělo.

„Nech někoho posbírat těla nepřátel. Oni budou mít vlastní hranici – a popřejeme jim jen to nejhorší na cestě ke své paní. Kdybychom je tu jen tak nechali, mohl by se z nich ještě rozšířit nějaký mor, a to je to poslední, co teď potřebujeme."

Na hlídku se postavili dva rytíři a všichni ostatní, až na Grissoma, se vydali hledat tělo mrtvého druha. Pobočník zasalutoval a vrátil se do tábora, aby splnil zbytek rozkazů, jež mu Benet dal. Velmistrův synovec zůstal s Kazem.

„Jak jsi věděl, že nebyl jedním z nás? Znám sotva polovinu mužů pod svým velením. Příliš mnoho jich není z řádu Růže."

„Est Sularus oth Mithas."

„'Má čest je můj život.' Kodex, podle nějž žijeme. Co s ním?"

„Nedokázal mi říct, co znamená. I kdyby na tom záležel jeho život. Což taky záležel.“

Kaz měl teorii o jménu trpasličí sekery. Tvář cti. Kdo byl trpaslík, jenž vykoval tak jedinečnou zbraň? Pomáhal mu snad mág? Nebo ho dokonce navštívil sám bůh Reorx? Kaz teď věřil, že zrcadlový povrch hlavice sekery odráží jen tváře a postavy těch, kdož jsou čestní. Těch, jimž se dá věřit. Nepřátelé, bytosti beze cti, neměli žádný odraz – šikovná vlastnost. Minotaurus si přál, aby o ní věděl dřív. Přemýšlel, jestli o ní věděl Sardal Křišťálový trn.

Sardal Křišťálový trn. Téměř na druhého elfa zapomněl. Pracoval Sardal s Argaenem? Kaz o tom pochyboval. To by mu elf trpasličí sekeru nikdy nedal. Dát Kazovi takovou zbraň, a ještě mu zachránit život? To nebylo něco, co by udělal temný elf.

„Minotaure?“

Kaz zamrkal. „Ano, Benete?“

„Možná by bylo dobré, kdyby sis odpočinul. Skoro tu spíš vestoje.“

To byla pravda. Kaz se v zamyšlení propadal hlouběji a hlouběji do dřímoty. Elfové a magické sekery mohli počkat do rána. Spánek se stal luxusem, který si Kaz v poslední době nemohl dovolit. Musel ho dohnat, než se setkají s Argaenem Krkavčím stínem.

* * *

Tu noc už je nic nevyrušilo, i když hlídky zůstaly ve střehu. Přišel úsvit a Kaz i ostatní byli stále nevyspaní. Všichni potřebovali alespoň jeden celý den odpočinku, ale nikdo se neodvážil obětovat tolik času. Cítili, že musejí spěchat, aby splnili úkol.

Jak se blížili k cíli, začal mít Kaz starost o Daria. Rytíř jel blízko Tesely a často s ní hovořil. Ale když se Kaz sem tam ohlédl, viděl ho, jak vzhlíží stále častěji k nebi s odevzdaným pohledem. Kaz věděl, co Darius hledá. Kamenného draka, který ho téměř smrtelně zranil a pak odletěl.

Kaz ten pohled viděl už dřív, za války. Darius čekal, až se drak vrátí a dokončí dílo. Jako by si myslel, že jeho přežití je nespravedlivé vůči všem ostatním, kteří zemřeli. Taková víra často vedla k hloupým, sebevražedným činům. Solamnijští rytíři, pomyslel si Kaz, jsou příliš dychtiví zemřít. Ale víc ho trápilo, že jeho vlastní rasa je také náchylná k takovémuto jednání.

Dokonce i Kaz začínal být příliš pesimistický. Aby si zvedl náladu, sáhl do jednoho z váčků, v němž měl suchary, kterými ho zásobovalo rytířstvo. Neměly skoro žádnou chuť, ale nasytily. Kaz už na ně byl dlouho zvyklý a s hrůzou zjišťoval, že je dokonce začíná mít rád. Další důkaz, že to přestává mít v hlavě v pořádku.

Co našel ve váčku, ale nebyly suchary, nýbrž kousek papíru. Když ho vytáhl, zjistil, že je to svitek s jantarovou pečetí. Kde se k němu Kaz… Ale samozřejmě! V tom všem sběhu na něj zapomněl. Tohle byl svitek, který mu dal Sardal Křišťálový trn pro Argaena Krkavčí stín. A celou tu dobu… Zajímalo by ho, jakou zprávu elf poslal. A zase se musel sám sebe ptát: *Mohl Sardal pracovat se zlodějem magie!*

Kaz se rozhodl zlomit pečeť a podívat se, co Sardal napsal.

Jantar se ukázal být odolnější, než si Kaz zprvu myslel. Pečeť by se měla lehce zlomit, ale dráp po ní sjížděl, aniž by zanechal nějakou stopu. Zlostně vytáhl dýku, ale i ta po pečeti neškodně sklouzla.

Řezat kolem pečeti se ukázalo nanejvýš obtížné. Musel držet opratě a chůze koně nebyla zrovna klidná. Ale nakonec se mu

podařilo vyříznout kruh a pečeť spadla na zem. Kaz schoval dýku a začal rozvinovat svitek.

Před ním se otevřel zlatý vír.

„Kazi!“ vykřikl někdo, nejspíš Delbin.

„Pala…“ minotaurus neměl čas dokončit kletbu, jak jeho kůň šťastně vjel *do víru.* Rytíři kolem něj i všechno ostatní zmizelo.

Vír byl nádherný a fascinující, ale Kaz neměl čas na podobné přemítání. Všechno, co mohl dělat, bylo držet se koně, když padali a padali… Vypadalo to, že budou padat až do Posledního dne. Celou dobu nejevil jeho oř jakékoli známky zneklidnění. Stále se pokoušel jet klusem, vůbec nevěděl o nastalé situaci.

Konečně se jejich sestup začal zpomalovat. Minotaurus cítil, jak se zpomaluje i jeho vlastní pohyb. V několika okamžicích začalo být čím dál těžší dělat cokoli jiného než jen dýchat.

Jako moucha uvězněná v *medu,* pomyslel si bezmocně. Narůstal v něm vztek. Ten, který z něj v boji dělal postrach. Nyní mu ale nebyl k ničemu a Kaz byl ještě rozzlobenější. I se vší silou nebyl schopen se pohnout a bránit se.

Tak jako on i jeho oř se zcela zastavil. Stejně jako jeho schopnost dýchat. Kaz si byl jistý, že teď zemře. Čekal na to, až se začne dusit. Ale to se nestalo. Téměř si to přál, jelikož to vypadalo, že tu bude uvězněn navěky a bude zírat na překrásné zlaté nic.

„Áááááá, minotaure!“ zahřímal najednou hlas všude kolem něj. „Co jsi to zase provedl?“ Ten hlas znal. Ten, kdo ho lapil, byl Sardal Křišťálový trn.

* * *

„Kazi!“ vykřikl Delbin.

Několik rytířů bylo nuceno zastavit koně. Benet se postavil ve

třmenech a marně se rozhlížel po minotaurovi. Darius klel a Tesela se modlila ke své bohyni, aby jí dala nějaké znamení, co se s minotaurem stalo.

Benet se posadil. „Do Propasti s temným elfem! To musí být jeho práce! Musel nás sledovat celou dobu a čekat na příležitost!“

„Myslíte… myslíte, že je Kaz mrtvý?“ odvážil se nakonec Darius vyslovit.

„Ne, ale myslím si, že ho ten zloděj musel zajmout.“ Benet se obrátil na ostatní. „Musíme pokračovat. Kazova jediná šance – naše jediná šance – je najít elfa, než se stane ještě silnějším. S trochou štěstí se nám podaří minotaura zachránit. Ať je kdekoli a jestli je naživu, Argaen Krkavčí stín o tom bude vědět.“

Tesela spustila ruce z medailonu. „Pokud se jedná o Kaze, nemůžu ho najít. Ale to nemusí nic znamenat. V této oblasti po něm není ani stopy. To můžu říct s jistotou.“

Benet přikývl, jako by to byla ta informace, na kterou čekal. Podle jeho mínění nemohli ztrácet čas. „Pak je to jasné. Budeme pokračovat.“

Když se rytíř otočil, aby dal ostatním znamení, Darius a Tesela si vyměnili nejisté pohledy. Jestli byl Kaz uvězněn, tajemným způsobem unesen jejich nepřáteli, jakou šanci měla proti takové síle skupinka rytířů?

Nicméně nikoho ani nenapadlo, že by se měli vrátit.

18

Už to byly dva dny, co skupina pátrající po Argaenovi Krkavčím stínu odjela. Velmistr se snažil zjistit, co všechno bylo za ty roky, kdy nebyl pánem vlastní mysli, napácháno v jeho jménu. To, co se dozvěděl, ho velmi zahanbilo. Celou dobu si představoval, že zlu a šílenství vzdoroval. Pročítal zatykače, které, jak si vzpomínal, vypadaly jako něco úplně jiného. Nyní se už vůbec nedivil, proč se většina lidí obrátila proti Solamnijským rytířům. Poté co konečně našli odvahu doufat v lepší budoucnost, byli lidé zdánlivě zrazeni těmi, kdož přísahali, že je budou ochraňovat. Bylo to, jako by znovu začala Velká válka, v níž rytířstvo bojovalo v nekonečných bitvách. Zatím to byli obyčejní lidé, kdo platil za desetiletí trvající patovou situaci.

Pan Osval byl vyrušen od práce náhlým příchodem strážného. „Můj pane?“ zašeptal naléhavě.

„Co se děje?“

„U bran je skupina cestovatelů, kteří si žádají spravedlnost.“

„Spravedlnost?“

„Bude – bude asi nejlepší, když se podíváte sám.“

Osval vstal ze židle a přál si, aby jeho bratr Trak nepodlehl jedům zrádce Renarda, protože pak by to byl stále ještě on, kdo by velel rytířstvu.

„Dopřej mi několik okamžiků. Řekni jim, že už jdu.“

„Můj pane.“

Velmistr se rozhlédl kolem a hledal boty. Našel je. Jak se dostaly pod postel, to pro něj bylo záhadou. Velmistr se upravil a vyrazil k bránám. Rytíři, náležící k jeho osobní gardě, mu zasalutovali a zařadili se spořádaně za něj. Po všem, co se stalo, se rytíři, kteří zůstali v tvrzi, stali přímo posedlí bezpečností svého pána. Ať o to stál, nebo ne, jeho stráže byly rozhodnuty, že s ním budou kdekoli, kde to zavánělo potížemi.

Když se dostali k bráně, kapitán stráže mu zasalutoval.

„Tak kde jsou?“

„Venku, můj pane.“

„Venku? Copak jsi zapomněl na dobré způsoby? Jen proto, že si někdo přišel stěžovat, není důvod nechat ho stát před branami Vingaardu.“

Kapitán stráže pobledl. „Se vší úctou, velmistře, myslím, že byste se měl nejprve podívat.“

Trpělivost pana Osvala v poslední době nebyla zrovna největší. „Nesmysl! Už ani slovo! Dali své slovo, že přicházejí v míru?“

„Ano, ale…“

„Kolik jich je?“

„Asi tucet, můj pa…“

„Tucet? Okamžitě tu strašlivou armádu vpusťte, kapitáne!“

„Jak si velmistr přeje.“ Bylo očividné, že rytíř je stále ještě na pochybách, ale že rozkazy svého velitele splní.

Byl vydán rozkaz otevřít brány a ten byl velmi rychle vykonán. Velmistr se strážemi v pozoru se udiveně díval na nově příchozí. Nebylo divu, že jeho muži váhali. Byli to minotauři!

Pan Osval kromě Kaze mnoho minotaurů zblízka neviděl. A těch pár bylo buď vězni, nebo zemřelo na ostří jeho meče. Ale po pravdě, skupina minotaurů byla asi to poslední, co čekal.

„Kdo tu velí?“ zavrčel zohavený, nebezpečně vypadající obr.

Velmistr si založil ruce na prsou a hlasem, kterým nejednou umlčel rivaly uprostřed věty, odpověděl. „Já tu velím, minotaure. Jsem Osval, velmistr Solamnijských rytířů. Z jakého důvodu jste opustili svou zemi na východě?“

„Přišli jsme sem na misi cti a spravedlnosti. Tyto vlastnosti jsou, jak jsem slyšel, Solamnijský rytíři, drženy ve velké vážnosti. Pokud se týká mého jména, jmenuju se Skurn.“ Minotaurus se zběžně uklonil. Panu Osvalovi se okamžitě znelíbil.

Studuje ostatní, Osval si poprvé všiml zlobra, který stál na konci skupiny. „A co s vámi dělá *tenhle!* Je to váš vězeň?“

„Molok patří k nám. To on nám přinesl zprávu o tom, že jeden z nás na nás všechny přinesl hanbu.“

„Jeden z vás?“

„Jeho jméno, urozený pane, je Kaziganthi De-Orilg, jak je zapsáno ve formálním obvinění. Syn klanu Orilg, k němuž my všichni máme vzdálený příbuzenský vztah. Orilg byl jeden z našich největších šampiónů a Kaz na tento klan uvrhl takovou hanbu, že jsme byli vysláni, abychom ho přivedli před spravedlnost.“

Kdykoli jindy by náhled do rodinné struktury minotaurů velmistra velmi zajímal. Bylo známo, že rodina stála na prvním místě, ale stíhat člena vlastního klanu, protože na něj uvrhl hanbu… Možná mezi lidmi a minotaury nakonec není takový rozdíl. Pan Osval by si přál dozvědět se víc, ale měl na paměti, že tady jde o důležitější věci. Jako třeba obvinění proti Kazovi.

„Ještě stále jsi neřekl, co měl tvůj příbuzný spáchat.“ Soudě podle toho, co viděl ve Skurnových očích, velmistr pochyboval, že minotaurus potřeboval vůbec nějaký důvod. Stejný pohled se odrážel i v očích zlobra.

Podivná dvojice, pomyslel si velmistr.

Skurn netrpělivě vysvětloval. „Za války byl Kaz přidělen k armádě, která byla poslána do Hýla."

„Otrok – voják." Osvala zaujalo, že někteří z minotaurů se při tom výrazu otřásli. Zároveň si uvědomil, že jeden z nich byla žena!

„Tak či tak," zavrčel zjizvený vůdce, „přísahal sloužit v armádě a pod zlobřím kapitánem. Kaz sloužil dobře," Skurnovi se očividně nechtělo uznat ani tolik, „dokud neměli zničit lidskou osadu. Nesouhlasil s rozhodnutím svého kapitána."

To mě nepřekvapuje, pomyslel si starší rytíř. Zlobři byli známí sadistickými sklony.

Před očima mu přeběhla vzpomínka. Huma a Kaz mu o té době pověděli. Jak si velmistr vzpomínal, zlobři kapitán se bavil tím, že zabíjel děti a starce, což bylo podle minotauřích měřítek nečestné. Věděli to tihle minotauři? Pochyboval, že by jeho slovu věřili.

Pan Osval se přistihl, že zlobra sleduje. Jakou v tom všem hrál roli? Byl snad příbuzný toho, který zemřel? Jeho druh? Zkušenosti, které měl rytíř se zlobry, ho vedly k víře, že kromě jich samých je nic jiného nezajímalo. Že by tento zlobr vyhledal minotaury, aby mu dopomohli najít spravedlnost proti jednomu z nich, i když se jednalo o vraždu, bylo velmi nepravděpodobné. Kdyby minotauři nebyli tak zaslepeni kodexem cti – což naneštěstí mnoho z nich bylo – pak by museli vidět, že na situaci něco nesedí. Ne. Tento zlobr měl ještě nějaký jiný motiv a nebyla to spravedlnost. Většina zlobrů by se spokojila s pomstou, pokud by si na tu událost vůbec po všech těch měsících vzpomněli.

„Jako další důkaz Kazovy viny," pokračoval Skurn, „máme tohle…"

Skurn držel nějakou kulatou věcičku. Velmistr okamžitě rozeznal krystal pravdy, neškodný magický artefakt, který dokázal přehrávat znovu a znovu nějakou minulou událost. Pan Osval

sledoval, jak magický obraz Kaze napadl zlobra zezadu. Podíval se na celou scénu několikrát. Velmistrem to nepohnulo. Problém s krystaly pravdy byl v tom, že ne vždy byly hodný svého jména. Každý slušný mág mohl vytvořit změny. Ale pro minotaury byla tohle skutečnost. I když se stranili magie, byli jí až příliš ochotní uvěřit.

Nakonec byla přečtena prohlášení od těch, jimž minotauři sloužili. Ta hlásala, že podle zákonů své rasy skupinka plní úkol, jenž je otázkou cti. A hledaný je beze cti, vrah a zbabělec. Prohlášení zdůrazňovalo to, že Kaz utekl z místa činu, což bylo víc nečestné než vražda zlobra. Podle kodexu cti minotaurů to bylo dost na to, aby byl popraven – nebo přinejmenším odsouzen k souboji, v němž neměl šanci.

Pan Osval četl prohlášení znovu a znovu. Věřil Kazovi, ale když došlo na lámání chleba, byl přesvědčený zastánce práva a pořádku. Minotauři, kteří vládli svému lidu, byli legitimní vládci a jejich slovo bylo zákon. Tedy vládli alespoň tak dlouho, dokud se jich lid nezbavil.

„Myslíme si, že Kaz se vydal sem. Je to pravda?“ Pohled, který mu Skurn věnoval, říkal, že minotaurus očekává nějakou lež.

Té se ale nedočkal. „Kaz tu byl před dvěma dny. Odešel na jih s malou jednotkou mých vlastních mužů.“

Někteří minotauři si překvapivě vyměnili pohledy plné úlevy. Jeden muž a žena, kteří si byli podobní, alespoň pokud to mohlo lidské oko rozeznat, se zdáli nanejvýš potěšeni. Jejich vůdce ale nebyl.

„Na jih! Minuli jsme ho o dva dny? Kam na jih ten zbabělec jede?“

„‘Ten zbabělec’ jede k horám severně od Qualinestu. On a můj synovec se jedou postavit zloději magie, jenž činy neohrožuje jen

Solamnii, ale celý Ansalon!“

„Kaz jede vstříc nebezpečí?“ zeptala se minotaurka.

Skurn si pohrdlivě odfrkl. „S jednotkou rytířů za zády si může dovolit hrát si na statečného!“ Pana Osvala se zeptal. „Ty tvrdíš, že je to pravda?“

Starší rytíř se narovnal. „Má čest je můj život, minotaure! Máš mé slovo!“

Znetvořený minotaurus se krutě usmál, schoval prohlášení a magickou kouli a vytáhl mapu. „V tom případě, můj pane, bych vás požádal, abyste nám ukázal, kam přesně putují… Vše samozřejmě v zájmu cti a spravedlnosti, které i my ctíme.“

* * *

Jak dlouho? Přešel snad už Poslední den, zatímco já tu byl zmrzlý, bezmocný?

Kaz už od Sardala Křišťálového trnu nic dalšího neslyšel. Možná elf, spokojen s účinností pasti, k němu už neměl potřebu promluvit. Kaz zůstane tam, kde je, a bude navěky pozorovat zlatý vír.

Sotva ho ta myšlenka napadla, zjistil, že se děje pravý opak. Mohl se hýbat! Mohl dýchat, otočit hlavu, napnout paži, zamrkat! Bylo neuvěřitelné, kolik radosti mu přinášelo to, že může mrkat! Kůň pod ním se taky začínal hýbat, zařehtal a potřásl hlavou, jako by si uvědomil, že může zase běžet. Nebo – padat.

Neboť s možností pohybu se vrátil i nekonečný pád. Kaz se zoufale chytil, jak nejlépe mohl. Sobecky doufal, že kůň nějak změkčí jeho dopad.

Pak, stejně rychle, jako se objevil, zlatý vír zmizel a objevila se zelená tráva a stromy – vlastně les. V okamžiku, kdy se kopyta

koně dotkly pevné země, měl Kaz nutkání pobídnout zvíře do cvalu a ujíždět pryč, jako by se za ním hnali všichni čerti. Zabránila mu v tom důležitá věc. Před ním stál Sardal a v rukou držel čarodějnou hůl.

Elf se usmíval a jeho roucho bylo zářivě bílé. Kaz mu ani na okamžik nevěřil.

„Chvíli jsem si myslel, že tě z té pasti nikdy nedostanu. Doufal jsem, že minotauři jsou dostatečně chytří, aby dokázali splnit jednoduchý pokyn. Například dát svitek nic nerušícímu prolhanému temnému elfovi!“

Kaz se rozhlédl. Stromy kolem mu nic nenapověděly. Mohl být v jakémkoli lese, ale měl podezření, že zrovna tenhle zná. „Kde to jsem? Jak – jak dlouho jsem byl uvězněn v – ať to bylo, co chtělo.“

„Jsi poměrně blízko cíli. Trochu jižněji, v Qualinestu, jestli to chceš opravdu vědět. Od té doby, co jsi opustil vingaardskou tvrz uplynuly tři dny.“

„Byl jsem zmrzlý jen jeden den?“ *Ne celou věčnost?*

„Věřím, že ti to muselo připadat mnohem delší. Vzhledem k tomu, že jsi nepotřeboval jíst, pít nebo spát. Bylo to zamýšleno jako trest.“

„Trest?“ Kazovi se před očima rozprostřel rudý závoj vzteku. Ruka mu vylétla k bojové sekeře, té sekeře, kterou mu Sardael Křišťálový trn daroval.

„Ne pro tebe. Pro Argaena.“

„Argaena?“

„Věděl jsem, že překročil všechny meze. Kvůli nedostatku vlastních schopností se vždy obracel pro inspiraci k mladším rasám. Několik let studoval vlastnosti každé rasy, hlavně lidí. Dokonce mezi nimi žil. Ale přestože mají lidé mnoho dobrých vlastností, Argaena fascinovala ta nejhorší. Argaen vždy cítil, že

kvůli nedostatku magických schopností mu bylo nějak upřeno rodné právo. Tak začal tajně krást magii. Tím míním, že kradl těm okolo sebe magické předměty."

„Proč jsi ho nezastavil?"

„Vlastně jsem naneštěstí na to přišel teprve nedávno. A to když mi poslal podle něj zcela nevinnou zprávu. Žádal informace o šíleném lidském mágovi, Galanu Dracosovi. Bylo zcela jasné, že chtěl Dracosovy poklady, jež rytíři sesbírali. Až donedávna byl v pokusech dostat se do tajných pokladnic zcela neúspěšný. Co se stalo, Kazi? Jak překonal bezpečnostní opatření pokladnic? Argaen nikdy nebyl moc dobrý zloděj, když se jednalo o obyčejné pasti."

Kaz řekl elfovi všechno. Od okamžiku, kdy poprvé pohlédli na vingaardskou tvrz, až do chvíle, kdy otevřel svitek. Sardal udiveně zavrtěl hlavou.

„Tolik práce, a pro nic! Víš ty vůbec, minotaure, kolik síly mě stálo vězení, ze kterého jsem byl nucen tě propustit? To není něco, co bych mohl hned zopakovat, abys věděl! Co vlastně Argaen z Vingaardu ukradl?"

Kaz popsal smaragdovou kouli a její chaotickou moc. Vzpomínal jak na to, co mu vyprávěl Huma, tak na nedávné události. Když skončil, zeptal se. „Rytíři a mí přátelé, Sardale, co se s nimi stalo?"

„Pokračují v cestě. Benet si myslí, že jsi mrtvý nebo Argaenův vězeň. Ať tak nebo tak, rozhodl se pokračovat i přes tvou ztrátu. Jak je loajální."

„Benet je Solamnijský rytíř. Udělal bych totéž."

„Obávám se však, že po cestě narazí na jisté potíže. Víš, to, co zůstalo z armády Dračí královny, se srocuje nedaleko odsud. Tajně. Nebo si to alespoň myslí. Ale před očima elfů se neskryjí. Tví přátelé jedou vstříc velkému nebezpečí, minotaure."

„Pak tu ztrácím čas!“ zavrčel Kaz. Začal otáčet koně. „Kterým směrem?“

„Čas není nikdy ztracen, pokud ho dobře plánuješ,“ zamumlal filozoficky elf.

Kaz zastavil a sklonil hlavu, aby se Sardalovi mohl podívat do tváře. „Co to má znamenat?“

„To znamená, že mám rychlejší způsob jak nás dostat k cíli… A měl by dorazit zrovna teď.“

Minotaurův oř se najednou polekal, jak ucítil něco přicházejícího z lesa. Kaz si připravil trpasličí sekeru. Cokoli kůň zvětřil, se pohybovalo pomalu, vlastním tempem.

Z lesa za Sardalem Křišťálovým trnem vylezla obrovská šelma. Byla alespoň tak velká jako Kazův kůň. Obrovské tlapy našlapovaly lehce a tiše. Rudý jazyk visel z mordy dost velké na to, aby lehce spolkla Kazovu paži. Kožešinu měla hladkou a stříbrnou.

Byl to ten největší vlk, jakého kdy Kaz viděl. Po zkušenostech s ubohými napodobeninami tohoto velkolepého stvoření získal k čemukoli, co ho připomínalo, jistou nedůvěru.

„Chápu, proč se mi zdráháš důvěřovat, válečníku. A truchlím nad tím, že tolik štěňat se stalo hračkami šílenců jako Galan Dracos a Argaen Krkavčí stín. Ale mně věřit můžeš, neboť za tebou stojí jak Habakuk, tak Paladin. A za čím stojí můj pán Habakuk, za tím vždy stojím i já,“ řekl elf.

„Co je to, Sardale?“

Sardal se neobtěžoval s odpovědí. Ten, na koho se Kaz ptal, byl víc než schopen odpovědět sám.

„Jsem Šedivec. Jsem ten, který běží po boku Habakuka, pána zvířat, a slouží mu v této smrtelné rovině. Můj pán mi rozkázal, na žádost tohoto elfa, abych vám oběma zajistil bezpečnou cestu. Mám vás dopravit na místo, kde mrchožrout jménem Krkavčí stín

dokonce i nyní míří vstříc své chybě, a to vzkříšení největší hrozby Krynnu."

Kaz zbledl, jak jen minotaurus zblednout může, a nevěřícně zíral na velkolepou šelmu. Poté co zahnali Takhisis, doufal, že se jeho život navždy vrátil do obyčejnějších rovin. Usilovně se snažil vyhnout všem čarodějům a magickým výpravám, ale očividně bezúspěšně. Bylo to, jako by se vrátil čas. Kdysi byl Kaz jednou z figurek na šachovnici. Byla to hra, do níž byli vtaženi i bohové. Šedivcova přítomnost znamenala dost na to, aby se Kaz přesvědčil, že tato hra daleko přesáhla soukromé ambice nějakého elfa – ale jak daleko, toť otázka.

„Co…" začal.

„Jak jsi sám řekl," přerušil ho Sardal, „ztrácíme tu čas. Sesedni a vezmi si jen to, co nezbytně potřebuješ."

„My – my pojedeme na *tomhle?*"

„Ty, který jsi jezdil na dracích, se jistě nebudeš bát mě," neodpustil si Šedivec.

Minotaurův kůň, poté co překonal prvotní strach, si teď nadšeně třel nos o Šedivcův čumák. Kaz věřil instinktům zvířat jen do určité míry. Pozvedl Tvář cti a natočil ji tak, aby v ní byl jasně vidět Šedivcův odraz, pokud nějaký má.

„To je ušlechtilá zbraň," poznamenal Habakukův posel. „A máš víceméně pravdu o těch odrazech. Nebo o jejich absenci." Šedivcův odraz byl v zrcadlovém povrchu sekery zcela zřetelný. Trpasličí sekera Kaze zatím nezklamala. Rozhodl se jí důvěřovat.

„Věřím, že jsi spokojen," ozval se poněkud podrážděně Sardal.

„Teď už jsem." Kaz sesedl. Vrátil sekeru zpět do závěsu a zdráhavě přistoupil k obrovskému vlkovi. Šedivec si lehl, aby mu mohl minotaurus nasednout na hřbet. Byl tak obrovský, že na jeho hřbetě bylo ještě dost místa pro elfa, který se ke Kazovi ihned

připojil. Nezdálo se, že by váha dvou dospělých Šedivci jakkoli vadila. Lehce se zvednul na nohy. Vlk se podíval na Kazova koně a oř poslušně odklusal, jako by dostal rozkazy. Šedivec udeřil tlapou do země.

„Držte se pevně!“

Šedivec vyrazil rychlostí, které se mohla rovnat jen rychlost draka. Stromy ubíhaly obrovskou rychlostí opačným směrem. Zdálo se, že ptáci zmrzli za letu. Kaz věděl, že Šedivcovy tlapy se ani nedotýkají země. Takto vznikají legendy a rodí se zázraky. A jeden těžce dýchající minotaurus by dal všechno, aby se jim vyhnul.

Den prohrával svůj boj s nocí. Kaz věděl, že jeho společníci museli už teď dosáhnout úpatí hor. Padesát proti kolika?

„Nebudou sami,“ ozval se hlas, který patřil vlkovi. Velkolepé stvoření mohlo číst jeho myšlenky… „Jsi ten nejustaranější minotaurus, jakého jsem kdy potkal.“ Poslední poznámka byla následovaná Šedivcovým uchechtnutím.

Kaz se soustředil na to, aby nespadl.

Kolem nich najednou vyrostly ze všech stran hory. Vstoupit mezi ně bylo jako vstoupit do nového, strašidelného světa. Příliš to připomínalo zlo, které tak dlouho viselo nad vingaadskou tvrzí. Byla to přítomnost smaragdové koule Galana Dracose.

„Už to nebude dlouho trvat,“ ozval se Šedivec.

Horami se najednou rozlehlo výsměšné zavytí. Kaz zavrčel. Žádné živé zvíře nemohlo takhle výt.

„Vlkoděsi,“ řekl smutně Šedivec. „Mí pokřivení mladí,“ pokračoval vlk, stále více rozhořčeně. „A já pro ně nemůžu nic udělat. Jsou to jen prázdné schránky s nejasnými, mučivými vzpomínkami.“

Vytí se ozývalo ze všech stran. Argaen věděl, že přicházejí, a

snažil se zpomalit jejich postup iluzí. Ta tentokrát ale nikoho neošálí.

„Elf o nás neví – a *oni* nejsou žádná iluze," zavrčel Šedivec. Prudce zastavil a zahleděl se na strašlivou scénu otevírající se pod nimi.

„Habakuk a Branchala!" zašeptal Sardal.

Náhle byli vlkoděsi všude kolem nich. Když napočítal přes padesát, Kaz přestal. Byl to odporný pohled, jako by byla znesvěcena všechna vlčí pohřebiště Chemošem, pánem nemrtvých. Slepě se na ně upíralo nespočetně rudých očí. Shnilé jazyky visely z tlam plných žlutých zubů. Pod kůží jim prosvítaly bílé kosti.

„Držte se pevně. Připravte se k obraně!"

Vlkoděs na skalní římse nad nimi se zasmál. Byl to velmi lidský, šílený smích. Kaz ale neměl čas o tom přemýšlet, protože Šedivec se už zase pohnul.

Vlkoděsi zaútočili všichni najednou.

Na rychle běžícího vlka se vrhly desítky krvelačných běsů. Kaz se mohl jen částečně bránit. Nemohl se pořádně rozmáchnout. I jeho omezené údery byly dost na to, aby srazily několik vlkoděsů. Nestvůry se však okamžitě zase zvedly. Odseknuté části se spojovaly zpět dohromady. Je obtížné zabít něco, co už je mrtvé. I tak jim to poskytlo trochu času.

Šedivcův krok nijak nezaváhal ani se nezpomalil, ale nějak se mu vždy podařilo mít tělo vlkoděsa buď v čelistech, nebo zadupané pod tlapami. Zrůda po zrůdě byly odhozeny stranou. Ale Kaz a Sardal měli rány všude na nohou a bocích. Šedivec měl také několik drobnějších ran. Byla jen otázka času, než je vlkoděsi dostanou.

Několika obrovskými skoky prorazil mohutný vlk hradbu

neživých protějšků. Toho posledního udeřil zadními tlapami, jak probíhal kolem. Vlkoděsi je začali pronásledovat, ale brzy byli daleko za nimi.

„Díky bohům, že *to* je za námi," zamumlal Sardal.

Kaz, jenž zrovna vzhlédl k obloze, spatřil něco, co doufal, že už nikdy neuvidí. „Ještě nejsme v bezpečí, Sardale. Podívej se nahoru!"

Nad horou o kousek dál na sever hrozivě kroužil kamenný drak.

Šedivec začal zpomalovat. „Přinesl jsem vás tak daleko, jak jsem jen mohl. Zbytek cesty budete muset jít pěšky, ale není to daleko. Možná až příliš blízko."

„Kam půjdeš ty?"

„Když mě sem můj pán Habakuk poslal, požádal jsem ho o jednu laskavost. A on svolil." Šedivec se zastavil. „Prosím, sesedněte."

Oba sesedli. Obrovský vlk se otočil zpátky směrem, ze kterého právě přišli. Tam, kde stále ještě bloumali vlkoděsi.

„Děkujeme ti za pomoc, Habakukův posle."

„Tvá žádost mi dala příležitost, abych tu vyřídil vlastní záležitosti. Nemohl jsem vstoupit do této země bezdůvodně. Jestli tu má někdo děkovat, pak jsem to já. Děkuji vám oběma, že jste mi umožnili, abych dokončil úkol, který už velmi dlouho zasluhoval mou pozornost. A to je kletba na mém druhu."

V dálce se ozvalo vytí několika vlkoděsů.

Šedivec při tom zvuku přimhouřil oči. „Když jsem vás dva měl na zádech, nemohl jsem nic dělat. Ale teď se s nimi jednou provždy vypořádám. Nechť vás na cestách provází štěstí."

S těmi slovy obrovský vlk odběhl.

„Posledních několik let ho trápilo, že něco takového jako

vlkoděsi vůbec existuje," řekl Sardal. „Odešel zničit ta pokřivená těla, aby duše členů smečky, kterým v minulosti náležela, mohly konečně odpočívat v pokoji."

„Myslel jsem, že všichni zemřeli s původním pánem, Galanem Dracosem. Kde se Argaen Krkavčí stín naučil tak nečistou magii? Nemyslel jsem, že je toho schopen."

Sardal mu věnoval zachmuřený pohled. „Argaen takových kouzel schopen není, i když si možná myslí, že je to jeho dílo. Víš, Argaen je jen nástroj. Ne, minotaure, vlkoděsi poslouchají jen jediného pána. Toho prvního."

„Smaragdová koule! Cítil jsem to!"

„Ano, můj příteli. Galan Dracos žije!"

19

„Myslím, že to budou ty hory uprostřed hřebenu," řekl klidně Benet panu Grissomovi. Druhý rytíř poslušně přikývl. Darius, Tesela a Delbin poslouchali v rozličných stavech netrpělivosti, úzkosti a vzteku. Kaz zmizel. Pohltila ho nějaká nepřátelská past. Nevadil jim ani tak pomalý postup skupiny rytířů, ale spíš to, že Benet přijal Kazovo zmizení s takovým klidem.

„Tohle je válka," odpovídal na Teseliny hněvivé otázky: „Stejná jako válka, v níž jsme bojovali před více než pěti lety. A Kaz to ví, jestli je ještě naživu."

Všude viděli stopy nedávné aktivity mnoha mužů, na koních i opěšalých. Stopy vedly k horám, pryč od nich. Stejným směrem, kterým postupovali oni. Několikrát si mysleli, že zahlédli i kamenného draka.

„Připravit zbraně!" zavelel Benet.

V čele skupiny postupovali kopiníci pro případ, že by se nepřítel pokusil zablokovat horské stezky. Lučištníci byli připraveni na každého nepřítele, jenž by se mohl skrývat ve skalách na úbočích hor. Těžká jízda byla ve střehu a v očekávání nepřátelského útoku ze země. Dariovou nepsanou povinností bylo dávat pozor na kněžku a šotka. Byl víc než ochoten vyzkoušet meč při jejich obraně. Tesela se také připravovala. Při obraně zástupu rytířů chtěla své schopnosti použít, jak nejlépe mohla.

Dokonce i Delbin byl připravený. Podařilo se mu najít prak a munici k němu. Ten prak byl vyloženě šťastný nález. Hledal knížku, aby si udělal poznámky o blížící se bitvě, a místo ní našel prak. Měl ho připravený v pohotovosti na klíně před sebou.

Zástup vjel do hor.

Usazený na špičce jednoho vrcholku seděl kamenný drak a sledoval je. Nikdo si ho nevšiml. On sám nedostal rozkaz k útoku. Ještě ne.

To bylo pro rytíře jediné štěstí, neboť se brzy ukázalo, že mají i tak dost starostí a musí čelit nečekanému útoku.

První chybou útočníků bylo předpokládat, že by rytíře vůbec napadlo ustoupit. Druhou bylo myslet si, že padesát mužů dokáže porazit skupinu nejlépe vycvičených bojovníků celého Ansalonu. První vlna útočníků, která je napadala ze země i z úbočí, zemřela téměř do posledního muže. Každý rytíř splnil svůj díl. Jen jeden zemřel se šípem v krku a jen dva byli zraněni. Ale asi dvacet nebo třicet útočníků zemřelo. Urputná bitva trvala několik minut.

Jak se zmatení útočníci hnali zpět do bezpečí hor, Benet zakázal pronásledování a přikázal, aby všichni zůstali na místech.

Zástup rytířů se měl pohnout jako celek, nebo vůbec. Další útok přišel jen o pět minut později.

* * *

„Jak dlouho si ještě můžeme dovolit tu zůstat, minotaure?“

Kaz se podíval dolů, kde další hlídka prohledávala okolí. Bylo zcela jasné, po čem – nebo spíš po *kom* – pátrá.

„Tak dlouho, dokud se naši přátelé dole neunaví.“

Pomalu se přibližovali k pevnosti, kterou Argaen Krkavčí stín zabral pro sebe. Najít ji bylo poměrně jednoduché. Pomalu se

plížili k vrcholku, na němž byl teď usazený kamenný drak. A jak předpokládali, tvrz byla přímo pod touto horou.

Ale dostat se tam… tak *to* byl ošemetný problém.

V téhle oblasti se to hlídkami jen hemžilo. Jako by se nacházeli ve městě šotků. Byly snad všude. Kaz byl velmi překvapený množstvím zkušených bojovníků. Sešli se tu snad všichni, kteří zůstali z kdysi strašlivé armády Dračí královny. Temný elf si skutečně budoval armádu! Jak dlouho to všechno plánoval? Kdy poprvé kontaktoval vůdce lapků? Co jim nabídl?

Pevnost Krkavčího stínu byla postavená před dávnými časy, pravděpodobně někým, kdo snil o novém životě. Byla stará, ale pevná. Celou ji obklopovala vysoká zeď, kde mohly stát stráže. Jen v zadní části pevnosti zeď nebyla, tam hora poskytovala přirozenou ochranu před nepřáteli. V zadní části pevnosti stálo několik vysokých budov, jedna z nich byla masivní věž. Nejspíš sloužila jako sídlo pána pevnosti. Kaz věřil, že ve věži najde i samotného Argaena Krkavčího stína. I přes škody, které na pevnosti napáchaly živly, Argaen očividně nepociťoval nutnost ji opravit. Co se stalo s původními obyvateli, mohli Sardal s Kazem jen hádat. Kaz odhadoval, že kdysi mohlo pevnost obývat až čtyři sta lidí. Alespoň to naznačovala její rozloha. Velikost taky napovídala, jak obrovskou se stala Argaenova armáda. Pevnost byla přecpaná muži a koňmi. Byly tam i skupinky zlobrů a dalších ras, které byly ve spojenectví s Takhisis.

Čas neúprosně ubíhal. Tolik činnosti pro Kaze znamenalo jedno: připravovali se zaútočit na jeho přátele. Každý promrhaný okamžik je přiváděl blíž a blíž k smrti – pokud už nebylo pozdě.

Jejich postup byl velmi pomalý a pevnost byla ještě stále velmi daleko. Vyhýbali se hlídkám a jezdcům. V jednu chvíli byli přinuceni čekat a pak tiše zabít trojici strážných, kteří se příliš

přiblížili.

„Postupují tímhle směrem," zašeptal Sardal, když se objevila další hlídka.

Muži se rozhodli pokračovat po cestě před nimi. Nikdo tak nenajde stráže, které byl Kaz nucen zlikvidovat. Pokud by však zašli dostatečně daleko, mohli najít stopy neuvěřitelně velkého vlka.

Při vzpomínce na Šedivce Kaz zauvažoval, jak asi Habakukův posel dopadl. Vlkoděsi byli, když nic jiného, strašně vytrvalí a bylo téměř nemožné je zabít. Kaz nemohl než přemítat, jestli pod jejich náporem Šedivec padl a vlkoděsi se teď plíží, aby jemu a elfovi vpadli do zad.

„Ztrácíme drahocenný čas," připomněl mu Sardal.

Kaz elfovi odpověděl způsobem, kterým mu dal přesně najevo, co si o jeho komentáři myslí. Zatímco Sardal zakrýval úsměv, minotaurus rychle přejel prostranství před nimi pohledem a rozhodl se, že je to bezpečné. Vystoupil z křovin a narovnal se.

„Máme štěstí," dodal Kazův společník, „že Argaen nevěří žádnému dalšímu mágovi."

„Proč ne?"

„Jednoduše. Který mág v černém plášti by odolal lákadlu takové moci, jaká proudí ve smaragdové kouli? Argaen není tak silný, aby se mohl postavit skutečnému uživateli magie."

„Čímž je perfektní pro účely Galana Dracose."

„Ano." Sardal vypadal smutně. „Ubohý Argaen. Zajímalo by mě, jestli si je vědom role, kterou hraje."

Kaz zavrčel.

Zpoza nich se ozvalo varovné volání. Oba se otočili. Ať už z jakéhokoli důvodu, dva muži z poslední hlídky se vrátili zrovna ve chvíli, kdy minotaurus vylézal na otevřené prostranství. Elf a

minotaurus měli jedinou možnost.

„Utíkej!“ vykřikl Kaz.

Zazněly rohy. Kaz slyšel výkřiky, což znamenalo, že zbytek hlídky je nedaleko. Nebude trvat dlouho a zalarmují ostatní.

„Nemůžeme… nemůžeme jen tak bezmyšlenkovitě… běžet!“ lapal Sardal po dechu.

„Šetři dech!“

Najednou se Kazovi pohnula zem pod nohama. Vzápětí pochopil, že stejný problém mají i ostatní. Sardal taky padal a překvapené výkřiky za nimi ho upozornily na to, že jejich pronásledovatelé mají potíže rovněž.

Zemětřesení? podivoval se Kaz.

„Mi… minotaure!“ vykřikl elf. Sardal se bezmocně kutálel dolů ze svahu. Kaz by mu rád přispěchal na pomoc. Měl však dost práce, aby se sám udržel na nohou a nenásledoval ho do údolí. Otřesy pokračovaly a všechno, co se pevně nedrželo, se začalo volně a nekontrolovatelně převalovat kolem.

Kaz se sotva držel na nohou. Vyvalenýma očima sledoval, jak se jedna strana hory sesouvá dolů. Zamrkal, ale ohromující scéna zůstala. Tohle musela způsobit smaragdová koule. Argaen Krkavčí stín se musí pokoušet ovládnout její moc. A zřejmě se mu to nedaří.

Chaos. Huma říkal, že Galan Dracos kouli nazýval kanálem k moci chaosu. Nebo tak nějak.

Něco do něj zezadu narazilo. Kaz se ohnal. Paži mu ohromnou silou sevřel člověk, který byl téměř stejně vysoký jako on sám. Muž musel být z části zlobr. Minotaurus se pokusil protivníka porazit dřív, než se nebude moci udržet na nohách.

Člověk se snažil Kazovi vytrhnout bojovou sekeru. Jak mu vzdoroval, levá noha mu sklouzla ze svahu. Minotaurus i člověk to

vyrovnali, ale Kaz zjistil, že se ocitl v nevýhodě. Jeho protivník byl teď výš. Kazovo sevření povolovalo, a co hůř, voják vytáhl dýku. Kaz nemohl najít oporu pro nohy.

Minotaurus spadl na zadek. Jeho protivník ho následoval hlavou napřed a tvrdě dopadl na zem. Jeho sevření zmizelo a oba se od sebe oddělili. Voják začal padat a bezmocně se kutálel dolů ze svahu. V době, kdy se Kaz dostal na méně strmé místo, jeho soupeř už nehybně ležel dole.

Země se konečně přestala vlnit, ale hra ještě neskončila. Dříve pevná půda, i když už se nezvedala a nepadala, se teď chovala jako bahno. Kaz se zvedl a okamžitě se propadl až po kolena. Za ním se Sardal opatrně vydal k minotaurovi. Byl až po kotníky v půdě připomínající bažinu, ale každým krokem se propadal hlouběji.

Kazovu pozornost přitáhl strašlivý srkavý zvuk. Otočil se akorát včas, aby viděl protivníkovy boty, to jediné, co z něj ještě bylo vidět, zmizet v zemi. Minotaurus pohlédl na bahno, které věznilo jeho vlastní nohy, a hrůzou ztuhl.

A začal se propadat ještě rychleji.

„Nestůj tam jen tak!“ zakřičel Sardal. „Rozlož svou váhu! Budeš se propadat pomaleji!“

To byla dost pochybná logika, ale výsledek se hned dostavil. Kazovi se dokonce podařilo se trochu nadzvednout. Měli ale ještě jeden problém. „Jak se odtud dostaneme?“

Nad nimi se objevil stín. Kaz nemusel vzhlédnout, aby věděl, co to je.

Kamenný drak Krkavčího stínu.

Stvoření kroužilo nad nimi, jako by si nebylo jisté, co by mělo udělat. Kaz si připravil sekeru. Věděl, že mu nebude k ničemu, i když se jí neživý tvor bál. A už vůbec ne, pokud se na něj drak rozhodne prostě sednout. Ale aspoň se mu pokusí zasadit jednu

ránu.

Několik tun kamene se sneslo dolů a zakrylo slunce. Kaz zavřel oči a čekal na poslední okamžik, ale ten nikdy nepřišel. Zaznělo těžké žuchnuti, jako by něco těžkého, jako třeba kamenný drak, narazilo do něčeho tvrdého a odrazilo se od toho.

„Pochválen budiž Branchala!“ zašeptal nedaleko Sardal.

Kaz se odvážil otevřít oči. Kamenný drak, a že ho to pořádně naštvalo, očividně narazil do něčeho, kolem čeho teď zběsile kroužil a snažil se zase získat výšku. Sardal se unaveně usmíval. Minotaurus se podíval na elfa, pak na draka a pak zpátky na elfa.

„Co jsi udělal?“

„Vymyslel jsem kouzlo, o němž jsem si myslel, že by mohlo být dost silné, aby odrazilo Argaenova mazlíčka. A jsem šťastný, že to fungovalo!“ Elf vypadal, že se mu velmi ulevilo.

„Mohlo? Ty sis nebyl jistý?“

Ale drak to ještě nevzdal. Zkusil se k nim znovu dostat, ale výsledek byl stejný. I tak je držel na místě. A co hůř, přeživší pronásledovatelé se pomalu ke dvojici brodili. Kaz napočítal sedm mužů. Pět s meči, jednoho se sekerou a dalšího s píkou.

Nepřátelé za ním, monstrum nad ním a nemohl se skoro pohnout. Život byl lepší dokonce i za války.

Paladin ví, že jsem se snažil žít ke cti tvé památky, Humo, pomyslel si temně Kaz. *Ale bohové se na tohoto minotaura zamračili a myslím, že mi právě došlo všechno štěstí.*

Zvuk běžících koní a mužů ve zbroji ho vytrhl ze zamyšlení. Jeho první myšlenka byla očekávat to nejhorší: že hlídce přišly posily. Kaz a Sardal se ohlédli.

Jednotka rytířů si probíjela cestu k nim a nenarazila na téměř žádný odpor. Kaz měl pocit, že zahlédl dva nebo tři mágy, samé elfy, jedoucí na konci skupinky.

Sardal se vesele zasmál. „Už jsem se vzdal nadějí, že přijdou včas!“

Kaz se otočil ke společníkovi, oči rozšířené úžasem. „Ty jsi věděl, že přicházejí?“

„Zatímco jsi byl chycený v mé pasti, krátce jsem pohovořil se svými lidmi a vyslal zprávy k nejbližším solamnijským jednotkám. Jižní pevnosti sledovaly zbytky armád Dračí královny od doby, kdy skončila válka.“

Minotaurus přikývl.

„A co se týče mých lidí…“ Sardal se zarazil. Kaz vzhlédl a neviděl nic jiného než obrovské kamenné paťáty. Když ho vytrhly s mlasknutím z bažiny, uvědomil si, že Sardalovo kouzlo bylo překonáno. Kamenný drak se vznesl a kořist držel pevně v drápech. Kaz byl velmi překvapený, když zjistil, že ještě stále dýchá. Skutečně, nebyl mrtvý a kamenný drak zjevně neměl v úmyslu ho zabít. Oživená hrůza se vznesla vysoko a uprchlá před nebezpečím, jež představovali elfí mágové, přímo do pevnosti a ke svému vládci.

Kamenný spár přimáčkl Kazovy paže pevně k tělu. Ten obrovský tlak ho donutil uvolnit stisk na Tváři cti. Než mohl zareagovat, bojová sekera mu vyklouzla z rukou a zapadla do bažiny pod ním. Zmizela pod povrchem tekuté půdy. Pokusil se představit si trpasličí zbraň. Zkusil ji k sobě zavolat, ale nic se nestalo. Jak to udělal před tím, nechápal. Teď byl beze zbraně a sám.

Spár ho zmáčkl ještě silněji. Minotaurus už nemohl dýchat. Možná, pomyslel si, když se všechno začalo nořit do temnoty, ho kamenný drak umačká k smrti.

O okamžik později už mu to bylo jedno. Nebyl schopen dýchat a omdlel. Jediné, čeho litoval, bylo, že nezemře v boji.

* * *

Část z něj věděla, že je to jen další směs snu a vzpomínek, ale ta část byla pohřbena hluboko v jeho mysli. Jediné, co ho teď zajímalo, bylo, že toto je den, kdy složí přísahu. Den hrdosti a hanby, cti a potupy.

Kaz zaujal své místo mezi ostatními před těmi, jež lidští a zlobří páni ustanovili staršími minotauří rasy. Jen jeden z nich se honosil titulem císař. Nebyl nikdy poražen v aréně. Ačkoli někteří tvrdili, že se mu to podařilo jen podvodem. Pak tam byli starší minotaurů, prý ti nejsilnější a nejchytřejší. Někteří z nich byli skuteční minotauří šampióni jako Kaz. Většina z nich byla podezřelá ze stejných podvodů jako císař. Nezáleželo na tom. I oni byli otroci svých pánů stejně jako ostatní minotauři.

Kdysi dávno, když byli poprvé podrobeni, minotauři, aby zachránili svou rasu, dali pánům slib naprosté poslušnosti. Vázáni vlastním kodexem cti, sami sebe polapili v nekonečném koloběhu otroctví. S těmi několika rebely se jejich pánové rychle a tiše vypořádali. Těch, kteří porušili přísahu, však bylo málo.

Teď ale v nekončící válce mezi Paladinem a Takhisis hráli minotauři důležitou roli v plánech vojevůdce Kryna. Jeden minotaurus vydal za dva bojovníky jakékoli jiné rasy – a obvykle za víc než dva. Bojovali a vyhrávali v bitvách, které by jiní považovali za předem prohrané. Byli rozděleni tak, aby bylo pokušení vzbouřit se co nejmenší. Nikdy jich nebylo víc na jednom místě. Vojevůdce nestál o to cokoli riskovat. Minotauři nesmírně posílili každou armádu, ke které byli přiděleni.

Krynus tam byl a zdálo se, že se dívá přímo na Kaze. Minotaurus se cítil jak poctěný, tak rozrušený. Někdo dal znamení, aby začali s přísahou. Zazněl roh, ale teď to byl

solamnijský válečný roh. Vojevůdce se najednou změnil v pana Osvala. Z ostatních postav usazených před shromážděním se stali rytíři. Benet seděl po strýcově pravici. Renard, sedící po velmistrově levici, se vesele usmíval – což bylo něco, co v době jejich krátké známosti Kaz nikdy neviděl.

Tohle je sen! křičela jedna část minotaurovy mysli. Tohle není správné!

„Přísaha je jen tak dobrá jako člověk, který ji skládá," zamumlal někdo po jeho pravici, „a minotaurus není člověk."

Kaz se otočil a najednou stál mezi velkým množstvím mladých rytířů, kteří se připravovali složit vlastní solamnijskou přísahu. Ten, který promluvil, byl Huma, jenž na Kaze vrhl pohled plný opovržení.

„Jak dlouho tuhle přísahu dodržíš?" zeptal se Huma s úšklebkem na rtech: „Ta, kterou jsi dal svým pánům, platila jen do doby, než tě přestala bavit. Za jak dlouho se obrátíš proti mně? Zklamal jsi mě, Kazi. Nemáš žádnou čest. Vůbec žádnou. Pokoušel ses být jako já, jen abys sám sebe přesvědčil, že nejsi zbabělec beze cti. A vrah!"

Minotaurovi zrudly oči a toužil sevřít zase v rukou bojovou sekeru, aby její čepelí Humovi ukázal pravdu. Sotva po sekeře zatoužil, už ji svíral v dlaních. Se stejným úšklebkem, jaký měl na rtech Huma, pozvedl sekeru – a zjistil, že se dívá na svůj odraz v *blýskavé hlavici sekery a ten pomalu mizí.*

„Jak jsi…" řekl Huma, ale už to nebyl Humův hlas. Místo toho to byl Argaen Krkavčí stín, nebo možná Galan Dracos. Nebylo možné říct to přesně.

Jakmile se hlas objevil, nebo možná hlasy, Kaz získal nad snem určitou kontrolu. Potěžkal sekeru, věděl, že postava před ním není Huma. Místo toho si představoval že je to Krkavčí stín. A Argaena

by víc než rád poslal do Propasti.

„Probuď ho, proklatě! Už žádné hry!“ poručil hlas, přicházející snad ze všech stran.

* * *

Kaz byl rázem vytržený ze snu. Jen tak se to dalo popsat. Ze snění přímo do bdění, nic mezi tím. Zatočila se mu hlava. Začal se sesouvat k zemi, ale najednou zjistil, že ho něco drží za zápěstí ve vzpřímené poloze.

„Otevři oči, *starý příteli!“*

Minotaurus otevřel oči.

Argaen Krkavčí stín seděl před zlomyslnou smaragdovou koulí. Místnost v pevnosti vypadala jako provizorní čarodějná laboratoř. Zdálo se, že mu nic není. Neměl žádné rány, ale podivně se nakláněl na jednu stranu. Také vypadalo, že je něčím otrávený. A to něčím jiným než Kazovou přítomností. V místnosti, která byla očividně Argaenovým domovem, byl kromě Kaze a kamenného draka ještě někdo jiný. Někdo důležitý. Byl to *on.* Samozřejmě. To *on* minotaura přivítal. A byl to *on,* kdo se vznášel nad smaragdovou koulí. Byl její součástí, stejně jako ona byla součástí jeho.

Galan Dracos.

20

Zaútočili znovu. Tentokrát neudělal nepřítel něco tak hloupého, jako že by vyrazil přímo na rytíře. Místo toho se drželi v úkrytech, na hřebenech a svazích hor, a zasypávali rytíře smrtí. Dva rytíři byli zasaženi první salvou šípů a padli i přes zdvižené štíty. Nad nimi a kolem nich bylo příliš mnoho lučištníků. Jeden nebo dva rytíři odpověděli z vlastních luků, a i když se každým výstřelem vystavovali nebezpečí, nepřestali střílet po nepřátelích. Jeden rytíř spadl přímo na Teselina koně a kněžka se proti své vůli neubránila výkřiku hrůzy. Darius jí pomohl nešťastného rytíře shodit. Nebyl čas zastavit. Učinit tak by v té chvíli znamenalo jistou smrt. Zleva se začaly valit balvany, jako by se někdo snažil vyvolat lavinu. Solamnijský lučištník zasáhl jednoho z lapků, ale ostatní zůstávali v úkrytu. Kůň jednoho rytíře se skácel, když mu několik velkých kamenů rozdrtilo zadní nohu. Rytíř nezaváhal a jeho meč se s neuvěřitelnou rychlostí snesl na krk zvířete, čímž ho navždy zbavil strašlivé bolesti. Pod ochranou druhů muž nasedl na oře jiného padlého rytíře.

Ačkoli rytíři neměli v úmyslu ustoupit, Darius se o své dva druhy strachoval, hlavně o Teselu. Podíval se zpátky ke konci zástupu, doufal, že rytíři by snad nějak mohli pro ty dva uvolnit cestu, ale útočníci už uzavřeli i tuto možnost a rojili se na stezce. Poslat Teselu a Delbina zpět by se rovnalo rozsudku smrti. I když, čekala je jiná budoucnost, pokud zůstanou s rytíři?

A tehdy si Darius poprvé všiml, že šotek zmizel.

Rozhlédl se kolem dokola a málem ho kvůli takovému hloupému zdržení zasáhl šíp. Delbin nebyl nikde v dohledu, ale rytíř si byl jistý, že by si pamatoval, kdyby šotka zabili. Darius si uvědomil, že šotkovi se nějak podařilo odplížit se přímo uprostřed boje.

„Do Propasti s tebou, Delbine!“ zamumlal Darius a se zbytkem zástupu pokračoval vpřed.

Kdyby věděl, kde se zrovna šotek nachází, tak by mu určitě odpustil. Delbin se vůbec nesnažil dostat do bezpečí, jak si Darius myslel. Šotek zrovna pelášil bludištěm horských stezek čím dál hlouběji do hor. Pozornost nepřítele byla soustředěna na postupující rytíře dole, takže si nikdo nevšiml malé postavičky, která se kradmo proplétala mezi jeho vlastními řadami. Popravdě Delbin postupoval mnohem rychleji než zástup rytířů. Delbin cítil pro šotka zcela netypickou emoci – vinu, že opustil ostatní. Ale ta byla lehce převážena touhou dostat se do pevnosti zloděje magie, Argaena Krkavčího stína. Vlastnost, kterou mnoho ras v šotcích přehlíželo, byla jejich nekonečná oddanost přátelům. Delbinův nejlepší přítel, někdo, kdo mu byl stejně blízký jako vlastní rodina, byl pravděpodobně vězněn temným elfem. Šotka nemohlo donutit nic na světě, aby se vrátil.

Delbin si ani jednou nepřipustil, že by Kaz mohl být mrtvý.

Ve skalách před ním se něco pohnulo. Delbin, prak připravený, se posunul blíž, tak tiše, jak mohl jen někdo z jeho rasy. Před ním se objevila záda lučištníka. Měl připravenou slušnou zásobu šípů a vypadal, že bude nanejvýš šťasten, když je všechny použije. Delbin se rozhlédl a viděl i další útočníky rozeseté po svahu, ale jen tento mu bránil v dalším postupu. Šotek si vybral vhodný kámen a bez zaváhání roztočil prak nad hlavou. Bylo to trošku nefér zaútočit na

někoho bez jeho vědomí, ale Delbin se utěšoval tím, že muž neměl žádné výčitky svědomí, pokud se týkalo útočení na rytíře dole.

Další otočkou vypustil střelu. Proletěla vzduchem a silně udeřila lučištníka do temene. Po jeho zádech se na okamžik rozlila rudá stružka, než se lučištník převalil dopředu – a přes balvan, za kterým se skrýval. Delbin z duše doufal, že do nikoho cestou dolů nevrazí.

Delbin cupital dál a najednou uviděl pevnost. Odtud už nevypadala, že je daleko.

Náhle Delbin ucítil, jak se země chvěje a trhá. Ozvaly se výkřiky hrůzy, jak někteří z útočníků padali ze skal do údolí, a kletby před i pod místem, kde se šotek nacházel. Delbinovi se pohyb země líbil. Byla to jedna z nejpříjemnějších věcí, které zatím zažil. Ale tekutá zem, jež se mu zničehonic objevila pod nohama místo pevné, ho brzy přestala bavit.

Šotci se rádi hýbali a bahno bylo něco, v čem se mohli rochnit snad jen tupí trpaslíci. Najít místo, kam šlo bezpečně šlápnout, bylo obtížné, neboť i když stál až po kotníky v břečce, nová, tekutá země nevypadala nijak odlišně než nezměněné pevné ostrůvky hned vedle. Jediný způsob, jak mohl poznat rozdíl, bylo na ni stoupnout a doufat, že se neproboří.

Ale tahle starost se mu vykouřila z hlavy hned, jakmile uviděl zpoza nedalekých nižších vrcholků vylétat kamenného draka. Ostré šotčí oči rozeznaly obrys toho, co drak pevně svíral ve spárech. Delbin tvora viděl zblízka a věděl, jak velké spáry jsou. A znal jen jednoho, jemuž mohlo patřit tělo, bezmocně visící z drakových spárů. Kaz. Kaz, jeho přítel. Kaz potřeboval zachránit a jediný, kdo to mohl udělat, byl šotek Delbin Vrbička.

Delbin zrychlil, s výrazem pevného odhodlání ve tváři nebo tou nejbližší napodobeninou, kterou dokázal, neboť nevěděl, jak

má výraz pevného odhodlání vypadat. On v tom Kaze nenechá!

* * *

Po prvním šoku se Kaz propadl zpět do světa nevědomí a nějaký čas se neprobral. Když se pak probudil, zjistil, že je spoután řetězy. To nebyl zrovna způsob, kterým chtěl vstoupit do Argaenovy pevnosti. Rozhlédl se kolem sebe. Moc tam toho nebylo. Na druhé straně místnosti byly jediné dveře, provokativně otevřené – buď díky velké nedbalosti, nebo přehnané sebedůvěře. Zdi byly popraskané věkem, ale stále masivní. Strop zdobily pavučiny. Řetězy, které Kaze držely, byly pevné, a ať je ke zdi za ním připevnil kdokoli, znal svou práci.

Přemítal, jak to asi vypadá venku. Nejspíš tam zuří bitva, něco, co vůbec neočekával. Delbin a ostatní byli venku, možná zranění, nebo hůř. Nic se nedělo tak, jak chtěl. Nic se nikdy nedělo tak, jak chtěl. Kaz si plný sebelítosti odfrkl, Copak bohové neměli nic lepšího na práci než se vozit po jednom osamělém minotaurovi, který chtěl jen klidný život s občasnou krvavou bitkou, aby se moc nenudil?

Ještě pořád tam seděl jak hromádka neštěstí a litoval se, jaké trampoty mu život hodil na ramena, když se odněkud objevil strážný. A nebyl sám. Za ním se vynořila i známá postava.

Argaen Krkavčí stín vešel dovnitř a Kaz okamžitě poznal, že jeho předchozí krátké setkání s elfem nebyl jen sen. Krkavčí stín se opravdu nakláněl při chůzi na jednu stranu a bylo jasné, že se necítí dostatečně dobře na to, aby se narovnal. Nezdálo se, že by to elfovi příliš vadilo, ale Kaze to nesmírně potěšilo.

Za dary smaragdově koule se platí vysoká cena.

Temný elf se zastavil před Kazem a nějakou dobu si ho upřeně

prohlížel. Začal něco říkat, ale pak si to rozmyslel a otočil se ke strážnému.

„Můžeš odejít. Zavolám, až tě budu potřebovat."

Strážný s odchodem překvapivě váhal. Kaze tak otevřené odmítnutí poslušnosti nanejvýš překvapilo, ale Argaen ho očividně očekával. Věnoval strážnému ledový pohled a ten si to nakonec rozmyslel, otočil se a zavřel za sebou dveře. Elf vyčkával, dokud si nebyl jistý, že jsou opravdu sami. Teprve pak promluvil.

„Ty jsi *ho* viděl, že ano, minotaure?"

Kaz se nechtěně zachvěl, ale ve tváři udržel klidný výraz. „Viděl. I když jsem něco takového očekával, bylo to překvapivé."

Krkavčí stín se usmál, ale jeho úsměv byl takový podivný, jako by se smál sám sobě. „Obrovský úspěch, že ano? Nejen že mám moc nad nejmocnějším artefaktem Galana Dracose, ale nyní jsem dokonce v kontaktu se samotným čarodějem, jeho tvůrcem!"

„Jak jsi to přežil, Argaene? Sardal si myslel, že ten odpadlík se nějak…"

„Sardal? S ním jsi ve spolku? Měl jsem jeho přítomnost rozpoznat dřív. Jsem si jistý, že bych ho i objevil, ale mám tolik práce a tak málo času, jak se říká. I přesto cítím, že na rozmluvu s tebou bych si měl najít čas, už jen kvůli roli, kterou máš sehrát."

Kaz ztuhl.

Krkavčí stín netrpělivě mávl rukou, jako by chtěl odehnat cokoli, co Kaz mohl chtít říct. „Ptáš se, jak Dracos přežil? Nepřežil. Tvůj druh, Huma Kopí… co viděl, se skutečně stalo. Dracos věděl, že při pokusu stát se bohem selhal, a rovněž věděl, že za takovou pošetilost ho čeká to nejvynalézavější mučení Dračí královny. A jak bych to udělal i já sám, je lepší zničit jak tělo, tak duši a přestat existovat než zakusit něco takového."

„To všechno vím."

„A víš taky, že se to nepovedlo tak, jak Dracos plánoval? Dokonce i on nebyl neomylný. Očividně. Místo smrti zjistil, že se ocitl v jakémsi stavu nebytí, duch vznášející se bezmocně v chaosu, který sám vytvořil.“ Úsměv na Argaenově tváři se nepatrně změnil. Myšlenka na Galana Dracose, odsouzeného k věčné prázdnotě, ho očividně těšila.

Kaz si pomyslel, jak by se asi elf tvářil, kdyby věděl, že pro něj byl naplánován stejný osud, jen ze Sardalových rukou. *Další selhání z mé strany,* vzpomněl si hořce minotaurus. *Copak Huma tolikrát selhal, a v takové šíři? Nejspíš ne.*

„Všechno, co mohl dělat, bylo zase pomalu složit smaragdovou kouli. Myslel si, že by mu to umožnilo osvobodit se, ale v tom se mýlil. A tak trpělivě čekal a hledal někoho, kdo by byl dostatečně zručný a lstivý, aby vykonal, co je třeba. Vím až moc dobře, že některé z věcí, které jsem si myslel, že jsem dokázal já, byly jeho dílo. Z nějakého důvodu nemohl získat dost síly z koule samotné, ale dokázal ji vysát z předmětů, které rytířstvo tak hloupě nechalo na hromadě s jejími úlomky. Troufám si říci, že až je budou zkoumat, zjistí, že většina artefaktů už je bezcenných a bez jakékoli moci. Dracos teď ale žije na vypůjčený čas. Měl štěstí; kdyby nebylo mého zásahu a neobjevil se tvůj přítel šotek, selhal by. Vingaardská tvrz by se vrátila do normálu. Za náš úspěch musím poděkovat tobě, minotaure.“

Kaz si však nevšímal elfovy sarkastické poznámky. Při zmínce o Delbinovi se jeho myšlenky rozletěly k jeho společníkovi a zbytku přátel. Jsou stále ještě naživu?

„Jsi překvapivě klidný na někoho, jehož pevnost je pod útokem Solamnijských rytířů – nebo o tom ještě nevíš? Obtěžoval se tě někdo informovat, nebo upozornili jen svého skutečného pána, Dracose?“

Argaen sebou nepatrně cukl. Jasné znamení, že Kaz udeřil hřebíček na hlavičku.

„Útok stále pokračuje, jestli ti jde o to, minotaure," odvětil Krkavčí stín. Pokoušel se nasadit si zase tu nic neprozrazující masku, kterou Kaz původně považoval za typický elfí výraz, když měli co dělat s jinými bytostmi. Ani teď ji nemohl udržet. Krkavčí stín měl důvod, aby mu bitva dělala starosti. Elf dodal: „Tady ale nebudeme rušeni."

„Nezdá se, že by sis tím byl zrovna jistý." Kaz se pro efekt usmál.

Rychlostí, jež nebyla přirozená ani lidem, ani minotaurům, udeřil Argaen Kaze do čelisti. Čelist minotaura je ale poněkud tvrdší než lidská nebo elfí a Kazovi se dostalo malého zadostiučinění – malého, protože ho pořádně bolela ústa – když viděl, jak sebou Krkavčí stín škubnul bolestí.

„Kdybych tě *nepotřeboval,* minotaure…"

Kaz po něm vrhl tvrdý pohled. „K čemu? K čemu mě potřebuješ?"

Argaen vypadal trochu zaraženě. Nakonec odvětil: „Abych si ho usmířil."

Bylo to řečeno s takovou nejistotou, že Kazovi trvalo několik okamžiků, než pochopil, co tím elf vlastně myslí. A když pochopil, přepadly ho chmury.

„Chce… chce, abych pracoval na tom, jak ho osvobodit ze stavu, v němž se nyní nachází. Není teď víc než přízrak. Jen touha po pomstě proti rytířstvu soupeří s jeho touhou být zase úplný. Byl to on, kdo trval na tom, abych pro tebe poslal kamenného draka. Samozřejmě, já bych upřednostňoval, kdybys byl mrtvý."

„Bez pochyby."

„Nevysmívej se mi, zrůdo. Jsi v nanejvýš nezáviděníhodné

situaci. Až mě naučí, jak mu zase dát pravou podobu, až zase bude chodit po půdě Krynnu, Galan Dracos vykoná pomstu na rytířstvu. Nejprve však na tobě. A pak budou následovat všichni ostatní."

Na to Kaz neměl připravenou odpověď. Mohl si jen představovat osud, který ho z rukou Dracose čeká. Dracos podvedl smrt, dokonce podvedl i Takhisis! Jestli se zase stane hrozbou, co se stane s Krynnem? Tentokrát tu nebyl žádný Huma, aby ho zastavil, a Kaz znal své meze až moc dobře.

Kaz pohlédl na elfa, který zase se zájmem sledoval minotaurův výraz.

„Nyní, když jsem ti vylíčil budoucnost, nebo spíš její nedostatek, chci, abys zvážil toto. Až se z Galana Dracose zase stane živý, dýchající tvor, pak bude existovat i vzdálená možnost, že bude moci zemřít. A to velmi rychle, pokud to bude nezbytné." Argaen věznil věnoval vědoucí pohled.

Tak takhle to bylo! Krkavčí stín chtěl zabijáka, aby splnil úkol, který on sám vykonat nedokázal. Nabízel Kazovi šanci zabít mága dřív, než Dracos získá plnou kontrolu nad svými silami a smaragdovou koulí. To si elf myslel, že je tak hloupý?

Ne, tak zoufalý.

„Rozhodni se dobře, minotaure. Smaragdovou kouli budu kontrolovat buď já, nebo Dracos. Máš na vybranou. Nechám tě, aby sis to mohl v klidu promyslet. Ale pokud budeš váhat příliš dlouho, mohl bych zjistit, že tě nepotřebuji. Takže ti radím, přemýšlej rychle."

Argaen mu věnoval falešný úsměv a otočil se k odchodu. Kaz počkal, dokud elf nebyl téměř u dveří, a zavolal: „Argaene, kde ses naučil, jak ovládat vlkoděsy? Myslel jsem, že to dokáže jen Galan Dracos."

Postava před ním na okamžik ztuhla na místě, tvář

odvrácenou. Krkavčí stín pak proletěl dveřmi ven. Náhlý ústup byl ještě podtržený rychle se vzdalujícími kroky. To Kazovi odpovědělo na všechno, co chtěl vědět. Po chvíli do místnosti nahlédl strážný. Věnoval minotaurovi jediný nic neříkající pohled a zavřel dveře. Nechal Kaze samotného jen s jeho myšlenkami.

Takže to byl opravdu Galan Dracos, kdo ovládal vlkoděsy. I když byl vězněm smaragdové koule, bez hmotného těla, Dracos byl stále ještě schopen dosáhnout do vnějšího světa a provádět hanebná kouzla.

Uplynulo několik drahocenných minut. Dovnitř nedoléhaly zvenku žádné zvuky. Znovu vyzkoušel řetězy. Velmi pevné a velmi omezující. I když byl velmi silný, útěk pomocí hrubé síly se zdál téměř nemožný. Ale Kaz nehodlal jen tak zdvořile čekat na popravu.

Pokusil se ještě jednou vzepřít v poutech. Zbytečně. Kaz myslel na společníky – Delbina, Teselu, Daria a Sardala – a na ostatní, které znal, například Beneta, velmistra Osvala, pana Guye z Avondel, kteří byli ve smrtelném nebezpečí. Minotaurus si vzpomněl na Humu a na to, jak se on sám před tím, než to všechno začalo, snažil žít podle ideálů, které jeho solamnijský druh vyznával. Ale on byl minotaurus, ne rytíř – a mimo to minotaurus, který se vzepřel svým vládcům.

Řetězy se napnuly, ale držely.

Kaz se zhroutil zpátky proti zdi a prudce oddychoval. Nesměl se vzdát. I když ho tělo stále ještě bolelo od prvního pokusu, bez zaváhání se znovu vzepřel proti řetězům, které ho poutaly. Měl vůbec jinou možnost?

Zase se sesunul ke zdi a připravoval se na třetí pokus. Zápěstí a kotníky už měl odřené. Jeho jediná naděje byla, že ten, kdo přikoval řetězy, přemýšlel v lidských měřítkách. Kaz byl silný i na

minotaura.

Při dalším pokusu ucítil, že nějaká část pout povoluje. Řetěz, který držel jeho pravé zápěstí, zdánlivě o kousíček povolil. S větší silou se Kaz plně zapřel na tu stranu a cítil, jak povoluje ještě trošku víc. Zatnul zuby a celou vahou se o něj opřel. Dýchal velmi ztěžka.

Řetěz se s hlasitým zařinčením vytrhl.

Ten zvuk, škrábání kovu o skálu, se rozléhal místností. Dvě stopy řetězu se mu volně houpaly na zápěstí.

Dveře se rozletěly dokořán. Kaz sotva stačil vrátit paži do původní polohy. Strážný na něj vrhl zlostný pohled.

„Co to bylo za zvuk? Vo co se snažíš, bejku?“

Ode dveří nemohl muž vidět, že Kaz má teď jednu paži volnou. Když minotaurus odmítl odpovědět, a dokonce se otočil tváří pryč od tazatele, strážný přistoupil blíž. Měl vytasený meč a špička směřovala na Kazovo hrdlo.

Zopakoval otázku: „Něco jsem slyšel, bejku! Tos byl ty?“

Místo odpovědi Kaz vymrštil paži a konec houpajícího se řetězu se omotal strážnému kolem kotníku. Člověk měl jen okamžik na to, aby si uvědomil, že minotaurus dosáhne daleko dál než člověk, obzvlášť pokud drží dlouhý řetěz. Strážný padl dozadu a narazil na podlahu s hlasitým křupnutím, meč mu vypadl z ruky. Kaz muže k sobě rychle přitáhl, pohledem střídavě zalétal k otevřeným dveřím a k mrtvole na podlaze. Kdyby se objevil další strážný, jeho pokus o útěk by byl odsouzen k nezdaru.

Když si uvědomil, že strážný u sebe neměl klíč k poutům, naděje se změnila v zoufalství. Klíč měl pravděpodobně Krkavčí stín, jenž nevěřil nikomu než sobě samému. Kaz vyplivl několik barvitých minotauřích nadávek. Nejenže neměl klíče, ale meč zesnulého strážného byl taky mimo dosah, což znamenalo, že jestli

někdo přijde dřív, než se mu podaří uvolnit druhou ruku a nohy, nebude ho moci použít.

Kdyby tak měl sekeru. Dvoubřitá trpasličí sekera k němu magicky přišla dřív – proč ne teď? Podle čeho se rozhodovala, jestli přijít, nebo ne? Podle toho, v jak zoufalé situaci se Kaz nacházel? Byla navěky ztracená v bahně, z něhož ho kamenný drak vyprostil?

Sotva mu poslední myšlenka prolétla myslí, uvědomil si, že v ruce svírá Tvář cti.

Teď měl Kaz zbraň, a to zbraň mocnou. Jestli to bylo dost, aby se mohl postavit čaroději jako Galan Dracos nebo prohnanému zloději magie jako Argaen, nebylo jisté. Kaz však věřil, že trpasličí mistr, který magickou sekeru vyrobil, ji vykoval dost silnou na to, aby si poradila s něčím tak prostým, jako jsou řetězy.

Tvář cti projela kovovými řetězy jako máslem. Ale ukázalo se, že okovů na zápěstích a na kotnících je nemožné zbavit se bez klíče. Tak budiž, alespoň, že mu nebránily v pohybu.

Ještě pořád nikdo nepřišel, což Kaze mátlo stejně jako to, že venku na chodbě je tak ticho. Kaz se pomalu proplížil do chodby a zjistil, že je zcela bez oken. Osvětlovalo ji jen několik pochodní. Kaz začal mít podezření, že jeden z důvodů, proč je takové ticho, je, že se nachází v podzemí, s největší pravděpodobností přímo pod věží. To by minimálně vysvětlovalo nepřítomnost oken.

Stín někoho, kdo se opatrně pohyboval chodbou k němu, přinutil Kaze přitisknout se ke zdi. Kromě jeho bývalé cely se nedalo nikde schovat a on neměl v úmyslu ustoupit zpátky do ní.

Neměl na vybranou. Pozvedl sekeru vysoko nad hlavu a připravil se k útoku. Ať jeden nebo víc protivníků, jeho největší šancí bylo využít momentu překvapení a vyrazit v okamžiku, kdy vlastníka stínu spatří.

Zatím viděl jen jeden stín. Osamělý strážný, který slyšel hluk? Proč tedy nepřivolal posily?

Zpoza rohu vykoukla ruka, pak bota. Kaz se zachvěl očekáváním. Teď vykoukla i hlava.

„Sardale!“

Kazovi sekera málem vyklouzla z prstů, jak se mu ulevilo. Prudce vydechl. Elf na minotaura pohlížel s nefalšovaným překvapením, pak spatřil obrovské ostří a zbledl.

Kaz se vzpamatoval první. „Jak jsi mě našel? Odkud jsi přišel?“

„Mluv tišeji, nebo nemluv vůbec, příteli! Pochválen budiž Branchala, že jsme se našli! Modlím se, abychom byli společně schopni zarazit to zrůdné zlo, než bude příliš pozdě.“

„Příliš pozdě?“ příkře pohlédl na elfa. „Co se stalo, Sardale? Až doteď jsem tu byl připoutaný ke skále. *Co se stalo?“*

„Ty nevíš?“ zeptal se Sardal překvapeně. Trvalo to několik okamžiků, než se elf dostatečně vzpamatoval, aby mohl pokračovat. „Ne, nemůžeš to vědět, když jsi byl uvězněný zde, v pevnosti.“

„Něco se stalo s ostatními? S Delbinem? S lidmi?“

Sardal vypadal tak zachmuřeně, jak jen elf mohl, což bylo opravdu velmi zachmuřeně. „Bariéra kolem pevnosti, velmi silná, stěží práce někoho, jako je Argaen. Právě jsem prošel a ocitl se za jejím okrajem, když byla seslána. O okamžik nebo dva dříve a byl bych v ní uvězněný.“

„A ostatní?“

„Solamnijští rytíři a ti z mých lidí, kteří jim pomáhají, jsou lépe vycvičení a silnější, ale bývalí služebníci Dračí královny drží výhodnější pozice. I kdyby bariéra neexistovala, tví společníci a rytíři by se asi nedokázali dostat za vnější zdi pevnosti před příchodem tmy. A v noci ztratíme další výhodu.“

„Jakou?“

„Nuitár má teď vládu nad měsíci, příteli. Dnešní noc Nuitár pohltí téměř celý Solitár, až na nepatrný srpek. Obávám se, že čarodějové bez něj nebudou schopni prolomit magický štít, takže zbýváme jen ty a já, minotaure. A jelikož já budu omezen stejně jako mí bratří, obávám se, že má pomoc bude sotva patrná.“

„Což znamená, že zbývám já,“ zamumlal Kaz.

Byly časy, pomyslel si, kdy by bylo lepší narodit se jako tupý trpaslík. Po nich alespoň nikdo nechtěl, aby zachránili svět – nebo při pokusu o to zemřeli.

21

Argaen Krkavčí stín se na objekt své touhy, zářící smaragdovou kouli vytvořenou Galanem Dracosem, zlobil. „Už žádné triky! Znám tvou moc! Vím, co dokážeš! Ten minotaurus nelhal, že ne? Proč bych jinak selhal vždy, když jsem chtěl kouli spoutat, aby plnila mé příkazy? Je to proto, že stále poslouchá příkazy jiného pána?“

Nad krystalickým artefaktem se téměř povýšeně třepotal nejasný tvar. Momentálně ani moc nepřipomínal lidskou postavu. Spíš vypadal jako mlhavý přízrak, průsvitný rubáš. Byly chvíle, kdy byl tvar přízraku jasnější. Tehdy Krkavčí stín zjistil, že zírá do znepokojujících očí mága, odpadlíka, Galana Dracose. Argaen byl velmi rád, že má co do činění s přízrakem v jeho o něco méně zneklidňující podobě.

Neozvala se žádná odpověď. Někdy se ozvala; někdy ne. Zloděj magie si nikdy nemohl být jistý, kdy se mu dostane odpovědi. Někdy si dokonce říkal, jestli si to nepředstavoval, protože když Dracos mluvil, jeho hlas byl jen o něco zřetelnější než táhlý výdech.

Když bylo jasné, že tentokrát jen mrhá silami, elf se konečně otočil od tichého přízraku a upřel pozornost k jiným záležitostem. Pro jednou se zdálo, že se všechno děje podle jeho plánů. Tlupy lapků na jihu odpověděly na jeho volání s překvapivou rychlostí, téměř jako by na ně čekaly. Na severu se zase shromažďovaly

kmeny zlobrů, poté co se posledních pět let držely při zemi. Elf jim slíbil nástroj obrovské moci v jejich zdánlivě beznadějném boji, neboť bez draků temnoty neměli služebníci Takhisis žádnou moc, kterou by mohli použít jako páku proti ostatním rasám. Teď měli Argaena Krkavčího stína.

Jen díky obrovskému štěstí se mu podařilo získat artefakt, který potřeboval. S ním se chtěl stát prvním mezi služebníky Dračí královny, jen aby zjistil, že smaragdová koule skrývala víc, než i on předpokládal.

Krkavčí stín vyhlédl z okna a pozoroval mihotání vzduchu, které představovalo bariéru, jež od něj držela jak nepřátele, tak spojence.

Existovala otázka, na kterou se sám sebe ptal víc než jednou, dokonce ještě před tím, než minotaurus začal mít zneklidňující poznámky. Vlkoděsi byli jen další důkaz, že ho Dracos *potřebuje* – ale k čemu? Duch v kouli měl víc moci, než chtěl přiznat, ale pořád ho potřeboval. Proč? A jak mohl temný elf tu potřebu využít ve svůj prospěch?

Když sledoval malé postavičky v dálce, jak se třepotají jako obláčky kouře, na rtech se mu rozlil hořký úsměv. V současné době byl Krkavčí stín schopen ovládat jen nepatrný zlomek moci koule a i tento zlomek mu dal ochutnat nepředstavitelnou moc, která mohla být jeho. Kdyby se jen dokázal připoutat k jádru, opravdu ovládat magický proud, pro který koule sloužila jako kanál, stal by se téměř bohem…

Anebo by byl mrtvý. Loutka stvořitele tohoto úžasného nástroje.

Potřeboval vědět víc. Potřeboval vědět, jaké je jeho místo v plánech nejasné postavy vznášející se nad tím, co právoplatně patřilo elfovi. Potom – *potom* se s tím bláznem Krkavčí stín

vypořádá. Mrtvý znamenalo mrtvý – a Galan Dracos už šanci propásl. Budoucnost patřila Argaenovi Krkavčímu stínu.

Argaen se otočil od okna a pohlédl na přesýpací hodiny na jednom ze stolů, které používal pro své studie. Knihy a rukopisy, jež v minulosti ukradl, ležely zapomenuté, shrnuté na hromadě na jedné straně, aby udělaly místo hodinám, které teď měly přednost. Byl v nich písek přibližně na tři hodiny, z toho asi polovina už propadla na dno. Tři hodiny bezpečí. Tak dlouho bariéra vydrží. Ne déle. Pak přestane existovat. Písek v hodinách se sypal příliš rychle. Za soumraku jeho ochrana zmizí. Ale předtím musí ovládnout kouli. Už neměl žádné stínové skřínky; když sem dorazil, ta, v níž kouli nesl, téměř vyhořela.

Bezmyšlenkovitě se pokusil narovnat. Projela jím náhlá bolest a Argaen zaklel. Vše, co získal, bylo poloviční. Správně by mu smaragdová koule měla dát dostatek moci, aby se dokázal uzdravit. A přesto se nemohl ani narovnat, aniž by ho zaplavila nesnesitelná agónie…

Strčil si ruce do kapes róby a obrátil se opět tváří ke smaragdové kouli a tomu druhému, který se nad ní vznášel. Prsty se dotkl toho, co měl v kapse. I když měl nutkání usmát se, neudělal to. Místo toho promluvil ke svému momentálnímu „partnerovi“.

„Začněme znovu…“

Temný elf přistoupil k zářícímu artefaktu, oči upřené na přízrak nad koulí.

Byl tak zaujatý novými intrikami, že si nevšiml malé postavičky, která ho sledovala ukrytá v jednom z výklenků u stropu.

Delbin, stejně jako Sardal, se dostal za hranici bariéry těsně před tím, než ji Argaen seslal. Šotek si uvědomil, co se děje, jen

díky tomu, že se otočil a spatřil nějakého nešťastného člověka, nepřítele, polapeného v bariéře samotné, zmrzlého jako socha. I když představa takového kouzla podněcovala jeho fantazii, Delbin věděl, že to může znamenat jen problémy pro Kaze a ostatní. Šotek okamžitě zrychlil krok.

Dostat se dovnitř se ukázalo až překvapivě snadné. Delbin na sebe byl patřičně hrdý. Pokud věděl, tak při průzkumu horních pater hlavní budovy neudělal žádnou z těch věcí, které z nějakého důvodu zlobily jeho minotauřího společníka. Jeho jediným problémem bylo, že nevěděl, kde hledat dál. Kaz tu někde byl a Delbin měl pocit, že se něco velmi brzy stane a že tam nebude nikdo jiný, kdo by tomu zabránil, než *on sám.*

Když se díval dolů na temného elfa a nejasný přízrak, který Argaen neustále nazýval jménem Galan Dracos, jež Delbin znal od Kaze, šotek najednou pocítil neznámou emoci. Kdokoli z jiné rasy by ji okamžitě poznal, ale ne šotek. Mezi jeho vlastním druhem to byla velká vzácnost, ale Delbin strávil dost času mezi ostatními rasami, aby jí byl nakonec schopen přiřadit jméno.

Strach.

* * *

Sardal chtěl říct víc a Kaz se zcela jistě chtěl dozvědět víc, ale nebylo jim to souzeno, neboť něco si vybralo právě ten okamžik, aby se proplížilo chodbami.

Nebyl to vlkoděs. Nevěděli přesně, co to je, jen se domnívali, že to byl nejspíš hlídací pes. Hlídací pes na dvou nohách, což byl důvod, proč si ho všimli. Kaz uslyšel kroky.

Ať to bylo, co chtělo, těžce to dýchalo, takže to slyšeli z daleka. Sardal zavrtěním hlavy naznačil, že je to ještě nezvětřilo. To bylo dobré znamení. Vlkoděs by jim teď chňapal zuby za patami. I tak to mířilo jejich směrem.

Blížilo se k nim neznámé nebezpečí a Kaz s elfem neměli jinou volbu než pokračovat v cestě chodbou. Teď byla důležitá rychlost, ale i to, aby zůstali neobjeveni.

Pro Sardala nebylo obtížné pohybovat se zcela neslyšně. Pro Kaze, jenž byl pořádně vzrostlý, silný, ale rozhodně ne obratný, to bylo téměř nemožné. Zdálo se, že si jeho nohy nacházejí každou nerovnost na podlaze, takže několikrát zakopl. Samozřejmě, bojová sekera zavadila o stěny chodby, kdykoli se tak stalo. A pokaždé očekával, že se na ně odevšad sesypou nepřátelská stvoření.

Jejich neviděný pronásledovatel byl čím dál blíž. Ale nezdálo se, že by si jich všiml. Kaz začínal uvažovat, jestli ta věc nebude hluchá. Dokonce i on už by teď věděl, že tu jsou nezvaní hosté.

Sardal se v jednu chvíli zastavil a ohlédl se do míst, odkud přišli. Kroky stvoření za nimi konečně utichly, zdálo se, že pronásledovatele ztratili. Kaz si všiml, že elf je velmi bledý.

„Co se děje?“ zeptal se minotaurus.

„Téměř tomu nedokážu uvěřit, ale myslím, že jsem nás vodil v kruzích.“

Oba je překvapil výkřik. Něco obrovského, chlupatého a dvounohého se vrhlo na Sardala. Ten padl na zem se zdušeným výkřikem na rtech. Kaz si připravil sekeru, aby ji zaťal do útočníka, ale risk, že místo něj zasáhne elfa, byl příliš velký. Nechal sekeru sekerou, chytil tvora zezadu za hlavu a pokusil se ho od elfa odtáhnout.

Chvíli se zdánlivě nic nedělo. Pak se hlava stvoření pod

Kazovým tahem postupně zaklonila. Minotaurus, aby získal lepší pozici, jednu ruku protáhl pod chlupatým krkem. Hlava se otočila, aby se na něj podívala, a Kaz zahlédl tvář, v porovnání s níž by se snad zlobr nebo skřet mohl zdát pohledný – kromě toho, že to byla tvář největšího hlodavce, jakého kdy Kaz viděl.

Krysák pustil Sardala a otočil se, aby se ostrými zuby a drápy mohl dostat Kazovi na kůži. To mu Kaz ale nehodlal dovolit. I když byla silná, nestvůra byla v nevýhodné pozici. Kaz pomalu zesílil tlak na protivníkův hrtan. Několik palců od jeho tváře sklaply zubaté čelisti a drápy ho drásaly na hrudi a pažích. Kaz ale odmítl stisk povolit.

Najednou se z tvorových úst ozvalo zabublání, naposledy sebou zazmítal a znehybněl. Kaz viděl, jak mu po zádech stéká stružka krve. Sardal ho bodl do zad.

„Radil bych spěchat, minotaure. Velmi pochybuji, že tu byl sám."

Kaz se přistihl, že prohlíží každé temné zákoutí, jako by se na ně měli krysáci vrhnout každým okamžikem. „Dobře, jen si vezmu svou..."

Když Sardal chvíli marně čekal, až Kaz větu dopoví, nakonec se zeptal: „Tvou co?"

Minotaurus nejdřív neodpověděl, místo toho se rozhlížel po chodbě. Nakonec vztekle nakopl mrtvého krysáka do žeber.

Sardal ho netrpělivě sledoval. „Je něco v nepořádku?"

„Tvář cti! Ta sekera, kterou jsi mi dal. Nemůžu ji najít!"

„Možná jsi ji odhodil během boje…"

„Položil jsem ji přímo sem." Kaz ukázal na místo sotva několik yardů od místa potyčky. „Nechtěl jsem místo jeho hlavy useknout tvou."

„Pak je ztracená, minotaure, a my bychom měli co nejrychleji

odejít, než se ti, kteří ji vzali, vrátí. Mohli by tu být jeho bratříčci.“ Elf ukázal na mrtvolu a nepatrně se zachvěl. Na tom tvorovi bylo něco odporného. Pochyboval, že se tak narodil. S větší pravděpodobností to bylo něco, co Argaen ukradl od nějakého mága v černém plášti. Sardal jen doufal, že to původně nebyl člověk.

„Nech mě napřed něco zkusit.“ Kaz se usmál a zavřel oči. Toho, kdo ukradl jeho sekeru, čekalo překvapení. Jak by mohl vědět, že ji k sobě může přivolat zpět? V mysli si svou zbraň představil, sekeru s hlavicí zářící jako zrcadlo, a zavolal ji k sobě stejně jako před tím.

„Co to děláš?“ zeptal se Sardal, v hlase už náznak netrpělivosti.

Kaz otevřel oči a upíral nevěřící pohled na své ruce – na prázdné ruce! „Není tu!“

Elf na něj starostlivě pohlédl.

„Sekera! Když jsme rozděleni a zavolám ji, přijde!“

„Opravdu?“

Kaz se předklonil a pohlédl elfovi do očí. „Ty jsi to *nevěděl?“*

„Ne… ale hodně to vysvětluje. Vždycky jsem si myslel, že má sekera nějaké tajemství. Ale ten trpaslík to nikdy nevysvětlil. Jen řekl, abych ji měl připravenou. Chtěl ji udržet z dosahu těch, co by ji zneužili, ale věděl, že jednou ji bude někdo potřebovat. Myslím, že byl alespoň tak zmatený, jako jsem teď já. Je docela dobře možné, že skrze něj na ní pracoval Reorx. Často jsem nad tím přemýšlel. Ta sekera vypadá jako něco, co by mohla vytvořit jeho nezbedná mysl. Někdo, kdo mohl stvořit Gargatův Sedokam…“

Kaz elfa zcela ignoroval. Zarputile pohlížel na své prázdné ruce. S bojovou sekerou měl proti Argaenovi a Dracosovi alespoň nějakou, jakkoli titěrnou, šanci. Dokonce začínal věřit, že sekera je klíčem ke zničení smaragdové koule – copak ji Magiova čarodějná

hůl minule neroztříštila?

„Musíme pokračovat," uzavřel Sardal, „s nebo bez tvé sekery."

Minotaurus přikývl. „Musíme dávat pozor na pasti."

„Správná slova ve správný čas, minotaure! Pro tebe skvělý epitaf!"

Před nimi najednou stál Argaen Krkavčí stín, levou ruku vztaženou dozadu, jako by se chystal na oba překvapené vetřelce něco hodit.

* * *

Jen několik okamžiků před tím sledoval Delbin, oči rozšířené úžasem, jak se temnému elfovi zdánlivě podařilo to, co v minulosti nedokázal. Krkavčí stín měl jednu paži vysoko zdviženou, druhou vztaženou ke smaragdové kouli, ve tváři nepříčetný výraz. Jeho vztažená ruka se sotva dotýkala povrchu koule. Celé tělo se mu chvělo.

Nad koulí se vznášející obraz Galana Dracose zdánlivě nabíral na síle. Delbin měl dojem, že přízrak na něco čeká, na něco, co se ještě nestalo. Zjevení sebou šilo, třepotalo se, až šotek získal dojem, že odpadlík je netrpělivý.

Najednou se přelud narovnal, zhmotnil se až do toho bodu, že jeho rysy byly velmi zřetelné. Téměř plazí tvář se zkroutila do výrazu zuřivého šílenství. Mrtvé oči zíraly do prostoru, ze rtů se vydral němý výkřik. Ve stejný okamžik Argaen Krkavčí stín padl dozadu, směrem od koule, a vydal ze sebe výkřik plný bolesti a úžasu.

„Volný! Ten minotaurus, volný! A Sardal je tu taky!" vyjekl temný elf. Jeho slova dávala naslouchajícímu šotkovi smysl jen částečně. Krkavčí stín pohlédl přízračnému Dracosovi do očí.

„Ukaž mi, kde jsou!“

Přízrak začal průhlednět, až se téměř zcela ztratil. Mezi elfem a mágem proběhla nehlasná komunikace. Krkavčí stín přikývl a zmizel. V jednu chvíli tam byl, sahal pro něco do kapsy, v další byl pryč. Žádný obláček kouře, jako by se objevil při iluzi. Krkavčí stín tam prostě přestal být.

Šotek nad tím nějakou dobu přemýšlel, než si uvědomil, že teď má šanci něco udělat – ale co? Galan Dracos se už nevznášel ve svém poloprůsvitném stavu nad smaragdovou koulí – buď se rozhodl, že půjde s elfem, nebo že se vrátí do sféry, kterou donedávna obýval. V každém případě to znamenalo, že Delbin je úplně sám. Jeho jediná výmluva, kdyby se o nic nepokusil, byl zmatek. Možná kdyby sešplhal dolů a udělal si o tom místě lepší představu, něco by ho napadlo.

Delbin počkal několik desítek nádechů, než se rozhodl, že je bezpečné sešplhat ze skrýše dolů. Žádný člověk by se do výklenku, odkud shlížel, nevešel. On se jen naklonil, chytil se bez nejmenších potíží zdi pod sebou a sešplhal jako pavouk. Poslední tři stopy seskočil. Tam, kde by člověk způsobil hluk, on dopadl tiše jako list ze stromu na podzim. Delbin se rozhlédl. Kolem se válelo mnoho předmětů, které vzbudily jeho zvědavost, a kdyby byla situace jiná, strašně rád by je prozkoumal, ale starost o Kaze byla na prvním místě.

Očima se zaměřil na zjizvený povrch koule. Byly tam oči, které se na něj dívaly zpět? Delbin čekal, ale žádný výtvor Galana Dracose se nezvedl, aby ho srazil k zemi. Byl to jen trik jeho vlastní mysli. Během měsíců, které strávili spolu, ho Kaz často huboval, že se nechává unést příliš bujnou představivostí. Delbin mu nikdy nedokázal vysvětlit, že bujná představivost je normální vlastnost všech šotků.

Očima se zatoulal zpátky ke smaragdové kouli. To ona je příčinou všeho, rozhodl se najednou. Argaen ji použil, aby rytíře dohnal k šílenství – nebo snad smaragdová koule použila Argaena? Delbin zavrtěl hlavou. Na tom nezáleží. Věděl jen, že ji Argaen plánoval použít znovu a Kaz si myslel, že jestli se to stane, ublíží to mnoha lidem.

A s *tím* musel Delbin něco udělat! Kdyby ji dokázal zničit – koule byla moc velká, aby se mu vešla do vaku, takže s ní nemohl jen tak odejít – pak by všechno bylo zase v pořádku. Lidé by byli zase šťastní, tak jak to mělo být.

Jak ji ale rozbít? Delbin se rozhlédl po místnosti. Byla tam spousta polic a stolů a na nich spousta zajímavých věcí. Prohlížel si knihy s kouzly, které Krkavčí stín odsunul stranou. Těžké svazky, pravděpodobně staletí staré. Vypadaly, že něco váží. Možná by jeden z nich mohl stačit. A pak tu byly ještě přesýpací hodiny.

Zatímco šotek zvažoval, co by mohlo fungovat nejlépe, ze smaragdové koule se pomalu zvedla mlha.

„Proč … nezkusíš… bojovou … sekeru?“ zašeptal mu posměšně do ucha sípavý hlas.

Bojová sekera – Kazova bojová sekera, jak si náhle uvědomil – byla najednou vedle něj na stole. Delbin ji zahlédl jen koutkem oka, jelikož už se otáčel za zdrojem hlasu.

Přízrak Galana Dracose se na něj díval očima, které šotka donutily se otřást a odvrátit pohled.

„Nemáš… kam… utéct… a… já… *tě potřebuji!*“

Neviditelná ruka chytla Delbina a začala ho táhnout ke smaragdové kouli. Snažil se vysmeknout, ale marně.

„Ne,“ pokračoval Dracos. „Myslím, … že tě… potřebuji… trochu… poddajnějšího.“

Najednou každou částečkou Delbinova těla projel šok, jako by

do něj uhodil blesk. Ztratil vládu nad tělem a byl by se sesunul na podlahu, ale cizí síla ho táhla stále blíž a blíž ke kouli a jejímu stvořiteli.

„Brzy… budu… zase… naživu!“ řekl přízrak bezvládné postavičce, „a… moje paní… moje… paní… mi odpustí… a bude… bude konečně… vládnout Krynnu!“

22

Ke Kazovi a Sardalovi se rozletělo několik titěrných předmětů. Kaz si uvědomil, že ho útok zloděje magie zasáhne naplno, ale v ten okamžik střely zmizely, ani ne dvě stopy od jeho tváře.

„Stal ses přesně tím, co jsem si vždy o naší rase myslel, Argaene! Příliš vypočitatelný. Je tohle jediné kouzlo, které dokážeš pořádně? I batole by dokázalo vytvořit takové tretky!“

Zatímco Sardal mluvil, Kaz si všiml, že Krkavčí stín se začíná usmívat.

Strop nad minotaurem a jeho společníkem se zřítil.

Sardal pozvedl ruce v ochranném gestu, ale byl příliš pomalý, aby je oba dokázal zaštítit. Ke Kazově hrůze elfovo kvapné kouzlo udrželo strop nad minotaurem, ale ne nad samotným Sardalem. Velké kusy kamene elfa zasypaly. Kaz viděl, že některé kusy se bez jakéhokoli efektu odrazily, ale stále ještě dost jich zasáhlo jeho společníka, který mu už alespoň dvakrát zachránil život.

A Argaen Krkavčí stín se celou tu dobu šíleně smál. Sardal temného elfa podcenil. Vždy byl zloděj magie s téměř žádnou vlastní mocí. Ale teď se změnil. Vypadalo to, že jeho starý přítel se stane Argaenovou první obětí.

Kaz vztekle zavrčel, otočil se ke Krkavčímu stínu a vrhl se na něj. Marně. Argaen se přestal smát a zadíval se na podlahu před minotaurovýma nohama. V podlaze se objevila trhlina. Kaz se

odrazil a pokusil se zrádnou propast přeskočit s úmyslem přistát na svém protivníkovi.

Ze zdí a podlahy vyrostly kamenné spáry. Chytily ho za nohy a paži. Náhlá změna pohybu mu málem vykloubila nohu. Kaz bolestí skoro vykřikl.

Argaen Krkavčí stín ho přelstil.

Jako dítě s novou hračkou začal temný elf experimentovat se svou novou mocí. Zakroužil rukou před Kazem, těsně mimo jeho dosah. Malí okřídlení hadi se objevili v kruhu, který naznačil, poletovali Kazovi kolem obličeje. Kaz se je pokusil volnou rukou odehnat. Podařilo se mu rozdrtit jen jednoho, ale několikrát ho kousli. Byli překvapivě rychlí, jako kolibříci.

Po chvíli to Krkavčího stína unavilo a mávl rukou. Okřídlení hadi zmizeli.

„Kdysi bych byl schopen jen snít o něčem tak pozoruhodném. Mí učitelé říkali, že mi chybí talent. Usoudili, že v mém rodokmenu byla slabina, že možná jeden z mých předků byl člověk."

Kaz, který rozuměl, jací elfové jsou, chápal, jaký život musel Argaen dosud vést. Čisté rodokmeny pro ně byly dokonce důležitější než pro Solamnijské rytíře.

„Být částečně člověk nutně neznamená oslabení krve. Setkal jsem se s mnoha mocnými lidskými čaroději."

To vyvolalo úsměv – mrazivý, ale i tak úsměv. „Tomu jsem také věřil. Ta domněnka nebyla nikdy potvrzena, ale já jsem se přesto rozhodl lidi studovat a objevil jsem v nich sílu, která chybí dokonce i elfům."

„Rozhodl ses obdivovat… špatné stránky lidskosti, Argaene," ozval se za Kazem známý hlas.

„Ty jsi stále ještě naživu, Sardale?" poznamenal nevzrušeně

zloděj magie. Přistoupil o krok blíž ke Kazovi, ale jeho oči upřeně hleděly na elfa za minotaurem. Kaz si v duchu přeměřil vzdálenost, která je dělila. Ještě dva kroky a Krkavčí stín mu bude na dosah.

„Ty jsi stále ještě naživu, Sardale?“ opakoval Argaen lhostejným hlasem. „Ale už ne nadlouho.“

„Máš větší pravdu… než si myslíš, příteli.“

Argaen vykročil kupředu, ale zarazil se uprostřed kroku a podíval se minotaurovi přímo do očí. Kaz najednou zjistil, že letí ke zdi, jednu nohu na okamžik volnou. Narazil do ní silou, která s ním otřásla až do morku kostí. Zatímco minotaurus bojoval o to, aby zůstal při smyslech, Krkavčí stín kolem něj prošel k druhému elfovi.

„Ty umíráš, že ano?“ řekl nakonec sevřeným hlasem. Kaz si pomyslel, že v něm zaslechl náznak viny.

Krkavčí stín stál nad Sardalem, který ležel zavalený několika velkými kusy stropu. Zívající díra nad ním naznačovala, kolik kamene na elfa ve skutečnosti spadlo. Víc než dost, aby ho to rozdrtilo na kaši. Sardalova rychlá reakce většinu odklonila, ale obzvlášť velký kus kamene dopadl na jeho hrudník. Byl zázrak, že vůbec ještě dokázal dýchat, natož mluvit.

„Argaene… ještě… není pozdě! Nikdo… není v bezpečí… kolem… sil, ze kterých… chtěl… Dracos čerpat!… Dokonce i sama… Dračí královna… váhala!“

„Myslíš, že takovou sílu nedokážu ovládat?“ Veškerá vina z odpadlíkova hlasu zmizela. Plivl na umírající postavu u svých nohou. „Dokonce i *ty!* Staří blázni! Já vím o fungování magie víc než vy všichni dohromady, a to včetně tebe! Zatímco oni si hráli se svou mocí, já jsem studoval – a teď mám přístup k větší moci, než si vůbec dokážeš představit!“

„Všechna ta moc… vyžaduje um.“ Bylo jasné, že Sardal bojuje o každý nádech. „Musíš… musíš…“ Nedokázal dokončit větu.

„Nesmysl. Studoval jsem všechno, k čemu jsem se jen dostal. Vím, co mám dělat. Je to jen otázka měřítka.“

„Argaene…“ Sardal zalapal po dechu, oči doširoka otevřené.

Nějakou dobu trvalo, než si temný elf i Kaz uvědomili, že Sardal Křišťálový trn zemřel. Oči zavaleného elfa stále zíraly do prostoru. Krkavčí stín něco zamumlal a sklonil se nad tělem, čímž zablokoval minotaurovi výhled. Když se zvedl a ustoupil, Kaz spatřil, že Sardalovo tělo zmizelo!

Minotaurus se vzepřel proti magickým rukám, které ho pevně držely na místě. „Co jsi s ním udělal? Uschoval ho pro jedno ze svých kouzel?“

Temný, elf se otočil a věnoval mu pohled tvrdý jako kámen. „Sardal Křišťálový trn bude mít pohřeb, jak se sluší a patří. Na konci jsme byli možná protivníci, ale přesto mu vzdám čest.“

Kaz byl v pokušení podotknout něco o pokrouceném kodexu cti svého věznitele, ale když uviděl tvář Krkavčího stínu, kousl se do jazyka. Zabití Křišťálového trnu stálo temného elfa víc, než si chtěl Argaen přiznat.

„Kdysi jsem s ním chtěl sdílet, co jsem nalezl,“ řekl tiše Argaen. Zdálo se, že si přítomnost minotaura ani pořádně neuvědomuje. „Sardal byl jediný, kdo se mi kdy opravdu snažil pomoci. Myslel jsem, že mě pochopí.“ Krkavčí stín vzhlédl k zajatci, tvář najednou zase bez výrazu. „Ale to sem nepatří. Čas je teď nesmírně cenný a já si nemohu dovolit se tebou řádně zabývat. Podcenil jsem tvou neuvěřitelnou sílu, Kazi. Mé zkušenosti s tvým lidem jsou velmi omezené. Musím tě tedy požádat, abys mě doprovodil. Jeden starý přítel se na tebe už strašně těší.“ Pokus o černý humor vyzněl hluše dokonce i samotnému temnému elfovi. Otočil se, pohlédl na

hromadu suti, která zabila Sardala, a pak se podíval na díru ve stropě.

Beze slova a bezmyšlenkovitě Argaen na Kaze ukázal.

Minotaurus zjistil, že ho něco zvedá a nese úděsnou rychlostí ke kamennému stropu. Těsně před tím, než se ho špičkami rohů dotkl, strop se otevřel. Otvor se neobjevil jako sklápěcí dveře, ale spíš vypadal jako tlama. Když jí byl prostrčený vzhůru do dalšího poschodí, Kaz se nemohl ubránit představě, že ho něco sežralo. Ten pocit jen umocnila absolutní temnota, v níž se nacházel. Něco ho chytlo kolem pasu a nohou a jeho napadla myšlenka jako z noční můry, že to jsou zuby. Tlama se zavřela, ale další se otevřela nad ním. Kaz viděl, že to, co ho drží, jsou další kamenné ruce.

Podávaly si ho z patra do patra jako nechtěnou cetku. Kaz prošel dalšími čtyřmi patry, pokaždé s tím šíleně rychlým vzestupem ke stropu.

Nakonec se Kazova cesta zastavila. Úleva, že už ho nečeká srážka s přibližujícím se stropem, rychle zemřela, když si uvědomil, kde je. Byl teď uvězněn v místnosti se smaragdovou koulí.

„Tady je, přízraku!“ vykřikl Argaen Krkavčí stín, jehož Kaz neviděl do místnosti vejít ani se jinak objevit. Prostě tam byl hned vedle minotaura a volal tvůrce artefaktu. „Mám mu darovat rychlou smrt? Vím, že to by tě dohnalo k šílenství.“

Smaragdová koule najednou vztekle zaplála. Krkavčí stín se posměšně zasmál. „Nemůžeš mi ublížit, i když vím, že bys moc rád. Mám kousek tebe… abych tak řekl!“

Kaz zmateně sledoval, jak elf z kapsy vytáhl něco zakřiveného. V podivném světle, které vládlo v místnosti, se to třpytilo jasně zeleně… smaragdově zeleně! Kaz okamžitě věděl, co to je.

Argaen držel střípek smaragdové koule.

Pochyboval, že by elf dokázal ukrást ten kousek přímo Galanu Dracosovi, což znamenalo, že zloděj magie se musel někdy vypravit a prohledat ruiny pevnosti mága odpadlíka v horách mezi Hýlem a Solamnií. Kaz věděl, že rytíři nenašli všechny úlomky koule, dokonce ani s pomocí čarodějů a kněží. To byl prostě nemožný úkol. Argaen musel mít obrovské štěstí, že kousek našel.

„Jen pomysli," Krkavčí stín se otočil k vězni a krátce se usmál, „že jsem to s sebou původně nosil jen jako talisman pro štěstí. A že se to ukázala být pravda! Dokud mám tohle u sebe, minotaure, jsem před ním chráněný!"

Temný elf schoval střípek zase do kapsy a vykročil ke smaragdové kouli. Jak se k ní blížil, začala se nad ní tvořit mlha, jež se pomalu vytvarovala do tvaru Galana Dracose. Přízrak přelétal pohledem mezi Kazem a Argaenem.

Byl to nakonec Krkavčí stín, kdo promluvil: „Je tvůj! Druh a přítel tvého nepřítele! Na něm se nejvíc přiblížíš k pomstě na tom Solamnijskému rytíři! Co s ním chceš udělat, je na tobě, ale naše dohoda stále platí! Nejprve mi ukážeš, jak podrobit kouli mé vůli!"

„Přistup… tedy." Při zvuku toho hlasu se minotaurovi postavily všechny chlupy na těle. Ten hlas ho strašil ve snech. Jeho majitel už nebyl zcela člověk. Když Galan Dracos mluvil, zněl jeho hlas jako vítr, zdánlivě unášející zvuk k posluchačům ze všech směrů.

Elf učinil další krok k trofeji.

„Ne! Nenechám tě to udělat!" Z jednoho z temných koutů vyskočila drobná postavička a přistála na Argaenovi. Kaz začal bojovat s kamennýma rukama, jelikož cítil, že povolují, když byla Argaenova koncentrace narušena náhlým útokem. Nejprve se uvolnily minotaurovy ruce a pak i nohy. Vyrazil k oběma zápasícím. Nově příchozí byl Delbin a Kaz věděl, že proti

Krkavčímu stínu nemá šotek žádnou šanci.

Jakmile na to pomyslel, temnému elfovi se podařilo od sebe Delbina odtrhnout a hodit ho na druhou stranu místnosti jako hadrovou panenku. Delbin přistál na nohou, ale to bylo všechno štěstí, které měli, neboť Krkavčí stín se k nim okamžitě otočil.

Minotaurovo silné tělo opustila všechna síla a zhroutil se uprostřed kroku. Kaz se zoufale pokoušel zvednout, ale ukázalo se, že to nedokáže. Zvláštní bylo, že se cítil stejně při smyslech jako před tím. Jen jeho tělo se nebylo schopné pohnout. Delbin na tom byl stejně.

Argaen na ně chladně pohlédl, pak se otočil zpět ke smaragdové kouli. „Jak se sem ten šotek dostal?“

„Nepočítal… jsem… se šotkem. A očividně… jsi ho nečekal ani ty.“ Dracos byl rozčílený, a to jak na sebe, tak na Krkavčího stíná.

Elf pohlédl na přesýpací hodiny a zavrčel. „Ztrácíme čas. Řekni mi, co musím udělat, a tentokrát se to musí podařit.“

„Nebudeš… zklamaný.“

Kaz zamrkal. To bylo jediné, co dokázal. Dracosův hlas zněl… dychtivě… velmi dychtivě!

Krkavčí stín pozvedl ruce vysoko do vzduchu a upřeně se zahleděl na smaragdovou kouli. Začala pulzovat, nejprve pomalu a pak rychleji a rychleji, jak ubíhal čas. Elfa práce zcela pohltila. Přízrak Galana Dracose se začal pomalu vytrácet.

Kaz zklamal. Nebyl důvod to popírat. Mohl jen bezmocně přihlížet, jak smaragdová koule roste a začíná zářit jasněji – tak jasně, že minotaurus musel zavřít oči. Takže neviděl přesně, co se pak stalo.

V poslední chvíli Argaen zakolísal. Planoucí jas artefaktu jeho očím nevadil, ale přesto z nějakého důvodu začal nekontrolovatelně mrkat.

Venku Nuitár, temný měsíc, právě zastínil Solitár.

Místností ze začal rozléhat strašidelný smích. Průhledná postava Galana Dracose už nad koulí nevisela.

S výkřikem agónie se temný elf zhroutil na třpytivý artefakt. Zelená záře pohasla a Kaz cítil, že se mu do těla vrací cit, i když jen pomalu. Někde nedaleko uslyšel zasténat Delbina.

Krkavčí stín se zvedl z trofeje a vzhlédl k nebesům, ve tváři vepsáno několik protichůdných emocí. Začal se smát, ale ten smích v sobě měl jak radost, tak utrpení. A šílenství.

Jeho oči byly krvavě rudé.

„Říkal jsem ti, elfe, jenom díky tobě budu moci zase ožít!“

Ten hlas patřil Argaenovi Krkavčímu stínu, ale Kaz věděl, že oči a mysl náleží Galanu Dracosovi.

Na tohle přízrak čekal. Proto Dracos potřeboval temného elfa. Odpadlík nebyl schopen pro sebe vytvořit nic víc než nehmotné tělo, navždy připoutané ke smaragdové kouli.

Argaen se ale chvástal, že je před smaragdovou koulí chráněný díky střípku, který nosil u sebe. Kaz mu věřil, protože pochyboval, že by Dracos celou tu dobu zloděje magie nechával na pokoji, kdyby měl moc převzít jeho tělo. Co se stalo, že se situace změnila? Krkavčí stín si dal střípek do kapsy; vyklouzl snad, zatímco zápasil s Delbinem?

To je ono, jak jinak! Galan Dracos byl schopen dostat Argaena přesně tam, kde ho chtěl mít, a pak vykonat svou vůli.

Kaz zjistil, že se už dokáže posadit. Dracos, nanejvýš spokojený úspěchem svého plánu, se smál a smál. Držel se pevně nového těla.

„Paní, paní, děkuji ti za laskavost a tuto druhou šanci!“ volal Galan Dracos.

Minotaurus se zachvěl. Nebylo pochyb, kdo byla čarodějova paní. Kaz už téměř stál na vlastních, když si na něj mág vzpomněl.

„Kazi! Minotaure, doufám, že sis nemyslel, že bych na tebe mohl zapomenout!“

„Téměř ano. Jak je libo, člověče.“

Dracos se zasmál. „Doufám, že si těch několik posledních okamžiků života patřičně vážíš; z vlastní zkušenosti ti mohu říci, že smrt není vždycky úleva!“

Minotaurus se narovnal. Jestli ho znovuzrozený mág hodlá zabít, tak zemře se ctí a důstojně. „Myslel jsem si to. Takže jsi Dračí královně přece jen neutekl?“

„Ne tak docela. Byl jsem uvězněn ve vlastním výtvoru, ale moc mé paní dosáhne velmi daleko. Ačkoli mě nemohla vyjmout z vězení, hovořila ke mně. Ještě stále jsem ji mohl získat zpět na svou stranu, kdybych si podrobil Krynn. Dokonce i po její porážce a dočasném exilu, kam ji poslal tvůj bývalý společník.“

„Dočasném?“

„Dočasném.“ Úsměv Galana Dracose se rozlil na tváři Krkavčího stínu. Elfovo tělo se zdálo víc a víc vyzáblé a jeho kůže, ačkoli to mohla být jen Kazova představivost, vypadala, jako by se na ní objevovaly šupiny. „Dnes, Kazi, spatříš, jak svět přivítá Takhisis zpět na Krynnu! Dnes!“ Zase se posměvačně zasmál.

Smích najednou přestal a naráz se stalo několik věcí. Bez jakéhokoliv varování explodovaly přesýpací hodiny a kousky skla a písek se rozletěly po místnosti. Současně se zdálo, že Dracose přepadlo něco, co vypadalo jako náhlá nemoc nebo nevolnost, neboť se pod ním podlomila kolena, klesl k zemi a křičel.

„Přestaň… sebou… cukat! Tohle je teď… moje tělo!“

Kaz se rychle rozhlížel po místnosti, hledal něco, co by mohl použít proti Dracosovi a Krkavčímu stínu, nebo kdo měl vládu nad tělem.

„Kazi!“ přiběhl k němu Delbin.

„Zmiz odsud, Delbine! Najdi ostatní! Musím ho zastavit, jestli to půjde!“

„Má tvou sekeru, Kazi! Viděl jsem ji! Ten, co si říká Dracos, ji má, jen je teď neviditelná, tak ji nemůžeš vidět…“

„Kde je? Ukaž!“

„Já nevím. Schoval ji!“

S pohledem upřeným na postavu elfa schoulenou v bolestech, Kaz soustředil myšlenky na sekeru. Možná, jen možná, s Dracosem a Krkavčím stínem bojujícími o kontrolu nad tělem by kouzlo na bojové sekeře mohlo být oslabeno. A pokud ano…

Delbin hvízdl. „Jak jsi to udělal? Můžeš to udělat ještě jednou? To je moc pěkný trik!“

Kaz se podíval na své ruce, v nichž měl trpasličí sekeru. K uším mu zalétly nové zvuky. Bitva zuřila dál. Bariéra, kterou Krkavčí stín s pomocí Dracose vztyčil, přestala existovat.

* * *

Darius mečem probodl dalšího příliš horlivého nepřítele a vzhlédl. Pevnost obklopoval kalný opar. Nejprve si myslel, že je to jen další část kouzla, které Argaen Krkavčí stín seslal na pevnost, ale pak zahlédl v dálce několik postav. Alespoň tři z nich měly ruce vztyčené vysoko nad hlavou a upřeně hleděly na pevnost.

Vrhl se na něj další nepřítel a Darius jeho sekeře nastavil meč, aby zablokoval úder, jak nejlépe mohl. Oči protivníka něco oslnilo a muž zakolísal.

„Dělej něco!“ zakřičela zpoza něj Tesela.

Darius si uvědomil, že mu zachránila život. Zatímco se soupeř snažil couvnout z rytířova dosahu, než se mu vrátí zrak, Darius popohnal oře, propletl se mezi mužovými zmatenými údery a

probodl mu hrdlo.

„Darie! Podívej se na pevnost!“

Zvedl pohled – a okamžitě si zakryl oči, když se kouzlo seslané mágy smísilo s kouzlem bariéry a jasně ozářilo oblast.

Když se zase odvážil podívat, bariéra byla pryč. Tvrz byla otevřená k útoku.

„Zůstaň blízko u mě!“ zavolal na Teselu. „Tohle je naše šance zachránit Kaze!“

Rytíři vyrazili s novým odhodláním kupředu.

* * *

„Máš zase... svou... bohy vykovanou sekeru! Ale... na tom... nezáleží! Ta už... ti teď... nepomůže!“

Dracos se trochu vzpamatoval a teď prstem mířil na protivníka. Kazem to hodilo dozadu, ale dokázal udržet zbraň pevně v rukou. Přistál na jednom ze stolů, na prastarých svazcích, a stůl se pod jeho vahou rozpadl vedví. Minotaurem to otřáslo jen nepatrně; při hospodských rvačkách s opilými lidmi zažil horší rány.

Dracos nenávistně zaklel a vrhl se ke smaragdové kouli.

Kaz pohlédl na sekeru a zvažoval, jestli ji má po něm hodit, nebo ne. Mohlo by se mu podařit kouli zasáhnout, ale nebyla žádná záruka, že by ji to roztříštilo.

Galan Dracos se dostal k artefaktu, ale tam se zastavil, podivně nerozhodný. Zdálo se, že se v něm dohadují dvě mysli, a Kaz si připomněl, že v něm opravdu dvě mysli jsou. Co chybělo Argaenovi Krkavčímu stínu v magických schopnostech, víc než dost vynahradil vůlí. Nehodlal se Dracosovi jen tak vzdát. Krkavčí stín byl elf a měl za sebou staletí výcviku, což bylo něco, s čím lidský mág očividně nepočítal.

Kaz přejel jedním pohledem kouli a zápasícího čaroděje. Pevněji sevřel sekeru. Možná by mohl zasáhnout oba cíle jednou ranou.

Rozletěly se dveře a dovnitř vtrhli vojáci.

Kaz zaklel a otočil se čelem k nim. Měl si uvědomit, že je to jen otázka času, než někdo přivolá stráže, aby zjistily, co je to tu za rozruch.

Vrhl se na něj první voják, kopí těsně minulo minotaurovo rameno. Muž podcenil minotaurův dosah a Kaz mu sekerou udělal velkou díru v hrudi. Ještě než muž dopadl na zem, začali se přibližovat další dva. Byli ozbrojení dlouhými meči. Za nimi byl třetí oděný v Černé zbroji Temné gardy. Spatřil šíleného mága a zavolal Dracose jménem.

Další strážný padl pod minotaurovým útokem. Na jeho místě se objevili dva další. Se čtyřmi soupeři už měl minotaurus potíže. Tohle nebyli skřeti; tohle byli zkušení válečníci.

Kaz nemohl vidět, co se děje, ale gardista, který mága volal jménem, vykřikl a hrnul se ke svému pánovi, meč v pohotovosti.

Tím minotaurovi ubyl jeden protivník, ale tři ho stále zaměstnávali víc než dostatečně.

„Dej mi to, ty malej zmetku!“ zavrčel hlas z jedné strany. Kaz se nemohl ohlédnout, ale dokázal si představit jen jednu osobu, na kterou by mohl gardista křičet. Tváří v tvář nebezpečí úplně zapomněl na Delbina, který s nimi byl pořád ještě v místnosti. Šotek byl rychlý a ozbrojený jak nožem, tak prakem, ale Kaz Delbinovi nedával víc šancí, než dával sobě.

„Zastav ho!“ vykřikl Krkavčí stín – *Dracos,* jak se Kaz opravil.

Minotaurus neměl čas přemýšlet o tom, co jeho společník vyvádí, neboť v dalším okamžiku do místnosti propadlo přes střechu něco obrovského a na všechny padaly velké kusy kamene.

Strážný venku na chodbě zaječel, jako by ho zavalil balvan. Kaz a jeho protivníci od sebe odskočili, jelikož mezi ně spadl obzvláště velký kus, propadl podlahou a pokračoval do dalšího patra.

Kamenný drak nad nimi otevřel tlamu a zařval, i když se neozval žádný zvuk.

Jeden ze strážných toho chtěl využít a přeskočil díru zející v podlaze. Kaz se otočil a zasáhl ho sekerou, když zrovna dopadal. Než se dotkl země, minotaurus ho strčil hlavicí sekery dozadu. Muž ještě stihl zaklít a pak propadl dírou dolů.

Kaz, na okamžik volný, se rozhlédl po Delbinovi. Černě oděný gardista zatlačil šotka do kouta. V Delbinových ručkách, sotva viditelný, byl střípek patřící Krkavčímu stínu. Na druhé straně, stále blízko smaragdové koule, spolu nepřestávaly bojovat dvě mysli v elfově těle. Občas se dala zaslechnout slova.

Kamenný drak se konečně dostal do místnosti a pokračoval v divokém běsnění. Poslední minotaurův protivník zaječel, jak ho rozdrtil obrovský spár. Ocas kamenného tvora mlátil na všechny strany. Ať ho přivolal kterýkoli z bojujících mágů, tak ho již téměř neovládal; bylo možné, že už ho neovládal nikdo.

To znamenalo, že jediný, kdo zůstal, aby bojoval s kamenným drakem, byl Kaz – a Delbin.

Šotek vykřikl bolestí. Kaz viděl, že gardista malou postavičku srazil k zemi, ale drak si vybral ten samý okamžik, aby po Kazovi vyrazil obrovskou, kamennou tlapou. Minotaurus dostal ránu a klesl na koleno. Sekera mu málem vyklouzla z prstů.

Zaplavil ho vztek. Viděl černou postavu, jak se naklání nad nehybným šotkem, bere střípek a dává ho rychle Dracosovi – Krkavčímu stínu. Spatřil, jak se tělo elfa narovnalo, a věděl, že díky tomu úlomku jeden z nich konečně zvítězil.

Kamenný drak se ohnal po Kazovi, ale tentokrát se minotaurus,

stále na jednom koleni, bránil trpasličí sekerou.

Tvář cti projela kamennou tlapou jako nůž máslem.

Kaz zalapal po dechu a na okamžik nechápavě na sekeru hleděl. Neživý leviatan se stáhl zpět a němě zařval bolestí. Nemohl zemřít, ne v tom smyslu, v jakém mohlo zemřít cokoli živého, ale i toto stvoření mělo pud sebezáchovy.

Že se tvor bál sekery, byl malý zázrak. Pokud by ji správně použil, měl Kaz proti kamennému drakovi šanci. Měl si to uvědomit dřív, hlavně poté co přesekl řetězy. Vzpomněl si, i jak snadno se sekera zasekla do zdi.

Obrovské stvoření klopýtlo a při tom způsobilo ještě víc škody. Zbytek stropu povolil a začal se hroutit. Dračí křídla divoce bila do vzduchu, jak se drak snažil zvednout z místnosti. Jeden šťastný úder dračích křídel zasáhl gardistu, který srazil Delbina. Nešťastný válečník se řítil proti – a nakonec téměř skrz – vnější zdi. Kaz věděl, že musí být mrtev.

„Zab ho! Poroučím ti to!“ vykřikl Dracos – Krkavčí stín na leviatana, sám sehnutý nad smaragdovou koulí jako kvočna nad vejcem. Kaz viděl, že pomalu s pomocí magického artefaktu nabírá sílu.

Váhající, ale neschopen vzepřít se příkazu, falešný drak se postavu před sebou pokusil zakousnout. Kaz necouvl a bránil se, tentokrát vedl sekeru seshora dolů. Tvor se pokusil pohyb hlavy zastavit, ale setrvačnost pracovala proti němu. Kaz ho udeřil přes čenich. Sekera se nezastavila, dokud nepřesekla jak horní, tak spodní čelist. Od čelistí se rozběhla prasklina přes většinu drakovy hlavy. Kamenný drak se opile zapotácel. Jeho pohyby se stávaly čím dál strnulejší a Kaz si uvědomil, že magie slábne.

Povzbuzený Kaz zamířil k postavě v plášti, skutečnému protivníkovi. Už nezáleželo na tom, jestli smrtelné tělo obývá

člověk nebo zloděj magie.

Jak Kaz vykročil, část podlahy se propadla. Do místnosti pod nimi se zhroutil jeden z mrtvých strážných, několik tun kamene, stůl s artefakty – a Tvář cti. Kaz sám se tak tak zachytil za okraj díry. S obrovskou námahou se pokusil vytáhnout nahoru.

„Přál bych si, abych si mohl udělat čas a zabít tě pomalu," řekl někdo hlasem Krkavčího stínu. Ten hlas v sobě nesl stopy šílenství. „Ale obávám se, že zrovna teď je čas příliš cenný."

Další kus podlahy se zřítil a Kaz se snažil zoufale zachytit, až se mu to nakonec jednou rukou podařilo. Nad ním se tyčil kamenný drak.

Podíval se na trosky pod sebou a věděl, že by ho pád dozajista zabil. Oči mu zaletěly k tvorovi nad ním a k postavě v plášti, pohybující se kolem smaragdové koule. Oči jí plály zeleně.

„Teď mám moc vytvořit další štít. A až ten se zhroutí, budu mít dost síly, abych se navždy vypořádal se všemi! Zemřeš s vědomím, že jsi selhal! Jediné, co je mi líto, že nebudu svědkem tvé smrti!"

Na kamenného draka Dracos – Krkavčí stín křikl: „Naposled říkám, zabij ho už konečně!"

Rozseknuté, ale stále smrtící čelisti se doširoka rozevřely a kamenný drak vyrazil. Jak se jeho hlava blížila, Kaz soustředil veškerou vůli, aby přivolal Tvář cti.

Sekera se mu okamžitě objevila v dlani. Kaz pohlédl do tváře přibližující se smrti a zašeptal: „Paladine, veď mou ruku, nebo je po nás obou!"

Možná mu Paladin vedl ruku. Možná to byla jen minotaurova síla zrozená ze zoufalství, kdo ví, jak to bylo. Možná to bylo jen čiré štěstí.

Jeho úder byl perfektně načasovaný; zasáhl draka do hlavy poblíž trhliny. Sekera se zasekla hluboko do tvrdého kamene a

Kaz vyletěl přes celou místnost, jak sebou obrovské monstrum začalo škubat. Minotaurus dopadl s hlasitým nárazem na troskami posetou podlahu a vykřikl, když se pod ním levá ruka a noha zkroutily v nesprávném úhlu.

Sekera byla zaseklá v drakově hlavě, jež byla málem rozetnutá vedví. Leviatan se pokusil zbraně zbavit, ale jeho pohyby byly stále trhanější. Kouzlo už nedokázalo působit. Kaz omráčeně sledoval, jak drak zcela ztuhl, zakymácel se a přepadl.

Kdyby existovala spravedlnost, pomyslel si Kaz, Dracos – Krkavčí stín by se otočil a spatřil tak předzvěst vlastní záhuby. Oči by se mu rozšířily a stačil by jen otevřít ústa k výkřiku.

Místo toho drak padl na mága i kouli tiše a bez varování. Postava v plášti svou smrt nikdy neviděla přicházet.

Nakonec Kaz nebyl schopen říct, s kým vlastně bojoval. S Dracosem, Krkavčím stínem, nebo s nějakou děsivou kombinací obou? Důležité bylo, že mág je mrtvý a hrozba zažehnána. Kaz zamrkal, aby si pročistil zrak. Z jeho nepřítele byla viditelná jediná zpřelámaná paže. Usmál se.

Přelila se přes něj vlna úlevy a vzápětí se propadl do vítané náruče nicoty a bezvědomí.

23

Někdy se jeho život nezdál ničím víc než řadou probuzení a propadání zpět do temnoty. A jestli tomu tak kdy bylo, tak nyní to byla rozhodně pravda. Kaz měl vizi elegantních, zasmušile vyhlížejících elfu stojících kolem jeho těla. Snil o tom, jak je nesen do hor obrovským tvorem, který mohl být Šedivec. Viděl Beneta a Daria, o nichž si Kaz myslel, že mohou být mrtví. Mezi každou vizí bylo bezčasé období temnoty, v nichž minotaurus slyšel hlasy, některé skutečné, některé ne. V jednu chvíli se mu zdálo o zdrcující přítomnosti Dračí královny.

Přítomnost Dračí královny se ale vytratila, když ji přehlušil jiný hlas. Kazova zmatená mysl věděla, že to mohl být pouze Paladin, ale ten hlas zněl jako Humův. Po tomhle snu zjistil, že dokáže spát mnohem klidněji.

Nakonec ho hlasy, skutečné hlasy, přivedly zpět do světa živých. Kaz otevřel oči a zjistil, že leží na rohoži ve velkém stanu, kolem něhož stojí několik dohadujících se postav.

„Na to nemají právo, můj pane!“ křičel Darius.

„Bylo by nečestné, kdybychom jim nedovolili přednést svůj případ,“ odpověděl Benet. „Kromě toho je na Kazovi, aby rozhodl.“

Tesela byla taktéž v místnosti, ale zrovna v ten okamžik nic neříkala. Byl tam i elf, který se očividně bavil. Kazovi hodně připomínal Sardala Křišťálový trn. Neznámý elf si všiml, že je minotaurus vzhůru, a pokývl mu na pozdrav. Byl jedním z elfů, na

které si Kaz vzpomínal ze svých vizí.

Kněžka se prudce otočila, a když viděla, že její pacient je vzhůru, přispěchala k němu a objala ho. „Kazi! Mišakal díky, budeš v pořádku!“

„Uf! Jestli mě budeš objímat takhle silně, budu služby tvé bohyně potřebovat znovu!“

Oba rytíři se přestali dohadovat a srdečně ho zdravili. Chovali se, jako by málem zemřel. Chtěl se jich na to zeptat, když do stanu vtrhla pátá postava.

Delbinova tvářička se rozzářila a šotek skočil na přítele. „Kazi! Ty jsi naživu! Říkali, že bys mohl umřít, protože jsi ztratil tolik krve, ale já jsem věděl, že jsi silný, a viděl jsi, co udělali s tou velkou zelenou věcí tam nahoře ve věži? Jak to, že se nerozprskla? Teda, Argaen se rozprskl docela dobře, když na něj spadl ten drak, ale ta koule zůstala celá a…“

„Ta prokletá věc je ještě pořád v celku?“

Promluvil elf. Stál tam s rukama založenýma na hrudi a zdálo se, že se o něco zády opírá, i když za ním nic nebylo. „Ta odpornost stvořená Galanem Dracosem byla odnesena z pevnosti Argaena Krkavčího stínu. Nemůžeme dovolit, aby se vrátila do Vingaardu, ne poté, co se stalo posledně.“

„Mluvil jsem jménem svého strýce, velmistra,“ dodal Benet, „když jsem souhlasil, aby byla koule svěřena elfům. Hodlají ji pohřbít na tajném místě, hluboko, hluboko pod povrchem Krynnu. Hlouběji než se kdy odváží kopat trpaslíci.“

„Proč ji pohřbít? Neměla by být zničena?“

„Snažili jsme se.“ Elf se poprvé od doby, kdy promluvil, zdál být rozmrzelý. „Selhali jsme, ačkoli nemáme tušení, co ji nyní drží pohromadě, když je Galan Dracos opravdu mrtvý. Pokud najdeme v budoucnu způsob, jak ji zničit, učiníme tak. Sama o sobě není

smaragdová koule nebezpečná. Je to jen prostředek, jak čerpat moc z jiných míst, hlavně z chaosu.“

„Nikdo ji už nikdy nepoužije,“ zakončil Benet.

Kaz přikývl, ale nebyl zcela spokojený. Doufal, že smaragdová koule zůstane tam, kde ji elfové pohřbí, alespoň do doby, než se Kaz odebere za svými předky.

„Morálka nepřítele ochabla, když viděl, že uvnitř pevnost nikdo nebrání,“ přidal se Darius. „Má mnoho mrtvých nebo zajatých, zbytek se rozprchl do hor. Už nikdy se nespojí do jedné armády. To nechává zlobry na severu bez spojenců.“

„Až bude Solamnie silnější, vypořádáme se s nimi,“ dodal Benet.

Kazovi se značně ulevilo a obrátil se k Delbinovi. „A co ty? Myslel jsem, že jsi mrtvý! Viděl jsem, jak tě gardista srazil!“

Tesela, která se přesunula Dariovi po bok, vysvětlila: „Měl jen velkou bouli. Delbin musel být zasažen plochou stranou čepele. Útočník v tom zmatku asi nechtěl ztrácet čas zabíjením šotka.“

„Jaké štěstí.“ Kaz společníka poklepal po zádech. „Chtěl bych ti poděkovat, že jsi za mnou přišel, i když jsi nesměl. Bylo to velmi statečné, hrdinské.“

„Šotek nám vysvětlil jak nejlépe jen mohl, co se stalo s Galanem Dracosem a Argaenem Krkavčím stínem,“ přerušil ho neznámý elf.

„Šokující a strašlivý osud. Pochválen budiž Branchala, že jsi mu – *jim* – dokázal přinést smrt, než bylo příliš pozdě. Až se vrátím, musím toho se svými lidmi hodně probrat.“ Po elfově jinak nic neprozrazující tváři se přehnal neklidný výraz. „Pověz mi, minotaure. Sardal Křišťálový trn … zemřel se ctí?“

„Ano, zemřel se ctí.“

„Našli jsme jeho tělo. Nyní vás opustím. Vím, že musíte vyřešit

mnoho věcí, které nepočkají.“ Elf každému z nich pokývl a pak bez dalšího slova odešel.

Kaz se váhavě zvedl. „Co to znamená?“

Lidé váhali, ale Delbin, náhle ve zcela jiné náladě, ustaraně odpověděl: „Jsou tam venku, Kazi. Všichni! Je tam jeden strašně ošklivý – to musí být vůdce – a je tam dokonce i zlobr! Musíš odtud zmizet, než…“

Zvenku zavolal hluboký hlas: „Vylez ven, zbabělče! Vylez ven a postav se svým lidem! Postav se tváří v tvář spravedlnosti! Postav se tváří v tvář cti!“

Kaz ztuhl. „Kdy se sem dostali *tihle!“*

Benet zachmuřeně odpověděl. „Asi před hodinou. Už byli ve Vingaardu, Kazi, a můj strýc usoudil, že jejich věc je dostatečně čestná, aby jim řekl, kam máme namířeno.“

„Nikdy neměl…“ začala Tesela, ale Kaz ji mávnutím ruky umlčel.

„Velmistr udělal totéž, co bych udělal já sám, ženo. Utíkal jsem příliš dlouho. Nemůžu utíkat navěky. Jen bych jednou měl rád chvíli klidu a žil s vědomím, že mě nikdo nepronásleduje.“

„Jestli potřebuješ pomoc, Kazi,“ Darius položil ruku na jílec meče, „dlužím ti život a považuji tě za přítele.“

„Ne, tohle je něco, co musím udělat sám. Je to otázka cti.“ Kaz se rozhlédl okolo po trpasličí sekeře a pak se smutně podíval na svou levou ruku, v níž ji už držel. Ostatní se na sebe zahleděli s překvapením; nikdo si jí předtím nevšiml.

Benet se na ni zadíval s profesionálním zájmem. „Kde *jsi ji* získal?“

„Od jednoho přítele.“ Kaz pozvedl sekeru a zhluboka se nadechl.

„Než se vydáš ven,“ dodal Benet, „myslím, že bys měl vědět, že

se o tobě dlouho dohadovali. Zdá se, že jejich názory na tebe se velice různí."

„Budu si to pamatovat." Minotaurus vykročil ze stanu.

Když Kaz vyšel ven, kolem se rozhostilo ticho. Několik rytířů přestalo dělat, co zrovna dělali, a sledovali, co se bude dít.

Před ním v půlkruhu stál asi půltucet minotaurů. Dva poznal okamžitě, sourozence, Hekara a Helati. Kaz si dopřál chvilku, aby obdivoval Helati, která byla nejkrásnější ze všech žen ve skupince. Pak se otočil ke zjizvené hrozbě, očividně jejich vůdci.

„Jsem Skurn. Jsem vůdce."

Pohyb, který učinil Hekar, naznačoval jiný názor, ale Skurn si ho nevšiml. Kaz se soustředil na zohyzděného minotaura před sebou. Věděl, že jestli je vůdce, je i nejsilnější bojovník.

Zdálo se, že Skurn čeká na odpověď.

„Víš sám, kdo jsem."

Skurnovi zaplálo v očích. S tímhle se nedá rozumně dohodnout, uvědomil si mrzutě Kaz. Zjizvený minotaurus se sotva ovládal.

Za řadou minotaurů se něco pohnulo. Byl to zlobr. Kaz se snažil rozeznat zlobrovu ošklivou tvář, ale ten se držel alespoň částečně bokem.

S očima zabodávajícíma se do Kaze řekl Skurn: „Jsi obžalován z vraždy. Z vraždy zlobřího kapitána, pod kterým jsi sloužil. Napadený zezadu, ve zmatku bitvy, neměl žádnou šanci se bránit. To, že je nemáme v lásce, není žádné tajemství, ale tvůj čin uvrhl hanbu na celý klan a na tvůj lid. Vražda je v každé civilizované části světa zločin." Zjizvený minotaurus se na Kaze šeredně usmál. „Ta vražda také porušila ctí zavazující přísahu věrnosti, složenou před staršími a císařem. Neslýchaný strašlivý čin, a navíc zakončený tvým zbabělstvím, když jsi raději utekl, než abys přijal

zasloužený trest. Když se tvé zločiny dostaly ke starším a císaři, bylo vydáno prohlášení pro tvé zatčení a byl vynesen soud. My jsme byli posláni, abychom tě přivedli před spravedlnost. Přiznáš vinu? Zachráníš tu trochu cti, která ti ještě zůstala?“

„Zasloužil si zemřít,“ řekl Kaz prostě. Až teď si vzpomněl, jak jsou jeho lidé rozvláční, když hovoří o věcech cti.

„Porušil jsi přísahu a uvrhl jsi hanbu na svůj klan – náš klan. Hanba byla o to větší, že jsi to byl ty; šampión, ten, kdo do našeho klanu mohl přinést zpět císařskou korunu. Ale ty jsi utekl, zostudil všechny předky, kteří život obětovali v boji. Ani jsi se oběti nepostavil, ale místo toho ji zabil *zezadu!“*

„Lež,“ odvětil chladně Kaz.

„Nemáš čest!“ zarecitoval Skurn.

„Život bez cti není hoden žití,“ odvětili automaticky ostatní. Kazovi se ale zdálo, že někteří z nich do toho nedávají srdce.

„Bylo dokázáno, že jsi zbabělec.“

„Zbabělec oslabuje rasu.“ Tentokrát nejeden s odpovědí zaváhal.

Hekar odhodil sekeru. „Tohle je fraška! S tímhle nebudu mít nic společného. Byla by to poskvrna naší vlastní cti!“

Skurn přenesl vražedný pohled z Kaze na druhého minotaura. „Zaujmi své místo, Hekare!“

„Vím, že bys mě mohl lehce porazit, Skurne, ale já sám bych se musel považovat za zbabělce, kdybych neřekl pravdu! Víš, co Kaz vykonal tentokrát?“

„To na tom nic nemění!“

Helati vystoupila z řady a připojila se k bratrovi. „To mění všechno! Je mi zatěžko zatratit někoho, kdo prokázal svou sílu a odvahu tak jako Kaz! Velmistrův vlastní synovec ho nazývá jedním z nejčestnějších druhů, se kterým kdy bojoval. To víc

pochybuji o těch nesčetných propletencích v našem vlastním kodexu cti, že nám dovolil stát se otroky – vojáky *jeho* druhu!“

Zlobr sebou trhl, věděl, že Helati mluví o něm, ale přesto zůstal v pozadí. Je velmi zvláštní, pomyslel si Kaz, že žalobce je vůbec přítomen.

„Současné činy nemohou nahradit staré zločiny, Helati! Ve vlastním zájmu by ses měla zařadit na své místo!“ Skurn mávl obrovskou rukou s drápy, jako by tím ukončoval celou debatu. „Už jsme ztratili dost času. Buď přijmeš svůj osud, Kazi, a vrátíš se s námi, nebo to vyřešíme zde!“

„Pak to vyřešme zde.“ Kaz položil sekeru na zem. „Nemám čas, abych vlastníma rukama vyrobil zbraň, jak to vyžaduje zvyk, takže použiju jen ruce.“

Kaz za sebou uslyšel kroky a věděl, že i ostatní vyšli ze stanu. Lidé nemohli pochopit, co se děje. Kaz se rozhodl čelit osudu, a to znamenalo soud soubojem, se šancemi nakloněnými notně v jeho neprospěch. V jiné situaci by měl několik dní na to připravit se a vyrobit si zbraň z toho, co se dá najít kolem; odsouzenec měl povolenou jen vlastnoručně vyrobenou zbraň. Kaz sice nebyl odsouzený k smrti, ale šance byly natolik nakloněny v neprospěch odsouzence, že jen málokdo přežil. Tak to bylo zamýšleno. Zemřít v bitvě s nulovou šancí na přežití byla jedna z mála možných cest, jak mohl minotaurus v očích svého lidu získat zpět čest.

Po pěti letech Kaz teprve teď pochopil rozsah šílenství a přetvářky vlastní rasy. Ale to mu nebylo nic platné.

„On bude bojovat se všemi?“ zeptala se nevěřícně Tesela. „Vždyť ho zabijí!“

„Takový je zákon minotaurů, kněžko,“ odpověděl Benet, ačkoli z jeho tónu bylo patrné, že se mu situace nelíbí o nic víc než jí. „Nemohu zasahovat. V sázce je jeho čest.“

„V sázce je jeho život!“ ozvala se, ale pak zmlkla.

Kazovi se ulevilo. Obával se, že někdo by se mohl pokusit zasáhnout. I když síly nebyly vyrovnané, minotauři, pokud by byli donuceni bránit se, by si jeho společníky prosekali krvavou brázdu. Nechtěl, aby byl ještě někdo zraněn, natož zabit. Toto byla jeho bitva.

Skurn na ostatní zlobně pohlédl. „Zaujměte místa!“

Hekar, který stále ještě nezvedl zbraň, odstoupil stranou. „Vzdávám se svého místa. Myslím si, že vražda, ze které je Kaz obžalovaný, je podezřelá, a to i přes důkazy. Přišel jsem, protože v sázce byla čest, ale nevidím tu nic, co by mě donutilo uvěřit, že Kaz zostudil náš klan nebo naši rasu. Není zbabělec a po zkouškách, kterými prošel – jejichž výsledek nepochybně ovlivnil budoucnost našeho lidu stejně jako nižších ras – věřím, že svou vinu splatil, pokud to kdy vůbec potřeboval.“

Helati se přidala k bratrovi. „Já se k téhle frašce také nepřidám. Kaz porušil posvátnou přísahu věrnosti, to ano, ale mám pochybnosti, jestli ti, jimž ji skládal, jí vůbec byly hodni. Čest má mnoho tváří, ale nikdy jsem neviděla takovou, která by patřila zlobrovi.“

Skurn se s rostoucím vztekem rozhlédl kolem dokola a sledoval, jak ho společníci opouštějí. Z celé skupiny zůstali se zohyzděným vůdcem jen dva minotauři. Podíval se na ně a zakřičel: „Vy dva jděte taky, budu s ním bojovat sám. Slyšeli jste!“

Oba minotauři váhavě odstoupili. Skurn se krvežíznivě usmál a přesunul se na dosah paže od Kaze. Zjizvený minotaurus byl o palec nebo dva vyšší než Kaz a v ruce třímal bojovou sekeru, strašlivou zbraň mnohem větší než Tvář cti, skutečnou minotauři sekeru. Změřil si Kaze pohledem a pak sekeru odhodil stranou.

„Nepotřebuju zbraň, abych tě porazil!“

Kaz si s pobavením odfrkl. „Tohle je to, co chceš, že?“

„Modli se ke svým předkům, dokud na to ještě máš čas.“

„Musím jim poděkovat, že jakákoli společná krev, která kdysi proudila mezi našimi rody, je tak vzdálená, že tě ani nemusím považovat za příbuzného.“

Skurn vycenil zuby. „Kdykoli budeš připraven…“

Nezazněl žádný signál, aby začali. Oba soupeři jen napjali svaly a v nevysloveném souhlasu se na sebe vrhli. Skurn chytil Kaze za paži a pokusil se ho udeřit pěstí pod žebra. Kaz ji zachytil a strhl ji stranou právě včas. Volnou rukou pak protivníka odstrčil.

Oba minotauři se od sebe odtrhli. A zase se střetli. Kaz se pokusil prosmeknout nohu pod Skurnovo koleno, ale druhý minotaurus se jen tak nedal. Místo aby protivníkovi podtrhl nohy a ten skončil na zádech, Kaz najednou zjistil, že sám balancuje na jedné noze, když mu Skurn druhou chytil a zvedl ji. Jen to, že ji rychle vytrhl, zachránilo Kaze před pádem, ale zjizvený minotaurus měl teď výhodu stability a taky ji okamžitě využil. Vyrazil na Kaze z boku, hlavou napřed.

Kaz zavrčel bolestí, jak mu špička jednoho Skurnova rohu zajela do bránice. Zapřel se dlaní o hlavu toho druhého a držel ho od sebe. Po nohách mu stékala stružka krve.

Zatímco se ho Skurn snažil probodnout, Kaz udeřil druhou rukou, jak nejsilněji mohl. První rána zasáhla Skurna do hlavy, což je na minotaurovi poměrně tvrdé místo. Druhá ale dopadla zezadu na krk na to nejměkčí místo. Skurn zaklel a s překvapivou silou se vyprostil. Kaz ho nechtěl nechat jen tak ustoupit a vrhl se za ním, jednu ruku nataženou před sebe. Zatímco jeho protivník stále ještě couval, chytil Kaz jeden ze Skurnových rohů a otočil zápěstím. Ten pohyb poslal protivníka k zemi tlamou napřed.

Kaz skočil za ním, ale Skurn se už valil pryč. Veškerý výsledek

předchozího snažení byla tvář plná prachu a lupnutí ve všech kloubech. Oba minotauři se zase stáhli a zvedli se na nohy. Skurn těžce oddychoval, ale ne vyčerpáním. Byl lapen v horečnatém vzrušení z boje. Zjizvený minotaurus byl jeden z těch, kteří žili pro boj. Kaz, veterán mnoha bitev, se na něj díval s odporem a možná i trochou hanby; on sám byl kdysi stejný jako Skurn.

Znovu a znovu se na sebe vrhali, ale ani jeden z nich nezískal žádnou výhodu. Po dlouhých chvílích opakovaných střetů byli oba pomlácení a krvácející z nesčetných ran, ale připravení na další kolo. Ostatní minotauři a několik rytířů jim hlasitě fandili.

Někdo ale bojovou náladu nesdílel. Byl to zlobr Molok. Z počátku vše dychtivě sledoval, doufaje v Kazovo rychlé ponížení a smrt. To se už teď zdálo být nemožné. Skurn by mohl dokonce prohrát a Kaz by pak spatřil Molokovu tvář a poznal, kdo to je.

Zlobr se mnul na hlavě a vzpomínal na bratra, kterého Kaz před lety zabil. Ostatní rasy si myslely, že zlobři se nemají vzájemně rádi stejně, jako nemají rádi ostatní. Ale to nebyla pravda. Stejně jako minotauři měli i zlobři jakousi víru v klan a Molokův bratr bylo to jediné, co mu alespoň vzdáleně připomínalo rodinu. To, že byli pokrevní bratři, to pouto jen umocnilo. Když zmizelí draci a Takhisis byla vyhnána z Krynnu, rodina byla to jediné, co zlobry stmelovalo a bránilo, aby byli nepřáteli a bývalými otroky smeteni z povrchu země. Nebyla však vhodná doba na pomstu jednoho zlobra. Ale pomstychtivost byla vlastnost zlobrů a Molok, velmi lstivý a vytrvalý dokonce i na někoho z jeho lidu, upředl plán, který měl nejen skončit Kazovou smrtí, ale celé jeho rase měl ukázal minotaurovu hanbu. Čest pro Moloka znamenala jen málo, ale věděl, že Kazovi lidé pro ni žili a umírali. Zabít a zneuctít vraha jeho bratra byla ta nejlepší pomsta, o jaké mohl snít. Zaplatil mágovi, aby mu vytvořil falešný krystal pravdy,

a ten práci odvedl víc než dobře. Minotauři, připravení magii bezmezně věřit, lži v krystalu spolkli.

Ale veškerá jeho snaha by přišla vniveč, pokud by Kaz přežil.

Samozřejmě, minotauři zlobra zbavili zbraní. Teď měl ale na dosah jiné, neboť někteří z rohatých ve vzpouře proti Skurnovi zbraně odložili. Molok se jen musel dostat k té správné…

I když byl Skurn silný a obratný, neprošel ani zdaleka tolika boji jako Kaz. Konečně se začínaly projevovat Kazovy větší zkušenosti: V porovnání s protivníkem zasazoval mnohem víc přesnějších a tvrdších ran. Zjizvený minotaurus ustoupil, potřásal hlavou, ale Kaz kul železo, dokud bylo žhavé. Chytil Skurna za paži a vyvrátil mu ji. Nutil ho, aby se buď otočil, nebo si nechal ruku zlomit. Když se druhý minotaurus nakonec otočil, dostal se do blízkosti Kazova kolena.

Kaz vymrštil koleno vzhůru. Neudeřil Skurna do tváře, jak by to provedli jiní, ale do nechráněného hrdla. Zasáhl Skurna přímo do krku a mladší minotaurus se začal dusit. Zatímco jeho protivník padal na kolena a zoufale se snažil dýchat, Kaz spojil ruce a udeřil ho přímo do spodní čelisti. Tahle rána, spolu s ostatními zraněními, Skurna téměř omráčila. Seděl na zadku a snažil se na Kaze zaostřit, trhavě dýchal.

Všichni čekali na poslední ránu. To bylo všechno, co Kaz musel udělat, aby se v očích svých lidí očistil. Zvedl ruce vysoko, zaťaté v pěst… a pak je spustil podél těla.

Pohlédl na ostatní minotaury. „Už dost! Pokračovat by bylo nečestné! Nesrazím bezbranného protivníka.“

„Ne!“ zachrčel Skurn, ale zmohl se jen na to, že zahrozil pěstí. Kazův kop do krku byl rozhodující úder. Nemohl skoro dýchat. „Zab mě! Jsem zostuzen!“

Kaz si znechuceně odfrkl. „To je tvůj problém.“ Otočil se ke

zbytku svých lidí. „Je tu ještě někdo, kdo mě chce vyzvat? Prokázal jsem, že jsem nevinný? Pokud ano, tak…“

Po jeho pravici se ozval nějaký rozruch. Kaz se prudce otočil a spatřil Helati, jak tam stojí s temným výrazem plným zadostiučinění. V ruce držela nůž. Nebylo z něj vidět o moc víc než jílec, neboť celá délka čepele – a že minotauři používají mimořádně dlouhé čepele – byla zabořena v hrudi zlobra. Ten stál a zíral na Kaze očima plnýma nenávisti, v nichž ale pomalu vyhasínal plamen života. Z ruky mu vypadl krátký meč, který do té doby skrýval.

Pak se svalil na zem i zlobr.

Minotauři i lidé se obrátili, šokovaní a znepokojení. Benet zaklel tak, jak ho Kaz ještě nikdy klít neslyšel. Mnoho druhů tím překvapil. Ve vzrušení z boje nevěnoval nikdo zlobrovi pozornost. Nikdo neočekával, že by se osamělý zlobr ve středu velkého množství lidí a několika minotaurů mohl o cokoli pokusit.

Helati utřela ostří o zlobrovu mrtvolu. „Myslela jsem, že se přemísťuje, aby měl lepší výhled. Nemyslela jsem si, že by kdokoli, ani zlobr, mohl tak toužit po smrti. Opravdu toužil po tvé smrti.“

„Měl jsem být chytřejší a nepředpokládat, že by zlobr mohl mít čest,“ pronesl Benet. „Jejich rasa neznala nikdy nic jiného než zabíjení.“

„Před šesti lety, Benete, bys o mně řekl to samé.“ Kaz studoval zlobrovu tvář, i po smrti staženou v nenávistné masce. Vyvalil oči překvapením. „Ale v jeho případě si myslím, že máš pravdu. Jejich ošklivé tváře jsou pro nás jedna jako druhá, ale myslím, že zlobr, kterého jsem měl zavraždit, byl jeho příbuzný. Jeho kmenové značky se mi zdají povědomé dokonce i po tak dlouhé době.“ Smutně si odfrkl. „Netušil jsem, že zlobři si mohou být tak oddaní.“

„Ale krystal pravdy…“ začal jeden z minotaurů.

Kaz zavrtěl hlavou nad prostotou rasy, která se chvástala svou nadřazeností. „Jestli jste viděli tolik čar a kouzel jako já, pak jste si museli už dávno uvědomit, že každý dobrý mág by dokázal vytvořit krystal pravdy s falešným obrazem.“

Nikdo neodpověděl, ale Hekar přikývl. Kaz byl rád, že je mezi nimi alespoň někdo se zdravým rozumem. Pohlédl na Skurna, který stále klečel na zemi. Teď když prohrál v boji s Kazem, zdálo se, že jeho život ztratil smysl.

„Předpokládám, že jsem volný,“ řekl nakonec Kaz. Nikdo mu neodporoval. Kaz se podíval naposledy na Skurna. „Někdo se o něj postarejte. Bojoval dobře. Jeho smrt by byla zbytečná ztráta.“

Bez dalšího slova se otočil, zvedl sekeru a vešel zpět do stanu.

Jeho přátelé, když viděli jeho rozhodný výraz, neřekli nic. Dokonce i Delbin zůstal zticha.

Teprve když byl sám ve stanu, se Kaz uvolnil. Prudce vydechl, odhodil sekeru na rohož, na níž spal, a unaveně se usmál. Tiše zašeptal: „Konečně!“

24

Benet zůstal na jihu, aby dohlédl na věci týkající se pevností v té oblasti, vyčistil pozůstatky Dracosovy armády a pomohl znovu zásobit Vingaard jak muži, tak materiálem. K ruce si na to vzal Daria. I Tesela zůstala s rytíři. Byli tam zranění, kteří potřebovali vyléčit, vysvětlovala Kazovi, ale on věděl, že s Dariem v sobě našli zalíbení.

Benet chtěl dát Kazovi doprovod do vingaardské tvrze a přislíbil mu, že ho strýc poctí tím nejvyšším vyznamenáním, které může někdo, kdo není členem řádu, dostat. Kaz mu poděkoval, ale odmítl jak tuto nabídku, tak ostatní kromě té, když Benet nabídl jemu a ostatním minotaurům silné koně.

Co se týče jeho vlastních lidí, Kaz se s nimi rozloučil hned další ráno. Skurn nebyl schopen skupinu vést; byl jedním z těch, kteří žili vírou ve svou neporazitelnost, a teď, když byla iluze roztříštěna, měl pocit, že mu nic nezbylo. Ostatní byli překvapení, že se s nimi Kaz odmítl vrátit. Mysleli si, že jediný důvod, proč se jen tak toulal Ansalonem, byl, aby unikl hanbě. Jen dva z nich chápali jeho touhu cestovat a žít mezi „nižšími“ rasami.

Hekar a jeho setra Helati zůstali také. Kaz byl rád, že je má, hlavně Helati, která se mu velmi líbila. Úsměvy, které mu oplácela, mu dávaly naději do budoucna.

Teď šel Kaz s Benetem po boku k místu, kde si oba minotauři připravovali koně. Kaz a Benet spolu toho rána hovořili o mnoha

věcech a teď byla mezi minotaurem a rytířem hlubší úcta, hlubší přátelství než kdykoli před tím.

„A kam teď půjdeš?“ zeptal se Benet.

„Ani nevím. Myslím, že nechám rozhodnout je,“ odpověděl Kaz a ukázal na oba sourozence. „Pokud to bude poklidná cesta. To je vše, co žádám.“

Benet se mírně usmál. „Za pár dnů by ses začal nudit. Tvůj život je plný výzev.“

Kaz zavrčel. „Možná, ale už mě to nebaví tolik jako dřív. Mám teď zážitků z boje dost, aby mi to nějaký čas vydrželo.“

Helati vzhlédla, uviděla Kaze a usmála se. Nemohl si pomoct a usmál se taky.

„Je… pěkná?“ zeptal se tiše rytíř, téměř neochotný ptát se na něco tak osobního.

„Jedna z nejkrásnějších žen, jaké jsem kdy spatřil.“

„Krásu opravdu vnímá každý jinak.“

„Jsme připraveni,“ zavolala na ně Helati.

„Nasedněte. Budu za okamžik u vás.“ Potřásli si s Benetem rukama. Kaz se na něj doširoka usmál. „Ať ti Paladin hlídá záda.“

„Tobě taky, Kazi.“

„Kazi! Počkej! Myslím, že mám všechno, i když lidi po mně chtějí, abych vrátil věci, které mi nepatří, ačkoli vůbec nevím, jak se mi dostaly do kapes a kde…“

„Nadechni se, Delbine.“ Šotek vedoucí poníka přispěchal k ostatním.

„Bereš ho s sebou?“ Benetův výraz prozrazoval úlevu, že šotek zmizí z jeho tábora, ale nebylo mu jasné, proč by někdo mohl chtít cestovat s někým Delbinovy rasy.

„Někdo na něj musí dávat pozor.“ V Kazovych očích se zračila opravdová náklonnost.

„A myslíš, že na to budou tři minotauři stačit?“ zeptal se Benet.

Kaz zavrtěl hlavou, ve tváři to nejčistší utrpení. „Pochybuji.“ V očích mu při tom tančily žertovné ohníčky.

Minotaurus nasedl, a jak se zvedal, Benetovi se dostalo dobrého výhledu na trpasličí sekeru na Kazovych zádech. Zdálo se, že se třpytí.

Kaz se přesvědčil, že všichni, hlavně Delbin, jsou připravení a pohlédl dolů na rytíře. Jeho výraz byl najednou velmi vážný.

„Udržuj rytířstvo bdělé, Benete. Takhisis je tam venku, daleko za Krynnem, ale její oko utkvělo na našem domově. Jednoho dne by mohla najít způsob, jak se vrátit, a to bez pomoci démonů jako Galan Dracos nebo bláznů jako Argaen Krkavčí stín. To s ní jsme ve skutečnosti bojovali, ne se šíleným mágem nebo zlodějem magie.“

„Poučili jsme se, Kazi. Budeme opatrnější.“

„To doufám.“ Najednou se usmál a obrátil se k Helati. „Tak, kam pojedeme?“

Pohlédla na bratra a pak se otočila ke Kazovi. „Zmiňoval ses o věčně zmrzlých pláních na jihu…“

„Tak tedy na jih!“ Kaz Benetovi zasalutoval a mrkl na něj.

„V tuhle roční dobu by tam mělo být poměrně klidno!“ Rytíř se zasmál a sledoval, jak minotaurus vede společníky pryč. Kaz se ohlédl a zamával. Benet mu tiše popřál štěstí. Se šotkem po boku a Kazovým sklonem nacházet problémy si byl jistý, že ho bude potřebovat.

Benet si téměř přál, aby mohl jet s nimi.

Richard A. Knaak
Minotaurus Kaz

1. vydání
Anglický originál Kaz the Minotaur
vydaný Wizards of the Coast, Inc.
Překlad Radka Demková
Obálka Duane O. Meyers
Grafická úprava obálky René Baličky
Jazykový redaktor Jiří Popiolek
Odpovědný redaktor Libor Marchlík
Odborná spolupráce Dalibor „Dalcor“ Zeman
Vydalo nakladatelství FANTOM Print
jako svou 123. publikaci
Ostrava 2008
Tisk Printo, s.r.o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 229 Kč
www.fantomprint.cz

Hrdinové. Bytosti z dávných legend Krynnu.

Po smrti legendárního rytíře Humy se minotaurus Kaz toulá zeměmi Ansalonu. Pronásledován vlastními příbuznými za domnělý zločin, zjistí, že jej prohlásili za psance i Rytíři Solamnie. Netuší proč.

Kaz hledá pravdu. Magie a zrada na něj útočí na každém kroku, ale nakonec se ukáže, že nejnebezpečnější hrozbou jsou duchové minulosti...

www.fantomprint.cz
ISBN 978-80-7398-023-8

